

St. Petersburg Ayna Kongresi

“DÜNYA YUVARLAKTIR”

29-30-31 TEMMUZ 2016

KONGRE MATERYALİ.....	3
DERS 1: “AHİŞENA’NIN” (HIZLANDIRMANIN) ÖZÜ	3
DERS 2: BİREYSEL ÇALIŞMAYA KIYASLA GRUP İÇİNDEKİ HIZLANDIRILMIŞ (AHİŞENA) ÇALIŞMA	5
DERS 3: “BİZDEN” AHİŞENA YOLUNDAKİ “BİZE”	8
DERS 4: “AHİŞENA” YOLUNDA YÜKSELİŞLER VE DÜŞÜŞLER	10
DERS 5: AHİŞENA YOLUNDA ÜÇ ÇİZGİ	12
DERS 6: “AHİŞENA” İÇİNDE İLERLEMEK İÇİN EK BİR GÜÇ OLARAK DAĞITIM	14
DERS 7: “BENDEN” “GRUBA” “YARADAN’A”	15
DERS 8: ÇALIŞMAYI “HIZLANMA” İÇİNDE TUTAN BİR ANTLAŞMA OLARAK “ARVUT”	17
DERS 9: “AHİŞENA” YOLUNDA ÇEKİLEN AŞK ACILARI	19
KONGREYE HAZIRLIK DERSLERİ	22
18.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	22
19.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	27
20.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	32
21.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	39
22.07.2017 - HAZIRLIK DERSİ.....	47
24.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	56
25.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	58
26.07.2016 – HAZIRLIK DERSİ.....	67
27.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	74
28.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ.....	83
KONGRE DERSLERİ	97
DERS 1	97
DERS 2	108
DERS 3	118

DERS 4.....	127
DERS 5.....	133
DERS 6.....	142
DERS 7.....	149
DERS 8.....	154

KONGRE MATERYALİ

DERS 1: "AHİŞENA'NIN" (HIZLANDIRMANIN) ÖZÜ

- Yaradılışın amacına yönelik en uygun olan hızlandırma nedir?
- Tora'nın yolu ve ızdırabın yolu
- 'Kendi zamanı geldiğinde" yerine "Ahişena'da" (hızlandırmada) ilerlemenin koşulları nedir?
- "Ahişena'yı" grup içinde gerçekleştirmek
- Zamanımız, tüm dünyanın genel olarak ıslah olması için "Ahişena" da ilerlemeyi gerektirmektedir

1. Buradan, yukarıda bahsedilen gelişim sürecinin işleyişinde hareket eden iki otorite olduğu sonucu çıkıyor: Biri, zararlı ve kötü olan her şeyi iyi ve faydalı hale çeviren cennetin otoritesidir ki bu ancak bu zaman içinde, kendi yolunda bocalayarak ve uzun süre sonunda olacak. Bir de dünyanın otoritesi vardır. "Evrimleşen nesne" yaşayan bir varlık olduğunda, "gelişim baskısı" altındayken yolunu acımasızca oyan, korkunç ızdıraplardan geçer.

Bununla beraber, "dünyanın otoritesi", yukarıda bahsedilen gelişim yasasını kendi yönetimleri altına almış olan ve kendilerini zamanın zincirlerinden tümüyle özgür bırakabilen ve zamanı, olgunluğun tamamlanmasını ve gelişimin sonu olan, nesnenin ıslahını hızlandırabilen insanlardan oluşmaktadır.

Baal HaSulam "Dünyada Barış"

2. Birbiriyle çelişkili iki güç vardır, bir Üst Güç ve bir de Alt Güç. Üst Güç şöyle yazdığı gibi, "Benim adımla anılan herkes, Benim ihtişamım için yarattım." Bu şu demektir; tüm dünya sadece Yaratan'ın ihtişamı için yaratıldı. Alt güç ise her şeyin kendisi için yaratıldığı yolunda iddia sahibidir, hem fiziksel hem de manevi dünya, bunların hepsi kişisel sevgi içindir.

Alma arzusu hem bu dünyayı hem de sonraki dünyayı kendi hak ettiği için olduğunu iddia eder. Elbette Yaratan galip gelir, ancak bu yola ızdırabın yolu denir. "Uzun bir yol" olarak adlandırılır. Bunun yerine kısa bir yol vardır, "maneviyatın yolu" olarak adlandırılır. Zamanı kısaltmak herkesin niyeti olmalıdır.

Buna "hızlandıracağım" denir. Yoksa "kendi zamanıyla" olur ve hocalarımızın dediği gibi "hızlandıran ödülünü alır, kendi zamanıyla gelen değil," "şöyle ki üzerinize bir Hamman adında bir Kral veriyorum ve o sizi değişmeye zorlayacak."

Baal HaSulam, Şamati 50

3. Gerçekten de Yaradan'ın, hoşnutluktan uzak acı ve ızdırapla dolu fiziksel yaşamın içinde keyifli ve mutlu bir yaşam vererek kişinin elini iyi kaderin üzerine koyması doğrudur. Bu

çatlakların arasında sadece görünürde olmasına rağmen kişi huzurlu bir yer gördüğünde bunlardan uzaklaşır ve kaçır. Orada bu yaşamdan kaçır ki bu ölümden daha zordur. Aslında, Yaradan tarafından kişinin elinin koyulabileceği bundan daha yüce bir yer yoktur.

Ve kişinin seçimi sadece bunu güçlendirmek anlamındadır. Bunun nedeni gerçekten de kişinin kendi memnuniyeti için değil *Lişma* (O'nun adına) denilen sadece Yaraticısına mutluluk vermek için bedenini arındırıp doğru bir şekilde Maneviyat ve İslahı yerine getirebilmesi çok büyük çaba ve zahmet gerektirir. Sadece bu koşulda Maneviyatı yerine getirmekle kişiye keyifli ve mutlu bir yaşam bahşedilir.

Ancak, kişi bu arınmaya gelene dek iyi yolda güçlenmesi için her tür araç ve taktik seçimi bulunmaktadır. Ayrıca, görevini orta yerde bırakmadan arınma işini tamamlayabilmek için kişi elinde bulabildiği her gücü kullanmalıdır.

Baal HaSulam, On Sefirot Çalışmasına Giriş, Madde4

4. Kişi kendisini kendi çevresinin üstüne yükseltmez. Bu nedenle kişi kendi çevresinden beslenmek zorundadır. Ve kişiye, Tora'da (manevi çalışmada) çok çalışması dışında verilecek başka tavsiye yoktur. Bu nedenle eğer kişi kendine iyi bir çevre seçerse zamanından ve çabasından tasarruf etmiş olur çünkü kişi çevresinden teşvik alır.

Baal Hasulam, Şamati 225

5. Fakat en önemlisi çalışmadır, yani sıradan bir çalışmanın önemsenmediği, yalnızca "emek" denilen sıradanlığın ötesindeki O'nun çalışması için özlem duymak. Bu tıpkı doymak için bir somun ekmeğe ihtiyacı olan bir insanın durumuna benzer. Tüm yedikleri, "doyurucu yemek" hedefine ulaşmaz ama somunun son lokması ulaşır. Bu lokma tüm küçüklüğüne rağmen, yemeğin yeterliliğini belirleyen şeydir.

Benzer şekilde, her hizmette Yaradan yalnızca sıradanın ötesine parçaları çeker ve onlar O'nun yüzünün ışığını alacak olan harfler ve Kelim olur.

Baal HaSulam 38. Mektup

6. Hangi hakikat kişinin kendisi için almanın hatalı olduğuna inandırıp, ihsan etmesi için yeni bir nitelik edinmesini sağlayabilir? Bu doğaya karşıdır! Bazen, kişiye dostlarından ve kitaplardan duyduğu kendini sevmeyi bırakması için bir düşünce ve arzu gelir, fakat bu Maneviyattaki tüm İslahların kuralıdır dediğimiz, küçük bir güçtür.

Bu nedenle, tek bir tavsiye vardır: Birkaç kişi dışarıdan yardım almadan kendini sevmeyi bırakma arzusu ile bir araya gelmelidir. Bu insanlar tam olarak olmasa da Yaradan sevgisine sahip olduğundan, birbirinin önünde kendilerini iptal ederlerse, o zaman her birinin gruba katılımı ve grup önünde kendini iptal etmesiyle, tek bir beden haline gelirler.

Örneğin, eğer bir bedende on kişi varsa, o zaman tek kişinin sahip olduğundan on kat daha fazla güce sahiptir. Ancak, bir koşul vardır: Bir araya geldikleri zaman, her biri kendini

sevmeyi iptal etmek amacı için bir araya geldiğini düşünmelidir. Bu demektir ki şimdi kendi alma arzusunu nasıl tatmin edeceğini düşünmeyecek, fakat mümkün olduğunca sadece diğerlerini sevmeyi düşünecektir. “İhsan etme arzusu” diye bilinen bu yeni niteliğin arzusunu edinmek için tek yol budur

Rabaş, Dost Sevgisi (1984, #6)

7. Tora ve Mitzvo’u Arvut olmadan yerine getirmek mümkün değildir, yani herkes dostundan sorumludur çünkü Tora’yı (manevi çalışmayı) yerine getirmenin özü birlik arzusudur. Böylece manevi çalışmayı (Tora ve Mitzvot’u) üstlenmeyi kabul eden herkes İsrail (Yaradan’a Doğru olanlar) Topluluğuna tek bir bütün olarak dâhil olmalıdır ki böylece onlar yukarının arzusuna – birlik amacına - dâhil olabilsinler.

Likutel Halahot, Arvut’un Kuralları

8. Yaradan’a gerçekten hizmet etmek isteyen kişi kendisini tüm yaradılışa dâhil etmeli ve tüm ruhlarla bir olmalıdır, onların içine dâhil olmalı ve onlar da kişinin içine dâhil olmalıdır. Yani kişinin içinde Şehina’ya bağlanmak için gerekli olandan başka hiçbir şey kalmamalıdır. Buna erişmek için, birbirimize yakınlaşmalı ve pek çok insanla bağ kurmalıyız, çünkü Yaradan’a hizmet eden kişi sayısına göre Şehina’dan daha çok ışık onlara ifşa olur. Bunun için kişi kendisini tüm yaradılışa dâhil etmeli ve her şeyi köküne yükseltmeli, Şehina’nın ıslahı gibi.

İbrahim’in Kampının Sancağı Kitabından, Paraşat BeŞalah

DERS 2: BİREYSEL ÇALIŞMAYA KIYASLA GRUP İÇİNDEKİ HIZLANDIRILMIŞ (AHİŞENA) ÇALIŞMA

- **Grup içinde nasıl hızlandırılmış (Ahişena) olarak çalışırım?**
- **Kişisel çalışmadan, olumlu gücün ileri çekmesi yoluyla grup içindeki çalışmaya**

1. Ancak gördüğümüz gibi bu çok basit bir şey ve her birimiz tarafından gözlemlenmesi lazım. Herkes “kendi kaynağına” sahip olmasına rağmen güçler sadece kişinin içinde bulunduğu ortamda açıkça ifşa olur. Bu tıpkı güçleri, toprak, yağmur ve güneş ışığı olan çevresi vasıtasıyla açığa çıkan toprağa atılmış buğdaya benziyor.

Dolayısıyla, Kabalist Yosi Kisma seçtiği iyi çevreyi bırakıp manevi çalışmanın (Işığın) olmadığı zararlı bir çevreye düşerse sadece önceden sahip olduğu mefhumların tehlikeye atılmış olmakla kalmayacağını, kaynağında sahip olduğu ve henüz harekette ortaya çıkarmadığı tüm gizli güçlerin de saklı kalacağını doğru varsayımında bulundu. Bunun sebebi, bu güçlerin onları aktive edecek doğru çevreye maruz kalmayacakları olmasıdır.

Baal Hasulam, Özgürlük

2. Dolayısıyla, bilgilerimiz şöyle dedi, “Kendine bir Kabalist yap ve bir dost satın al.” Bu, kişinin kendisi için yeni bir çevre yaratabileceği anlamına gelir. Bu çevre Kabalist’e değer veren dostların sevgisi vasıtasıyla kişinin Kabalist’inin yüceliğini edinmesine yardım eder.

Dostların, Kabalist'in yüceliğinden bahsetmesi onların her birine Kabalist'in hissiyatını verir. Böylece kişinin Kabalist'ine ihsanı alma ve kişiyi manevi çalışmayı O'na çalışmaya getirecek yeterli motivasyon ölçüsü haline gelir.

Bununla ilgili şöyle denilmiştir, "Maneviyat, kırk sekiz erdemle edinilir, dostlara hizmet etmekle ve dostların titizliliğiyle." Bu böyledir çünkü Kabalist'e hizmet etmenin yanında kişinin dostlarının titizliğine, dostların etkisine de ihtiyacı vardır, böylece kişiyi Kabalist'in yüceliğini edinmede etkileyebilirler. Bunun böyle olmasının nedeni yüceliği edinmenin tamamen çevreye bağlı olmasıdır ve birey bununla ilgili hiçbir şey yapamaz.

Baal HaSulam, Zohar'ın Tamamlanması İçin Bir Konuşma

3. Kişi kalbindeki sevgiyi dostlarına karşı açığa çıkardığında, onları uyandırır ve böylece onlar da dost sevgisini hisseder. Bundaki fayda şudur ki, herkesin sevgi gücü diğer herkese entegre olduğundan, dost sevgisini daha güçlü olarak uygulama fırsatını elde ederler.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Dost Sevgisine Dair

4. Dolayısıyla, herkes diğerine nasıl moral vereceğini düşünüp taşınmalıdır. Bu nedenle, dikkatli olmalı ve başkalarının kötü hissetmesine sebep olacağı için gruba üzüntü verecek şeyleri konuşmaktan kaçınmalıdır. Ve sonra eve gittiğinde kendine şunu sorar, "Gruba giderek ne elde ettim? Düşük aşamada olduğumdan dolayı üzülmeli miyim? Bu bir gruba girdiğimde onların bana üzüntü vermesi gibi, tamamen zaman kaybı. Gitmesem belki daha iyi olur." Sonra muhtemelen şunu da diyecektir, "Gelecek sefer, onlara katılmamak için bahaneler uyduracağım."

Öyle anlaşılıyor ki her biri gruba yaşam ruhu ve umut verip, enerji aşılmalıdır. Bu nedenle, her bir dost kendine şunu söyleyebilmelidir, "Şimdi çalışmada temiz bir sayfa açıyorum

Diğer bir deyişle gruba gelmeden önce Tanrı çalışmasının gelişiminde hayal kırıklığına uğramıştır fakat şimdi grup onu yaşam ve umutla doldurmaktadır.

Bu nedenle grup vasıtasıyla güven kazanır ve üstesinden gelme gücü edinir çünkü artık bütünlüğü elde edeceğini hisseder. Tüm düşüncelerinin -fethedilemeyecek yüksek bir dağla karşı karşıya ve bunun gerçekten de ürkütücü bir engel olduğu- şimdi önemli olmadığını görür. Tüm bunu grubun gücünden almıştır çünkü her biri guruba cesaret ve yeni bir atmosfer ruhu aşılmalıdır.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Dostlar Meclisinde Ne Aranmalıdır

5. Eğer mantık dahilinde dostlarına kıyasla ne kadar aşağıda olduğunu, örneğin, dostlarının başkalarına yardım ettiğini, derslere vaktinde gelip, çalışmada hocalarından öğrendikleri her tavsiyeyi derhal hayata geçirdiklerini görürse, bu onu etkiler ve hem şafaktan önce uyanması, hem de bilinçlenmesi için tembelliğinin üstesinden gelmesi ile ilgili güç alır. Ders sırasında beden derslerle daha ilgilidir, bu nedenle dostlarının gerisinde kalır.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Mantık Ötesi İle İlgili Olarak

6. Sevgi “Kendine bir dost satın al” vasıtasıyla gerçekleşir. Diğer bir deyişle, eylemler vasıtasıyla kişi dostunun kalbini satın alır. Dostunun kalbinin bir taş gibi olduğunu görse bile, bu bir bahane değildir. Eğer çalışmanın onunla dost olmak için uygun olduğunu hissederse, o zaman onu iyi eylemlerle satın almalıdır.

Her hediye (hediye, ister kelimelerle, düşüncelerle ya da eylemle olsun, dostunun hoşlanacağını bildiği bir şey olmalıdır) açık olmalıdır ki böylece dostu onu bilsin çünkü sadece düşünce vasıtasıyla dostu onun kendisini düşündüğünü bilemez. Bu nedenle, kelimelere de ihtiyaç vardır, yani onu düşündüğünü ve ilgilendiğini söylemelidir. Ve bu şekilde dostunun sevdiği şeyi yapmış olur. Turşu değil de tatlı seven birine, tatlı yerine turşu veremezsiniz. Bununla şunu anlamalıyız ki, birisi için önemli olmayan bir şey bir diğeri için önemli olabilir, dosta verilen şey taşa delik açan kurşun gibidir. İlk kurşun taşı sadece çizse bile, ikinci kurşun yerine ulaşıp çentik atar ve bir üçüncüsü delik açar.

Ve kurşunlar vasıtasıyla, tekrar tekrar vurur ve bu dostunun tüm hediyelerin bir araya geldiği taşın kalbinde bir delik açar. Ve her bir hediye yani tüm sevgi kıvılcımları taşın kalbin deliğinde bir araya geldiğinde sevgi alev olur.

Kıvılcımla, alev arasındaki fark şudur ki sevginin olduğu yerde açık bir ifşa vardır yani içinde sevgi ateşinin yandığı her bir dost için bu bir ifşadır. Ve sevginin ateşi kişinin yolda karşılaştığı her arzuyu yakar.

Rabaş, Mektup 40

7. Beni sonuna kadar dinle, daima mutlu olursun çünkü tecrübeliden daha bilgisi yoktur. Dolayısıyla, sana aramızdaki sevginin soğuma korkusunu içinde uyandırmanı tavsiye edeceğim. Akıl bunu anlamayı ret etse de, düşün, eğer sevgiyi artıracak bir taktik varsa ve kişi onu arttırmıyorsa, bu da düşünüş olarak kabul edilir.

Bu tıpkı dostuna büyük bir hediye veren kişinin durumu gibidir. Eylem sırasında kalbindeki sevgi, eylemden sonra kalbinde geride kalan sevgiden farklıdır. Daha ziyade, sevginin bereketi tamamıyla kaybolana kadar gittikçe küçülür. Bu nedenle, hediyeyi veren kendinde bunu her gün yenilemek için bir taktik bulmak zorundadır.

Tüm çalışmamız budur—her geçen gün aramızdaki sevgiyi göstermek, tıpkı almak gibi, yani akla pek çok ilave yaparak artırmak ve çoğaltmak, ta ki şimdinin bereketi gerçek bir hediye gibi duyularımıza dokunana kadar. Bu zamanı geldiğinde kullanılacak büyük taktikler gerektirir.

Baal HaSulam, Mektup 2

8. Kişi eksikliğini hissettiği ve yerine getirilmesini istediği her şey için, kişi kendisinin bir istisna olduğunu ya da kolektifin sahip olduğundan daha fazlasını hak ettiğini söylememelidir. Aksine, “Kendi halkım arasında otururum,” yani kolektifin tamamı için isterim, çünkü kendim için hiçbir şey istemediğim fakat sadece Yaradan’ın memnun olmasıyla ilgilenen bir duruma gelmeyi arzularım. Dolayısıyla, Yaradan’ın benden hoşnut olması ya da başkalarından hoşnut olması benim için hiç fark etmez.

Diğer bir deyişle, kişi Yaradan'dan “tamamen Yaradan için” denen bir anlayış vermesini ister. Bu demektir ki kişi, kişi bu şekilde Yaradan'a ihsan etmek istediğinden, belki de gerçekten sadece kendini sevmeyi düşündüğünden, sevinç ve haz alacak diye kendisini aldatıp aldatmadığından emin olacaktır.

Dolayısıyla, kişi kolektif için dua eder. Bu demektir ki eğer kolektif içinde, Yaradan ile Dvekut amacına ulaşabilen birkaç kişi varsa ve bu Yaradan'a, kendisinin Yaradan'a yakınlaşmasıyla ödüllendirilmesinden daha fazla memnuniyet verecekse, kişi kendini kapsam dışında bırakır. Bunun yerine, Yaradan'ın onlara yardım etmesini arzular çünkü bu yukarıya kendi çalışmasından daha fazla memnuniyet verecektir. Bu nedenle, kişi kolektif için dua eder, Yaradan tüm kolektife yardım etsin diye, Yaradan'a ihsan edebildikleri ve O'na memnuniyet verebildikleri için Yaradan onlara tatmin olma duygusunu versin diye.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Çoğunluğun Duası

DERS 3: “BİZDEN” AHİŞENA YOLUNDAKİ “BİZE”

- **Onlu içinde, dostlar arasındaki çalışma**

1. İsrail'den birisi gerçekten hayatın ışığı ile ödüllenen isterse, kendisini tüm kalbi, tüm algısı ve tüm fiziksel ve manevi gücüyle Yaradan'a doğru olanlar Topluluğuna (Kneset İsrail'e) ekmelidir.

Rav Kuk, HaVaYah'nın Sırlarını Bana Fısılda

2. “Ve tarlada gezinirken bir adam onu buldu.” Ve adam ona sordu: ‘Ne arıyorsun?’ (...) yani, “Sana nasıl yardım edebilirim?” “Ve o şöyle dedi: ‘Kardeşlerimi arıyorum.’ Kardeşlerimle, yani dost sevgisinin olduğu bir grupla beraber Yaradan'ın evine giden yolu çıkabileceğim.

Bu yola, “ihsan etme yolu” denir ve bu davranış tarzı bizim doğamıza aykırıdır. Bunu gerçekleştirebilmek için, dost sevgisinden başka bir yol yoktur. Dost sevgisi ile herkes dostuna yardım edebilir.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Dost Sevgisi, Makale 3

3. Yaradan'a iyi bir şekilde hizmet etmenin ve doğru biçimde tövbe etmenin yolu kalplerimizi dost sevgisi ile birleştirmek, dostun hizmet etmedeki üstünlüğünü ve Yaradan'ı tanıyışını görmek; eksikliklerini fark etmemektir. Tövbe etmenin prensibi, her birimizin birbiri ile sevgi içinde tek bir kalp olarak bağ kurması ve Yaradan'a birlikte hizmet etmektir. Yani birbirimizle bağ kurmak ve kalplerimizi birbirine kilitlemek zorundayız. Ve tüm kalbimizle Yaradan'a hizmet etmek için tek bir başak gibi olmalıyız.

“Işık ve Günes” Kitabından, Roş HaŞana'nın Sırları

4. Unutmamalıyız ki, grup diğerlerini sevme temeli üzerine kurulmuştur, dolayısıyla her üye, başkalarını sevme ve kendinden nefret etme koşulunu gruptan alır. Ve dostun kendisini iptal etmek ve başkalarını sevmek için gayret ettiğini görmek, herkesin diğer dostların niyetlerine entegre olmasına katkı sunar. Dolayısıyla, örneğin, eğer grup on üyeden oluşuyorsa, her biri kendini iptal etmeyi, kendinden nefret etmeyi ve başkalarını sevmeyi uygulamak için on güce sahip olur.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Dost Sevgisine Dair

5. Bu nedenle, bir grup olmak için aralarında hemfikir olan kişiler, başkalarını sevme çalışmanın gerekliliğiyle ilgili olarak aralarında büyük bir fark olmadığını anlamışlardır. Dolayısıyla, her biri diğerleri adına ödün verebilir ve bunun etrafında birleşebilirler.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Kendin İçin Bir Öğretmen Yap ve Kendine Bir Dost Satın Al - 2

6. Bilinen şudur ki Şehine her onlunun - bu tam bir kademedir - içinde oturur, Tam bir kademe baş, kollar, bacaklar ... topuklardan yapılmıştır ... kutsal toplulukta herkes kendisini "bir hiç" olarak gördüğü zaman, o bu toplulukta topuk olarak kabul edilir ve onlar Roş (baş) ve Guf (gövde) ve üst parçalar durumundadırlar. Ve herkes kendini bu durumda düşündüğü zaman, onların eylemleri bereket kapısını açar ve iyilik tüm dünyadadır. Ama en önemlisi, bu duruma tutunan erdemli diğerlerinden daha da çok "bir hiç" olmasıdır ve onun sayesinde bereket akar.

"Işık ve Günes" Kitabından, Paraşat Ekev

7. Öyle anlaşılıyor ki, insanın dost satın almak ve dost sevgisinde çalışmaya ihtiyaç duymasının temel sebebi Yaradan sevgisiyle ödüllendirilmesidir. Fakat dostlar öncelikle birbiriyle Yaradan'ın yüceliği hakkında konuşmalıdır çünkü kişi Yaradan'ın yüceliğini hissettiği ölçüde, doğal olarak kendini O'nun önünde iptal eder.... Bu nedenle dostların Yaradan'ın yüceliğini konuşması bir arzu uyandırır ve Yaradan önünde kendini iptal etme özlemi doğurur çünkü Yaradan'la bağ kurma özlemi ve arzusu hisseder.... Ve bu insanın dostlardan almaya ihtiyaç duyduğu şeydir.

Rabaş, Sosyal Yazılar, Dostlar Meclisinde Ne Aranmalıdır

8. "İnsanların çokluğundadır Kral'ın ihtişamı," bu yazılana göre kolektifin sayısı fazla olunca, gücü daha etkilidir. Diğer bir deyişle, onlar Yaradan'ın önemine ve yüceliğine dair daha güçlü bir ortam oluştururlar. O anda, her kişinin bedeni hisseder ki kişi kutsallık için yapmayı dilediği her şeyi, yani Yaradan'a ihsan etmeyi, büyük bir kısmet olarak görmektedir, Kral'a hizmet etmekle ödüllendirilmiş insanlar arasında olmakla ona ayrıcalık tanınmıştır. O anda, kişinin yaptığı her küçük şey onu neşe ve zevkle doldurur. Şimdi Kral'a hizmet edecek bir şeyleri vardır. Dolayısıyla, kişi gün boyunca memnuniyet ve neşe içinde dolaşabilir

Rabaş, Sosyal Yazılar, Toplantının Gündemi

DERS 4: "AHİŞENA" YOLUNDA YÜKSELİŞLER VE DÜŞÜŞLER

- Düşüşlerin sebebi nedir? Düşüşlere neden ihtiyaç var?
- Nasıl olur da düşüşleri hafife almayız ve iptal etmeyiz?
- Ahışena'nın gelişim süreci olarak engeller almak ve egonun (Aviut) üstesinden gelmek

1. Dolayısıyla, kişi yüzün ifşasının İlahi Takdir'ini edinmediği sürece manevi çalışma ve *Islahları* fazlasıyla yerine getirmiş olması onun için yüzün gizliliğini daha ağırlaştırır. "Yaradan Kendisini manevi çalışmada gizlemiştir"ın anlamı budur.

Gerçekten de, kişinin manevi çalışmada hissettiği tüm ağırlık Kutsal Işığın onu çağırmasının, hızlanması için uyandırmasının ve Yaradan'ın arzuladığı gibi, yüzün ifşasının bahşedilmesi için tez vakit yeterli çalışmayı göstermesi gerektiğinin ifadesidir.

Baal Hasulam, On Sefirot Çalışmasına Giriş, Madde 101

2. Tora ve Mitzot yoluyla, alma arzusunu kendi için almaktan ihsan etmek için almaya çevirmekle ödülmeden önce Yaradan'a açılan kapılar üzerinde güçlü kilitler vardır; bunların karşıt bir rolü vardır; bizleri Yaradan'dan uzağa sürmek. Bu nedenle ayrılığın gücüne "kilit" denir; çünkü bunlar kapılardan geçişi engeller ve bizi Yaradan'dan uzağa sürerler. Ama eğer bunların üstesinden gelirsek ve böylece O'nun sevgisini kalbimizde soğutarak bizi etki altına almazlarsa, kilitler kapılara, karanlık aydınlığa, acı tatlıya dönüşür. Tüm kilitlerin üzerinde, O'nun İlahi Takdiri içinde özel bir kademe ediniriz ve bunlar Yaradan'a erişmekte geçitler haline gelirler.

Zohar, Zohar Kitabına Giriş, İki Nokta, Madde 121

3. Önümüze çıkan tüm engeller ve gecikmeler bir nevi yakınlaştırmadır – Yaradan bizleri yakınlaştırmak ister. Ve tüm bu engeller sadece bizleri yakınlaştırır, zira bunlar olmasaydı Yaradan'a yakınlaşma imkânımız hiç olmazdı... Ve sadece kişi yakınlaşmaya başladığı zaman aramızdaki mesafeyi hissetmeye başlar. Ve kişinin aştığı her engel yolu kişiye yakınlaştırır.

Bunun nedeni kişinin uzaklaşan bir çizgide ilerlemeye alışmasıdır.

Baal Hasulam, Şamati 172

4. Gerçekten seviniyorum, ancak gizli olan bozukluk ümitsiz bir durum ve onun yüzeye çıkması büyük bir kurtuluş olduğundan, henüz ortaya çıkmamış ama çıkması gereken bozukluklardan dolayı da üzüntü duyuyorum. Kural şudur ki, kişi sahip olmadığı bir şeyi veremez. Ve eğer şimdi ortaya çıkıyorsa, hiç şüphe yoktur ki gizli olanla değil onunla başlamamız için oradadır. Bu yüzden deliklerinden çıktıkları zaman mutlu oluyorum çünkü gözlerini onlara dikersen hepsi bir kemik yığına dönüşür.

Baal Hasulam, Mektup 5

5. Böylece onların üstesinden gelmek zorunda kalmasın diye kişi düşüncelerinin yok olmasını dilemez... ama tersine, gerçeğin yolunda yürümek ve Moha ve Liba algısında çalışmak isteyen kişi; beden gelip de ona saldırıda bulunduğu zaman, neden bu dünyanın yolundan kaçmak istediği, neden her şeyde ihsan etmek için almak koşulu ile uğraştığı sorduğu zaman; her defasında da bunun üstesinden gelir, beden ise her defasında daha güçlü taleplerle gelir ... Bu durumda kişi Yaradan'dan bu talepleri ondan uzaklaştırmasını istemez, bunun yerine Yaradan'dan tüm bu günahkâr taleplerden tövbeye gelmeyi ister yani Yaradan'dan ona mantık ötesi inançla yürüyebilmesi için güç vermesini ister.

Rabaş, Çalışmada Yarım Kuruş Ne Demektir

6. Kişi eğer ihsan etme yolunda yürümek isterse, yukarıdan ona özel bir muamele yapılmış olduğunu anlamalıdır, orada bir bütünlüğü olduğunu düşünmüş olduğu önceki durumunda aşağıya alınmıştır. Tüm ömrü boyunca içinde bulunduğu durumda kalmak istemesinden bu bellidir.

Ama şimdi maneviyattan uzak olduğunu görür ve düşünmeye başlar: “Gerçekliğin benden talebi nedir? Ne yapmalıyım? Erişmem gereken amaç ne?” Çalışmak için hiç gücü olmadığını görür ve kendini “cennetler yeryüzü arasında” bir yerde bulur. Bu durumda, kişinin güçlenmesi ancak Yaradan'ın yardımı ile olur, kendi başına akıbeti kötüdür. Bundan çıkan şudur; bu düşüş aslında bir yükseliştir yani bu düşüşün verdiği duygu onun yükselmesine imkân verir çünkü “Kli olmadan Işık olmaz.”

Rabaş, Lişma ve Lo Lişma

7. Gerçekten de bilmemiz gereklidir ki, kişiye, sanki “İyi ve İyilik yapan” bir rehberliğe karşıt gibi görünen her şey sadece insanı, bu çelişkileri aşmak için Üst Işığı çekmeye zorlamak için vardır yoksa kişi bunların üstesinden gelemez. Bu durum, kişinin Dinim (yargı) demek olan çelişkiler var olduğunda, ”Yaradan'ın Yüceliği“ koşulunu genişletmesidir. Bu demektir ki, bu çelişkiler, kişi onların üstesinden gelmek istediğinde, yalnızca Yaradan'ın Yüceliğini büyüterek, çözebilir. Bundan çıkan sonuç, Yaradan'ın yüceliğini çekmeye sebep olan tam da bu Dinim'dir.

Baal Hasulam, Şamati 33

8. Bilin ki kişi Yaradan'ın hizmetine girmek ister istemez, üzüntülü olmak artık büyük bir günahdır; çünkü üzüntü Sitra Ahra'dır ve Yaradan bundan nefret eder. Kişi, Yaradan'ın hizmetinde çok azimli olmalı ... ne durumdan geçerse geçsin. Bunu iyice hatırla; çünkü Yaradan'ın hizmetinde başlangıçta buna çok ihtiyacın olacak. Kişi kendini çok azimli, güçlü ve cesur tutmalı ve bulunduğu yeri korumalı, her yere serildiğinde bile. Tanrı korusun, kişi tamamen düşmesine izin vermemeli; çünkü tüm bu düşüşler, inişler, kafa karışıklıkları ve benzeri durumlardan geçmek, Keduşa'nın (kutsallığın) kapısına girmek için gereklidir. Ve

tüm gerçek erdemliler bu durumdan geçtiler ... Kişinin çok dar bir köprüden geçtiğini anla ve en önemli kural – bundan korkmamaktır.

Likutey Moharan, Madde 48

DERS 5: AHİŞENA YOLUNDA ÜÇ ÇIZGI

1. Kişi çoğunlukla sağ çizgide yürümelidir; yani iyi işler yapmalı ve kendisini Kral'a hizmet eden yararlı birisi olarak hissetmelidir. Kişi yaptığı her şeyin Yaradan'a memnuniyet verdiğiğine inanmak zorundadır.

Ancak kişi sol çizgide, yani eleştiri ruhu ile yürümek için de zaman ayırmalıdır. Ama sol çizgi sağ çizgiye boyun eğmelidir; yani kişi sol çizgiyi istediği için değil, sağ çizgiyi büyütme için sol çizgide yürür. Bunun anlamı; aklı ve yargılaması olduğu halde kişi gene de mantık ötesinde yürür, "inanç" denen "sağ" tarafta yürür. Buna orta çizgi denir, kişi iki taraf arasında bir karara varır ve sağa meyleder.

Rabaş, Üç Çizgi

2. ... dost sevgisiyle ilgili olarak daha çok çalışmalısın. *Dvekut (birleşme) olmadan, kalıcı bir sevgi imkânsızdır, yani ikiniz sıkı bağlarla bağlanmalısınız.* Ve bu ancak eğer sen içsel ruhuna yerleşmiş "kendini-sevme" denilen kıyafetlenmeyi "çıkarmaya" çalışırsan gerçekleşir, sadece bu kıyafetlenme iki noktayı ayırır. Fakat eğer düz yolda gidersek, birbirini reddeden iki çizgi olarak gördüğümüz bu iki nokta, her iki çizgiyi de içeren orta çizgi olur.

Ve savaşta olduğunuzu hissettiğinizde, hepiniz bileceksiniz ki dostun yardımına ihtiyacınız var ve o olmadan kendi gücünüz de zayıflayacak. Sonra, hayatlarınızı kurtarmak zorunda olduğunuzu anladığınızda, her biriniz koruması gereken bir bedene sahip olduğunu unutacak ve düşmanı nasıl kullanacağınız düşüncesiyle birbirinize bağlanacaksınız

Rabash, 5. Mektup

3. Ve şunu sormalıyız, "Kişi dostuna karşı taştan bir kalbi olduğunu hissettiğinde ne yapmalıdır?"

Tavsiye çok basit. Ateşin doğası gereği taşları birbirine sürttüğünüz zaman, ateş olur... en güçlü olanların bile kalplerinin yıpranması pahasına, her ikisi de kalbinin duvarlarından sıcaklık yayar ve bu sıcaklık bir sevgi giysisi oluşturana kadar sevginin kıvılcımlarını ateşler. Sonra, her ikisi bir battaniye ile örtülmüş olur, yani tek sevgi her ikisini de örter ve sarar...

Ve kişi dostunun sevgisini hissetmeye başladığında, yenilik hoşça gider kuralı gereği haz ve neşe içinde derhal uyanmaya başlar.(...) Dostunun sevgisi onun için yeni bir şeydir çünkü o zamana kadar kendi iyiliğini düşünen tek kişi kendisiydi. Fakat dostunun onunla ilgilendiğini keşfettiği an, bu onun içinde ölçülemez bir neşe uyandırır, insan sadece haz hissettiği yerde olmak istediğinden artık kendisiyle ilgilenmez. (...) Ve dostuyla ilgilenerek, haz hissetmeye başladığından doğal olarak kendisini düşünmez.

Rabash, 40. Mektup

4. Kişi, çalışması esnasında bilmelidir ki; alma arzusu ona kendi konuları ve görüşleri ile

geldiği zaman hiçbir tartışma ve hiçbir mantık ona yardımcı olamaz. Yine de kişi, bunların doğru görüşler olduğunu düşünür. Bu, kişiye kendi kötülüğünü yenmekte yardımcı olmayacaktır.

Bunun yerine, yazıldığı gibi, “O, onun dişlerini köreltti.” Bu demektir ki sadece eylemlerle ilerlenir tartışmalarla değil (...) Diğer bir deyişle süreklilik sonucunda, alışkanlık ikinci bir doğa olur.

Kişi, ihsan etme arzusunu edinmek ve alma arzusunun üstesinden gelmek için, özellikle çok güçlü bir arzuya sahip olmaya çalışmalıdır. Güçlü bir arzu demek, duraklamalar ve durdurulmalar arasında, yani her üstesinden gelmeler arasındaki duraklamalarla artıp büyümesiyle ölçülen, güçlü bir arzu demektir.

(...) aranın, kişinin fazla zamanını almaması demektir ve kişi aniden tekrar çalışmaya uyandırılır.

Baal HaSulam, Şamati 19

5. Her şeyin temeli şudur; kişi tüm aklının fikrinin ve arzusunun yalnız Yaradan yararına olmasını istemelidir, alçakgönüllü olmanın bir tasviri olarak tozun içinde Şehina, derhal ifşa olur. Bunun için, düşüşlerden etkilenmemeliyiz, çünkü kuruş kuruşa eklenerek büyük bir meblağ eder.

Öğrendiğimiz üzere, “maneviyatta hiçbir şey yok olmaz,” tersine, çalışmada ilerlemeye yer açmak için geçici olarak ayrılır. Çünkü kutsallığı sorguladığımız her an kutsallığın alanına gireriz ve kişi yalnız daha fazla kutsallık kıvılcımını ayıt etmek için düşer.

Ancak, kişi kademesinden indirilene kadar beklememeli diye bir tavsiye vardır, kişi alçaldığını hissettiği zaman gene yukarı çıkar ve yükselişler kutsallık içinde ayırt etmeler (farkındalık edinmeler) olarak kabul edilir. Bunun yerine kişi kendisi aşağı iner ve diğer kıvılcımları yükseltir, onları kutsallığın alanına çıkartır.

Bilgelerimizin dediği üzere: “Kaybetmeden önce ararım, yani içinde bulunduğum durumu kaybetmeden aramaya başlarım. Baal HaSulam’ın Kral Davud hakkında söylediği gibi, o dedi ki “Şafağı uyandırırım.” Bilgelerimiz, “Şafağı ben uyandırırım, şafak beni uyandırmaz,” demişler.

Böylece, muhafaza etmek öncelikle yükseliştedir, inişte değil. Yükselişte iken korkuyu büyütmemiz lazım, Allah korusun, dışarı itilmeyelim diye.

Rabaş, Mektup 77

6. Uygun bulmadığınız dostların kalbindeki sevgiyi uyandırmak ve onu korumakla... Baal HaSulam’ın insanla Yaradan arasındaki ilişkinin, insanla insan arasındaki ilişkiyle başladığıyla ilgili söylediklerini biliyorsunuz. Bu böyledir çünkü üst ışık tam bir huzur içindedir ve daima “Düğünümüzün sevgisi mutlu edene kadar” sevgiyi uyandırmak gerekir..

Yaradan’ın sevgisinin farkındalığını bu yolla korumak zorunda olduğunuzun, tüm gün ve gece, gün veya gece aşamasını hissettiğinizde, daima tetikte olmanız gerektiğinin size yukarıdan bildirilmesinin sebebidir... alevler kendi kendine yükselene kadar dostların

kalplerini uyandırmalısınız... Bununla Yaradan'ın sevgisinin farkındalığı ile ödüllendirilmiş olursunuz.

Rabah, 2. Cilt, 24. Mektup

7. “Kardeşlerin de bir arada birlik içinde yaşaması ne güzel ve ne hoştur.” Bunlar dostlardır, bir arada ayrılmaksızın otururlar. Başta, onlar savaş yapan ve birbirini öldürmek isteyen insanlar gibidirler. Sonra kardeşçe sevgi koşuluna gelirler.

Yaradan onlar hakkında ne der? “Kardeşlerin de bir arada birlik içinde yaşaması ne güzel ve ne hoştur.” “De” kelimesi Kutsallığın da onlarla birlikte oluşuna işaret eder. Dahası, Yaradan onların sözlerini dinler ve onlardan hoşnut ve memnundur.

Ve sizler, burada olan dostlar, sizler bağlılık ve sevgi içindediniz, bundan böyle, Yaradan sizden hoşnut olana ve size barış ve huzur verene kadar birbirinizden ayrılmayacaksınız. Ve sizin erdeminizle dünyada barış olacak. Bu sözlerin anlamı şudur; “Kardeşlerimin ve dostlarımin hatırına ‘Barış sizin üzerinizde olsun’ derim.”

Zohar, Aharai Mot 64-65

DERS 6: “AHİŞENA” İÇİNDE İLERLEMELİK İÇİN EK BİR GÜÇ OLARAK DAĞITIM

- “Ahişena’yı” Edinmeye Doğru Bizi İleri Çeken Ek Bir Güç Olarak Dağıtım
- Onlular Ve Dağıtım Grupları Arasındaki Bağ ve Karşılıklı Destek

1) ...dünyanın ıslahının sonu tüm insanları Yaradan'ın amacına getirmekle olacak, şöyle yazılmıştır: “Ve hükümdar tüm yeryüzünün Kralı olacak, o günde Hükümdar Bir ve O'nun adı Bir olacak”. Metinler de şöyle belirtilir “o günde” ve öncesinde değil.

Baal HaSulam, Arvut, Madde 20

2) Görüyorsunuz ki kişi kendisi için değil tüm zincir için yaşar. Bu yüzden, zincirin her bir parçası yaşam ışığını kendisine çekmez, sadece yaşam ışığını tüm zincire dağıtır.

Baal HaSulam, Panim Meiroi Umasbirot Kitabına Giriş

3. Herkes demelidir ki: Tüm dünya yalnız benim için yaratıldı (Sanhedrin 37). Bunun sonucu olarak, tüm dünya benim için yaratıldığından onu ıslah etmek yoksunluklarını gidermek ve onun için dua etmek için her an onu gözlemlemeli ve sorgulamalıyım.

Likutey Moharan No: 141, Madde: 5

4. Her insanın içinde Tanrı ile bir olmak isteyen bir kıvılcım vardır. Ve bazen bu kıvılcım hayat bulur ve ya Tanrı'yı bilmeye ya da Tanrı'yı inkâr etmeye uyanır (her ikisi de aynı şeydir) ve eğer onun bu ihtiyacını tatmin edecek birisi varsa kişi her şeyi yapmaya razı olur.

Baal HaSulam, Son Nesil

5. Bu hayatın amacı O'nunla bir olmayı edinmektir, Yalnız Yaradan'ı memnun etmektir ya da halkı O'nunla bir olmaya layık kılmaktır.

Baal HaSulam, "Son Neslin Yazıları"

6. Yaradan'a içtenlikle hizmet etmek isteyen kişi kendini tüm yaratılanlara dâhil eder ve tüm ruhlarla bağ kurar ve onlarla birleşir ve onlar da bu kişi ile birleşirler. Yani kişi Şehina ile bağ kurması için gereken dışında hiçbir şeyi kendinde tutmamalıdır. Ve bunun için kişinin pek çok insan toplaması gerekir; çünkü Yaradan için ne kadar çok kişi çalışırsa Şehina'dan o kadar büyük bir ışık onlara yayılır. Ve bu nedenle kişinin kendisini tüm insanlarla ve tüm yaratılış ile bütünleştirmesi ve Şehina'nın ıslahı için her şeyi köküne yükseltmesi gerekir.

İbrahim'in Kampının Sancağı, Paraşat Şlah

7. Tüm dünyada bilinir ki, tüm yaratılışın her an Yaradan'dan rızkını alması gerekir ... ve onların rızkının hiçbir an kesilmemesi ama sürekli yukarıda aşağıya çağlayarak inmesi gereklidir. Haktan yana olanın Yaradan ile evrenin bolluğu arasında durması, her şeyi O'nunla bağlaması yararlıdır, bolluğun geçişi için yol iz yapması, yaratılışın üzerine akıtan bir kanal olması. Çünkü böylece cennetle yeryüzünü birbirine bağlar ve tüm dünyayı Yaradan'ın bereketi ile doldurur böylece O'nun tarafından hiçbir kesinti olmaz.

Gözlerin Aydınlanması, Paraşat Yitro

8) Manevi İlimin çalışılması ve İslahlar vasıtasıyla kendisini ve tüm insanları Yaradan'la bütünleşmek olarak adlandırılan ve Yaratılışın amacı olan basamakları başkalarını sevme koşulunu edinene dek geliştirmek Yaradan'a kalbine yönlendiren insanların sorumluluğudur.

Baal HaSulam, Arvut

9) Gerçeğin ilminin ifşasına izin verilen böyle bir nesilde doğduğum için çok memnunum. Ve şöyle sormalısınız, "İzin verildiğini nereden bileyim?" Şu cevabı veririm, ifşa etmek için izin verildim... ve Yaradan'ın bana sonuna kadar verdiği şey budur. Bunun öğreticinin yüceliğine değil, neslin koşuluna bağlı olduğunu kabul ediyoruz.

Baal HaSulam, Kabala Öğretisi Ve Özü

10) Bir başka fayda daha var: Arınma için bir önkoşul olduğunu kabul ettik; yani dünyadaki tüm halklar yaratılışın kanunlarını bilecekler; tıpkı şöyle yazıldığı gibi: "...ve topraklar bilgi ile dolacak." Firavun'un da gerçek Yaradan ve O'nun yasalarını tanıyacağı ve onların ayrılmasına izin vereceği bir ön koşulun olduğu Mısır'dan sürgün örneğindeki gibi...

Bu nedenle her halkın bir erdemliye tutunacağı ve onun kutsal topraklara götüreceği yazılmıştır. Kendilerinin ayrılması yeterli değildi. Tüm insanların nereden böyle bir arzu ve fikir ile geldiğini anlamalısınız. Bunun gerçek ilmin dağıtımını vasıtasıyla olduğunu bilin; öyle ki onlar gerçeği ve gerçeklerini kesinlikle görecekler.

Dağıtımın kitlelere yapılmasına "*Şofar*" denir. Tıpkı sesi büyük mesafe kat eden *Şofar* gibi, ilmin yankısı tüm dünyaya yayılacak; öyle ki insanlar duyacak ve erdemli bir halkta, kutsi bir ilim olduğunu kabul edecekler.

Baal HaSulam, "Mesih'in Borazanı"

DERS 7: "BENDEN" "GRUBA" "YARADAN'A"

- **Bu üç kademenin hepsinde çalışmamı nasıl görürüm?**

- **Adam-Grup-Yaradan, bunlar benim kendi içimde resmettiğim kavramlardır. İçimdeki potansiyeli tam olarak gerçekleştirmek için bunları nasıl harekete geçiririm?**

1) Dünyada kesinlikle tek bir ruh vardır. Maneviyat bölünemez ve parçalanamaz olduğundan, bu ruh Adam HaRișon'da olduğu gibi tüm İsrail oğullarında mevcuttur.

Ama 600.000 ruhun var olduğunu söylemek, ruh beden nedeniyle bölünmüş algısı yaratır. Diğer bir deyişle, önce beden bölünür ve ruhun ışığını inkâr eder ve sonra Tora ve Mitzva gücüyle beden arınır ve arınması ölçüsünde, ortak ruh onun üzerinde parlar.

Bu sebeple, maddesel bedende iki anlayışa varılır: İlkinde kişi ruhu kendine has bir organ olarak hisseder ve bunun İsrail'in bütünlüğü olduğunu anlamaz. Bu kesinlikle bir noksanlıktır.

İkinci anlayışta İsrail ruhunun Işığı, kişi üzerinde tüm parlaklığıyla değil, kolektife dönüp, kendini arındırması ölçüsünde kısmi olarak parlar.

Bedenin tam ıslahının işareti, kişinin ruhunun tüm İsrail'e ait ve her birinin içinde olduğunu hissettiği zamandır, bu şekilde kendini birey olarak hissetmez. Bu sırada o bütün, eksiksiz olur ve ruh Adam HaRișon'da olduğu gibi tam gücüyle onun üzerinde parlar.

Baal HaSulam, 600.000 Ruh

2) O bizim beynimizde orada görülen her şeyi tersyüz eden bir çeşit cilalanmış bir ayna yaptı ki böylece o şeyi beynimizin dışında, yüzümüzün önünde görebilelim. Bununla beraber, dışımızda gördüğümüz şey gerçek değildir. Yine de dışımızdaki her şeyi algılamamızı ve görmemizi sağlayan beynimizde yaratmış olduğu o cilalanmış ayna için O'nun İlahi Takdir'ine minnettar olmalıyız. Çünkü böylece O, bize her şeyi açık bilgi ve edinimle algılama ve her şeyi içeriden ve dışarıdan ölçme gücünü verdi. Bu olmadan algımızın büyük bir kısmını kaybederdik.

Aynı şey Tanrısal arzu, Tanrısal algılar için de geçerlidir. Her şeyi gerçekten önümüzdeymiş gibi görmemize rağmen her mantıklı insan kesin olarak bilir ki gördüğümüz her şey yalnızca kendi beynimizin içindedir.

Baal HaSulam, Zohar Kitabı'na Önsöz, Madde 34

3. Tanrı'nın kutsandığı yere gitmemen ve ruhundan düşen tüm o zayıf organları toplayıp tek bir beden haline getirmemen haricinde hiçbir eksikliğin yok. Bu tamamlanmış bedene Yaradan İlahi Gücünü aralıksız olarak akıtır ve ışığın yüksek akımı hiç bitmeyen bir pınar gibi olur. Sonra gözünü diktiğin her yer kutsanır

Baal HaSulam, Mektuplar, Mektup 4

4. Rabi Bar Zoma dedi ki: “Tüm bunlar başka bir nedenle değil; ama yalnız bana hizmet etmek için yaratıldı ve ben de Yaradan’ıma hizmet etmek için yaratıldım.”

Baal Hasulam’a göre, kişinin başkalarında gördüğü noksanlar onun kendi noksanlıklarıdır, ıslah etmesi gerekeni görür. Tüm dünya kişinin noksanlıklarını göstermeye hizmet eder, böylece kendisinin aramasına gerek kalmaz. Bu yolla noksanlıklarını göstererek ona büyük bir lütufta bulunur.

Rabaş’ın Yazıları 3. Cilt

5. ...kişi dost sevgisine sahipse, sevginin kuralı dostunun hatalarını değil, erdemlerini görmeyi istemektir. Dolayısıyla, eğer kişi dostunda bazı hatalar görürse, bu dostunun hatalı olduğundan değildir. Ancak gören hatalıdır; yani onun dost sevgisi kusurlu olduğu için, dostunda hatalar görmektedir.

Dolayısıyla, şimdi dostunun ıslahı ile ilgilenmemelidir. Aksine, kendisinin ıslaha ihtiyacı vardır. Yukarıda bahsedilenlerden çıkan sonuç şudur ki, kişi dostunda gördüğü hataların düzeltilmesiyle ilgilenmemeli, kendisinin dost sevgisinde yarattığı kusuru düzeltmelidir. Ve kendisini düzelttiği zaman, dostunun hatalarını değil, sadece erdemlerini görecektir.

Rabash, Dostların Önemine Dair

6) ben sana dışsallığını değil, içselliğini ıslah etmeni tavsiye ediyorum, çünkü yalnızca içsellik ıslah edilmeye hazırdır. İçselliğin, günahların çoğalmasına bağlı olarak bozulmasının asıl nedeni gösteriş ve kibrin işareti olan kirliliktir... Eğer günahlarını temizlemek istersen, nefsin köreltilmesi yerine kibrin iptali ile uğraşmalısın... yani dünyadaki en kötü ve aşağılık insan olduğunu hissetmeye başlamalısın. Bunu anlamak eğitim ve öğrenim gerektirir ve kendini kandırıp kandırmadığını anlamak için her sefer bunu test etmelisin. Dostların önünde kendini eğmen de buna yardım eder.... Ancak kesinlikle bilmelisin ki, dünyanın en kötü ve aşağılık insanı sensin çünkü gerçek bu.

Baal HaSulam, Mektup 21

7. Dostunu kandırdığını düşünen birisi aslında Yaradan’ı kandırmaktadır, çünkü insanın bedeni dışında yalnız Yaradan vardır. Çünkü yaradılışın özü olan insana “yaradılış” denir. Yaradan insanın kendisini O’ndan ayrı bir gerçeklik olarak hissetmesini ister; ancak bunun dışında, “tüm yeryüzü O’nun nuru ile doludur.”

Bu nedenle, dostuna yalan söyleyerek kişi Yaradan’a yalan söylemiş olur ve dostunu üzen birisi Yaradan’ı üzmüş olur.

Baal HaSulam, Şamati 67

DERS 8: ÇALIŞMAYI “HIZLANMA” İÇİNDE TUTAN BİR ANTLAŞMA OLARAK “ARVUT”

1. Tora’yı yerine getirmenin özü, birlik yoluyla tek bir arzu olma koşuluna gelmektir. Bu nedenle herkes tek bir kolektif olarak İsrail Topluluğuna dâhil olmak zorundadır. Çünkü İsrail Tora’yı edindiği zaman, derhal her biri, bir diğerinden sorumlu olur ve bu nedenle de kişi en kısa zamanda Tora’yı edinmek için derhal birbirine dâhil olarak bir olmalıdır. Tek bir

arzuda birleşirler ve kesinlikle her biri dostundan sorumlu olur çünkü her biri ve tek bir gibi önemlidir. Ve tam olarak her biri bir diğerinden sorumlu olduğu zaman ki bu birlik koşuludur; o zaman Tora'yı koruyup sürdürebilirler. Ve bu koşul olmaksızın Tora'yı muhafaza etmek hiçbir şekilde mümkün olmaz. Çünkü Tora'nın özü arzu edilen sevgidir, her biri dostundan memnun olduğu ve aralarında hiçbir farklılık kalmadığı zaman arzuları bir olur ve böylece yukarının arzusuna dâhil olabilirler, bu birlik olma niyetidir.

Breslov'lu Rabi Natan, Likutey Halahot

2. Halkın duasının anlamı şudur; kişi kendisini, Yaradan'ı memnun etmek için bile olsa halktan ayrı tutmamalı ama tüm halk için olmalıdır. Halktan ayrılan ve özellikle yalnız kendi ruhu için isteyen birisi bunu inşa edemez. Aksine kendi ruhuna yıkılış getirir.

Çalışma sırasında bile, kişi O'nun arzusuna karşıt olarak yalnız dua ederse halktan ayrılır ve ruhunu harap eder. İsrail çocukları için bireysel talepler için tek bir uyanış bile olmadı; hiçbirinin hiçbir şeye ihtiyacı yoktu çünkü kendileri ayrı kişiler olarak hissetmediler ve bu onlara, kuvvetli bir el ile Mısır'dan çıkmaları için güç verdi. Böylece, herkes tüm gücüyle İsrail'in tamamı içinde toplanmalı Yaradan'a olan her türlü talebi ve çalışması ile kendini tek ve bir olana, İsrail'in köküne dâhil etmelidir.

Baal HaSulam, Sürüyü Toplamanın Zamanı

3. Kendisi için dua etmesi etkili olmadığından, kişi daima dostu için dua etmelidir çünkü hiç kimse kendi kendini hapisneden kurtaramaz ama dostu çabucak yardımına gelir. Bu nedenle herkes dostu için dua etmelidir bu yolla her biri bir diğerine yardım eder ve her ikisi de yardım görmüş olur

Noam Elimeleh, Likutey Şoşana

4. Şöyle yazılmıştır: “Ve insanlar, tek bir kalp ve tek bir adam olarak kamp kurdular.” Bunun anlamı; onların tek bir amacı vardır: Yaradan'ı memnun etmek.

Onların nasıl tek bir kalp ve tek bir adam olabildiklerini anlamamız lazım çünkü bilgilerimizin şöyle yazdığını biliyoruz; “nasıl yüzleri birbirine benzemiyorsa görüşleri de birbirine benzemez,” öyleyse nasıl tek bir kalp ve tek bir adam olabildiler?

Cevap: Eğer her biri kendisini önemserse, tek bir adam gibi olmaları imkânsızdır çünkü hiçbirisi bir diğerine benzemez. Ama eğer kendilerini iptal eder ve yalnız Yaradan'ın yararını önemserlerse, kişisel görüşleri olmaz, çünkü bireysel olan iptal edilmiş ve tek bir otorite altına girmiştir.

Rabaş, Mektup 42

5. Çünkü, altı yüz bin adam kendi ihtiyaçları için uğraşmayı bırakır ve dostlarının hiçbir eksikliği olmaması dışında bir şeye endişelenmezse, dahası bunu büyük bir sevgi, tüm kalp ve ruhları ile yaparlarsa, yani “Dostunu kendin gibi sev” sevabının gerçek anlamıyla, o zaman hiç şüphesiz o ulusun hiçbir üyesi kendi iyiliğini düşünmek zorunda kalmayacaktır.

Bundan dolayı, kendisinin hayatta kalmasını güvence altına almaktan tamamen özgürleşmiş olur ve kolaylıkla “Dostunu kendin gibi sev” sevabını yerine getirebilir. Sonuçta yanında altı yüz bin kişi hiçbir ihtiyacının eksik kalmaması için yanında yer alırken kişi neden kendi

varlığını sürdürebilmek üzerine endişelensin ki. Dolayısıyla, ulusun tüm üyeleri hemfikir olur olmaz Işık ve manevi ilim onlara anında verildi, çünkü artık onu yerine getirebilirlerdi.

Baal HaSulam, Maneviyatın Verilişi, Madde 16

6. İbrahim ve Abimeleh hakkında şöyle yazılmıştır: “Onlar ikisi bir antlaşma yaptılar.” Baal HaSulam sordu: Eğer iki insan da birbirlerini sevmelerinin yararlı olduğunu biliyorlarsa neden antlaşma yaparlar ki? Bunu yapmanın ne faydası vardır, sanki bir anlaşmaya imza atar gibi? Bundan ne öğrenebiliriz? Ve cevapladı: Bu yararlıdır çünkü bir antlaşma yaparak, aralarında ayrılığa neden olacak şeylerin olacağı bir zamanın gelebileceğini bilir ve anlarlar. Bu nedenle de şimdi aralarında bir antlaşma yaparlar, tıpkı şimdi, aralarında sevgi varken olduğu gibi bu anlaşmaya uyacaklardır. Daha sonra aralarına ayrılık getiren koşullar ortaya çıksa bile yaptıkları bu antlaşma sonsuza kadar geçerli olacaktır. Böylece beyan etmeliyiz ki daha sonra aramıza ayrılık getirecek koşullar ortaya çıktığı zaman her birimiz mantık ötesine geçecek ve mantığa önem vermeyecek ve yalnız mantık ötesinde gideceğiz. Antlaşmayı tutmanın ve aramızda ayrılığa meydan vermemenin tek yolu budur.

Rabaş'ın Yazıları, 1. Cilt, Tüm İsrail'in Sonraki Dünyada Bir Hissesi Var

DERS 9: “AHİŞENA” YOLUNDA ÇEKİLEN AŞK ACILARI

Yaradan sevgisi ve çekilen acılar arasındaki etkileşim: Çekilen acılarla ve sevgiyle nasıl ifşa olur? Sevgiyi ifşa ve tasvir etmede, sevgiyi doğru ve parlak renklerle resmetmede çekilen acılar nasıl yardımcı olur – her hissiyatta ve her durumda?

- Bu, çekilen acılar ve ıstıraplar olmadan yapılamaz. Ancak bunlar tatlı acılardır, kişi bunları dünyadaki hiçbir şeye değişmez, çünkü tam da bunlarla, Yaradan'a olan sevgisinde keskin bir karşıtlıkta kalır.

1. Sevgi yolu, kişinin Yaradan'ı büyük bir aşkla, sarsılmaz ve çok güçlü bir aşkla sevmesidir, ruhu Yaradan sevgisi ile bağlanana kadar. Yaradan onu, otursa da kalksa da, yese de içse de, akli hep o kadında olan aşk hastası bir karasevdalı gibi görür. Dahası Yaradan aşkı her zaman O'nu düşünenlerin kalbinde hayat bulur. O'nun emrettiği üzere: “Tüm kalbin ve tüm ruhunla.” Süleyman'ın söylediği atasözü şudur; “Çünkü karasevdalıyım.” Ve Şarkıların Şarkısı'nın hepsi bunun hakkında bir alegoridir.

Rambam, Yad Hazakah, Bölüm 10

2. “Ödüllendi – hızlandıracağım.” yani Tora yolunda, “ödülledi – ıstırap yoluyla,” evrim yoluyla nihayet her şeyi en son mükemmelliğe götüreceğim. Ve Tora yolu ile bağlantılı olarak, sıradan insana, onlarla kendine kap inşa edebileceği ve hazırlanacağı erdemler verildi. Bu kaplar Işığın yayılması ve ayrılması yoluyla yapılır.

Kli'ye (kaba) özellikle “alma arzusu” denir. Bunun anlamı; onun bir şeyden yoksun olduğudur. Ve “Kli olmadan ışık da olmaz;” ışık bir kabın içinde yakalanmalıdır ancak böylece tutulabilir.

Ancak sıradan bir insanın yüce şeyler için bir arzusu yoktur; daha önceki bir doyum olmadan bir ihtiyacın olması imkânsızdır. Yazıldığı üzere; “ışığın yayılması vb. ...” Ve bunun için Tora yolu vardır. Kişi Tora yoluna alıştığı zaman, erişimin kıtlığına hayıflanır. Ve her defasında biraz aydınlanır ve bölünürler, bunlar kişiye daha çok üzüntü ve daha çok Kelim verir. Her Kli'nin ışığa ihtiyacı vardır; çünkü dolu değildir, ışık eksiktir. Bu nedenle, yoksunluk olan her yer... inancın var olduğu yer olur.

Baal HaSulam, Şamati 195

3. Kutsal Zohar sorar: “Efendi kırık kalbe yakındır,” diye yazılmamış mı? Yaradan’a hizmet eden yani niyeti ihsan etmek için olan kişi mutluluk içinde olmalıdır çünkü Yaradan’a hizmet etmektedir. Eğer kişi çalışma sırasında mutlu değilse bu onun Yaradan’ın yüceliğini takdir etmediğine işaret eder. Bu nedenle kişi mutlu olmadığını hissederse, Yaradan’a dua etmeli; O’nun yüceliği hissetmesi için kalbini ve gözünü açması için. Ve burada iki durum gelişir: 1) Kişi Kral’ın yüceliğini hissetmediğine hayıflanır. 2) Kişi mutlu olur çünkü tüm hüznü manevi yoksunluktan gelmektedir; yoksunlukları alma arzusundan gelen diğer insanlar gibi değildir. Ve kişi ona bu bilgiyi - maneviyat için endişe duyup hayıflanmayı - kimin verdiğini anlamalıdır. Ve bu onu mutlu etmelidir çünkü Yaradan ona manevi yoksunluk hakkında düşünceler yollamaktadır; buna “Efendinin kurtarışı,” denir ve bu nedenle de kişi mutlu olmalıdır.

Rabaş, 3. Cilt, Efendiye Mutlulukla Hizmet Et

4. Dünyada olan bütün acıların sadece gerçek ıstıraplara hazırlık olduğunu anlayabiliriz. Bu ıstıraplara ulaşmamız gerekiyor, yoksa manevi bir ulaşımı edinemeyiz; Kap (Kli) olmadan Işık olmaz. Bu ıstıraplar, bu gerçek ıstıraplardır ve bunlara “İlahi Takdiri karalayarak iftira atmayı kınamak ayıplamak” denir. Kişi bunun için dua eder, İlahi Takdiri iftira atmak için değil, Yaradan’ın kabul ettiği ıstıraplar bunlardır.... Yaradan’ın bu ıstıraplara cevap vermesinin nedeni, kişinin bu yardımı kendi alma kapları için istememesindedir. Yaradan’a inanç için dua etmeli, form eşitliğini edinebileceği, bunun üstesinden gelebileceği gücü versin diye. Zira kişi, eğer sürekli inancın içinde olmazsa, kişiye Yaradan’ın ona çizdiği kader üzerine kuşkulu düşünceler gelecektir.

Böylece bu kişiyi Yaratan’dan şikâyet eden “günahkâr” durumuna düşürecektir. Kişi tarafından hissedilen bütün acılar O’nun İlahi Yazgısına iftira attığı içindir.... Bu yüzden kişi Tora ve Mitsvot ile meşgul olduğunda, Yaradan’ın ışığını kendi menfaati için çekmeyecek, çünkü O’nun iyi ve iyilik yapan İlahi Takdirini haklı görecektir yetenekte olmamaya katlanamayacaktır... Ve eğer bu acıyı hissederse, Yaradan duasını işitir, onu Kendine yaklaştırır ve kişi O’na tutunmaya layık olur. Çünkü ayrı olmaktan hissettiği bu ıstıraplar kişiyi tutunmaya layık duruma getirir...

Baal Hasulam, Şamati 34

5. Mısır'ın *Klipa*'sı (kötü eğilim) genel bir *Klipa*'dır. Mısır'daki halkın ıslah etmesi gereken *kutsi* kıvılcımlarının düştüğü yerdir. Bu nedenle, öncelikle onların idaresinden çıkamadıkları için acı ve ıstırap olmalıdır. Tıpkı şöyle yazdığı gibi: “Ve halk çalışmaktan dolayı iç çekti ve haykırdı, onların haykırışı Yaradan'a yaklaştı. Ve Yaradan onların iniltisini duydu.”

Tüm iç çekişlerin çalışmaktan dolayı olduğunu açıklamalıyız;

Tüm iç çekişler herhangi bir şeyin eksikliğini duydukları için değildi. Sadece tek bir şeyin eksikliğini duyuyorlardı; yani herhangi bir lüks mal ya da ödeme istemiyorlardı. Acı ve ıstırap hissettikleri tek eksiklik, Yaradan için bir şey yapamıyor olmalarıydı. Diğer bir deyişle, kendilerine değil, Yaradan'a memnuniyet verme arzusuna sahip olmayı istediler fakat yapamadılar ve bu onlara ıstırap verdi. Buna, “maneviyatta kontrol sahibi olmayı istemek” denir.

Rabaş, Cilt 1, Onlara Daha Fazla Eziyet Edildikçe

6) Bununla ilgili şöyle yazılıdır: Yaradan Kendini sana sunduğunda, “Bulabiliyorken, Yaradan'ı ara.” Sonra sen de O'nu mutlaka ara çünkü önce hareket etmek insanın yoludur. Diğer bir deyişle, Yaradan önce senin O'nu araman için sana kalp verir. Bunu bildiğinde, kral seni çağırdığından kesinlikle talebin ölçüsünde güçlenirsin.

Bu nedenle şöyle der, “O yakınken O'nu çağır.” Bu demektir ki, Yaradan seni O'na yakınlaştırması için çağırdığında, bil ki O zaten sana yakın çünkü başka türlü O'nu çağırıyor olmazsın. Bu ayrıca şu ayetin anlamıdır, “Onlar çağırmadan, Ben cevap vereceğim,” yani eğer O'nu çağırırsan o zaman bu demektir ki O, senin O'nu çağırman için zaten sana uyandırılış vermiştir.

“Onlar konuşurken, Ben dinlerim,” yani Yaradan'ın dinlemesinin ölçüsü tamamen dua sırasında açığa çıkan özlemin ölçüsüne bağlıdır. Kişi aşırı özlem duyduğunda bilmelidir ki, o sırada Yaradan onu dikkatle dinlemektedir.

Açıkça bunu bildiğinde, ona dikkat kesilen dünyanın Kralı'ndan daha yüce bir öncelik olmadığından, kalbini daha güçlü açar. Bu atalarımızın şu söylediğine benzer: “Yaradan erdemlinin duasının özlemi içindedir” çünkü Yaradan, kişinin O'na yaklaşmasını ve O'na özlem duymasını ister, tıpkı “Yüz yüze bakar gibi, kalp kalbe karşıdır.”

Öyle anlaşılıyor ki, dua ve duanın duyulması birikene ve kişi her şeyi talep edene kadar el ele gider..

Baal Hasulam, 52. Mektup

KONGREYE HAZIRLIK DERSLERİ

18.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ

Rav: Bu kongrede yeni bir şeyler okuyarak değil, yeni şeyler hissederek ilerleyeceğiz. O yüzden aslında şöyle dediği gibi; “100 kere okuyan 101 kere okuyan gibi değildir”derler, elinizden geldiğince materyalin içine girelim, aramızdaki bağın içine girelim ki, okuduğumuz şeylerde içsel ıslahımızdan mutluluk duyalım. Aramızdaki bağdan ıslah eden ışığı elde edeceğiz ve yükseleceğiz.

Okuma: Ana şey çaba sarf etmek, özlem duymak, kişi kendisini manevi çalışmada nasıl itecek, çünkü normal bir çalışma hesaba katılmaz, sadece kişi eklerse yani normalde yaptığının üstüne koyduğu kadarı ile manevi çalışmada çabası hesaba katılır ve Yaradan sadece, normal yaptığı çalışmaların üstündekileri seçer ve kaplar vasıtasıyla ışık çekilir.

Rav: 10 Sefirot 1. Bölümde iç yansıma ya da 1. Bölümün tümüne baktığımızda bir arzu (Ratzon) denilen bir koşul var ve yukarıdan Yaradan bir arzu yarattı ve hiştokikut (özlemlenmek) dediğimiz bir koşul var ki bu kabın kendisinden geliyor. Aşağıdan yukarıya doğru ve özellikle o ek arzu, yaratılan varlığın ihsan etmesine yönelik, Yaradan’ın hissettiği form eşitliğine yönelik. Özellikle bu özlem manevi kabın boyutunu tayin ediyor. Şimdi bu süreçte özlem denilen, hiştokikut denilen bir koşul var, yukarıdan aşağıya doğru geliyor, kaplar ve ışıklar arasındaki bağda sürecin kendisinden kab özlem duymaya başlıyor. Peki nereden geliyor? Bizim dünyamızdan değil, elbette doğada her şey için bir neden var. Bu eklemeler, bu arzular, eğilimler içimizde uyanacak ve bunlar arasında bir harmanlaşma var. İhsan etme ve alma, direkt ışığın dört safhasında öğrendiğimiz gibi.

O yüzden almada ek bir koşul getiriyor, arzu daha büyük olduğu için değil, ışık tarafından daha büyük bir nitelik oluyor. Cansız, bitkisel, hayvansal ve konuşan seviyelerden gelişiyor. Dolayısıyla bu özlem bulmamız gereken şey, aşağıdan yukarıya özellikle yükselerek manevi dereceleri keşfediyoruz, özlem dediğimiz şey, arzu, özlem bu yukarıdan aşağı inişte de var, ancak hazır olup keşfetmemiz lazım. O yüzden orda değil, yapamam, edemem diye düşünmeyin. Bu ekstra çalışmayı aramızdaki bağda nereye ekleyebiliriz, ne formda ekleyebiliriz? Yaradan varlığın çabasına göre, bunlar da kaplarımızın içinde ama bu biraz gizli.

Bu ekleri aradıkça doğamızın ötesinde bulabiliriz ve ekstra dediği şey, ek, yani bu ekleri nerede bulabiliriz? Bunlar normalin ötesinde ki, özlem denilen ek bir koşul bulalım ve bir dua yükseltip bir üst seviyeye çıkalım.

Rav (çalıştay sorusu): Aramızda bu ekstra arzuyu nerede bulacağız? Ahişena zamanı dediğimiz hızlandırmaktan bahsediyoruz.

Okuma: Hangi hakikat kişinin kendisi için almanın hatalı olduğuna inandırıp, ihsan etmesi için yeni bir nitelik edinmesini sağlayabilir? Bu doğaya karşıdır! Bazen, kişiye dostlarından

ve kitaplardan duyduğu, kendini sevmeyi bırakması için bir düşünce ve arzu gelir, fakat bu maneviyattaki tüm ıslahların kuralıdır dediğimiz, küçük bir güçtür.

Bu nedenle, tek bir tavsiye vardır: Birkaç kişi dışarıdan yardım almadan kendini sevmeyi bırakma arzusu ile bir araya gelmelidir. Bu insanlar tam olarak olmasa da Yaradan sevgisine sahip olduğundan, birbirinin önünde kendilerini iptal ederlerse, o zaman her birinin gruba katılımı ve grup önünde kendini iptal etmesiyle, tek bir beden haline gelirler.

Örneğin, eğer bir bedende on kişi varsa, o zaman tek kişinin sahip olduğundan on kat daha fazla güce sahiptir. Ancak, bir koşul vardır: Bir araya geldikleri zaman, her biri kendini sevmeyi iptal etmek amacı için bir araya geldiğini düşünmelidir. Bu demektir ki şimdi kendi alma arzusunu nasıl tatmin edeceğini düşünmeyecek, fakat mümkün olduğunca sadece diğerlerini sevmeyi düşünecektir. “İhsan etme arzusu” diye bilinen bu yeni niteliğin arzusunu edinmek için tek yol budur.

Ve kişi dost sevgisinden Yaradan sevgisine ulaşabilir, yani Yaradan’a memnuniyet vermek isteyebilir.

Rav: Buraya neden geldim, dostların toplantısına , çalışmaya neden geldim? Kişinin her zaman bunu kontrol etmesi lazım, şimdi geldikten sonra adam, elinden geldiğince bunu incelemeli ve neden geldiğini düşünmeli. Çünkü adam hayatında bir çok şey yapıyor ve bunu yaparken arkasındaki motivasyonu bilmeden bir çok şey yapıyor, gitmezsem mahcup olurum, kendimi iyi hissetmem, niye gelmedim v. s der ve bazen gruptan ayrıldığı zamanlar olur. Adam kendini güçlü , kahraman hissediyor, ama eylem her zaman eylem, şimdi buraya geldim, ne elde etmek istiyorum? Maneviyat, belki fiziksellik daha sonra kendi kendimi yemem, belki önemi arttırırım, belki oradan biraz güç alırım, bu başlı başına yeni bir şey, yani beni uyandıran güçlü bir şey var. Ve bu güç, ne verecek bana? Yaradan’ın yüceliğini, maneviyatı, bu da iyi ya da böyle ödüller istemiyorum. Ödülüm grup ile bağ olsun, ama gerçekten ne istiyorum? Belki kişiden gizlidir bile, belki gruba katkıda bulunmak için, onlara ihsan etmek için, o yüzden insanlar on’luya gelince, çemberde oturunca ya da dostların toplantısına katılınca, ilk soru aralarında şu anda yaptıkları eylemin temelini oluşturmak.

Rabaş’ın bize yazdığı gibi: “Dostların toplantısında ne beklenir?” Çünkü çalışmada nerede olurlarsa, her eylem ışığı çekmek için. Başka ne için yaşıyoruz ki, dolayısıyla buna karşı ıslah eden ışık ortaya çıkıyor, o yüzden aramızda ortaya çıkan sohbet bu olmalı; ne istiyoruz? Doğru bir şekilde kabı oturtalım, bir niyette olalım.

Rav (çalıştay sorusu): Dostların toplantısında kabı nasıl oluşturacağız?

Okuma: Tora ve Mitzvo’u Arvut olmadan yerine getirmek mümkün değildir, yani herkes dostundan sorumludur. Çünkü Tora’yı (manevi çalışmayı) yerine getirmenin özü, birlik arzusudur. Böylece manevi çalışmayı (Tora ve Mitzvot’u) üstlenmeyi kabul eden herkes, İsrail (Yaradan’a Doğru olanlar) Topluluğuna tek bir bütün olarak dâhil olmalıdır. Böylece onlar yukarının arzusuna – birlik amacına - dâhil olabilirler. Likutel Halahot, Arvut’un Kuralları.

Rav: Ahişena, zamanı hızlandırmaktan bahsediyor. Manevi çalışmada, yolu kısaltmaktan, yolu daha kolay kılmaktan bahsediyorsak, şöyle yazdığı gibi, “Her kim benden korkuyorsa kalbi Tora’da olması lazım.” Ne demek bu? Hayat kolay olmalı, o yüzden maneviyata giriş, arvut (karşılıklı sorumluluk) denilen koşulda, bir grubumuz var. Grup, kap demek ve bu ortak arzudan hareket ediyoruz, herkes o arzu içerisinde eriyor ve bir ortak arzu hissediyor; doğamızın üzerinde olabildiği kadar. Ve ne kadar bağ kurmak istemediğimizi keşfettikçe ki bunu daha doğal görmedik ve Yaradan bize bunu göstermiyor. Bu koşul ortaya çıkınca, Arvut’u tutmaya çalışmamız lazım, o zaman Yaradan ifşası denilen kapta olacağız. Bu yüzden şöyle düşünelim; nasıl grubun merkezinde özleme yönelik hareket edip, mantık ötesi inancı keşfedebiliriz?

Rav (çalıştay sorusu): Çabamız vasıtasıyla ıslah eden ışık çalışıyor ve bir arzuda grubun merkezinde ıslah eden ışık, çabamızın üzerinde ve orada mantık ötesi denen bir koşulda nasıl yer alabiliriz? Bunu konuşun.

Okuma: Yaradan’a gerçekten hizmet etmek isteyen kişi, kendisini tüm yaradılışa dâhil etmeli ve tüm ruhlarla bir olmalıdır, onların içine dâhil olmalı ve onlar da kişinin içine dâhil olmalıdır. Yani kişinin içinde Şehina’ya bağlanmak için gerekli olandan başka hiçbir şey kalmamalıdır. Buna erişmek için, birbirimize yaklaşmalı ve pek çok insanla bağ kurmalıyız, çünkü Yaradan’a hizmet eden kişi sayısına göre Şehina’dan daha çok ışık onlara ifşa olur. Bunun için kişi kendisini tüm yaradılışa dâhil etmeli ve her şeyi köküne yükseltmeli, Şehina’nın ıslahı gibi. *İbrahim’in Kampının Sancağı Kitabından, Paraşat BeŞalah.*

Rav: Burada On’lu olmak, herkesin beraber olması yeterli değil, üst ışığa kendimizi uyduracağız, pratikte bunu ortak kabımızda hissetmiyorsak bile daha büyük bir çaba talep ediyor. Şoreş-Alef-Bet-Gimel cansız, bitkisel, hayvansal ya da bir bebek henüz bir şey hissetmiyor ama gelişiyor bir embriyo gibi, yani çabamızda belli bir dereceye kadar, kabın izlenimi var. Yani ihsan etmekten dolayı kendi içinde edindiklerinden, özel bir form ediniyor, ihsan etme formu. Bu forma Yaradan diyoruz, dolayısıyla bu ilk dereceye geldiğimiz zaman, kabı sadece sınırlarımızı genişleterek yapabiliriz. Bu da şunu anlayarak olur, Yaradan özlemi, bu kab’ta ruhun tüm parçalarını bir araya getirmek, yani bu dünyadaki tüm insanlarla çember haline getirmek.

Bunlar bizden uzak olmalarına rağmen, bizler bir yöne yönlendikçe ışığın onlara da gelmesi. Arvut koşulunda talep ettikçe, bu şekilde çalışıyoruz. O yüzden kendimizi doğru oturtmamız lazım ve de bizden dış çemberlere ışık, kendisi geçecek diye durmamamız lazım. Bizler de en azından düşüncelerimizde bağ kurmayı arzulamalıyız ki, bizlere yakın olsunlar ve beraber arvut’u arttıralım. Bu şekilde gelişimimizi ilerletebiliriz, hızlandırabiliriz ve ahişena denilen dereceye gelebiliriz.

Okuma: Herkes “kendi kaynağına” sahip olmasına rağmen güçler sadece kişinin içinde bulunduğu ortamda açıkça ifşa olur. Bu tıpkı güçleri, toprak, yağmur ve güneş ışığı olan çevresi vasıtasıyla açığa çıkan toprağa atılmış buğdaya benzer.

Dolayısıyla, Kabalist Yosi Kisma seçtiği iyi çevreyi bırakıp manevi çalışmanın (ışığın) olmadığı zararlı bir çevreye düşerse, sadece önceden sahip olduğu mefhumların tehlikeye atılmış olmakla kalmayacağını, kaynağında sahip olduğu ve henüz harekette ortaya çıkarmadığı tüm gizli güçlerin de saklı kalacağını doğru varsayımında bulundu. Bunun sebebi, bu güçlerin onları aktive edecek doğru çevreye maruz kalmayacakları olmasıdır.

Rav: Kişinin içinde gizli Reşimot yolu, DNA'sı olan her şeyde, geçireceğimiz şeyler ya Beyto ya da Ahişena dediğimiz koşulda, iki koşul dediğimiz, uzun yol veya kısa yol dediğimiz şeyler, çevrenin kişi üzerindeki etkisine bağlı, yani çevreye entegre oluyorum, Reşimo üzerine maksimum ihsan etme gücünü alıyorum.

Kendimi rahimde bir cenin gibi koruyorum, Kabalist Yosi Ben kisma örneğindeki gibi, küçük bir grupları vardı ve çokta tecrübeli değillerdi. Arvut koşullarını bilmiyorlardı ama Yaradan onları bir şekilde bir araya getirdi, grup oluşturdu ve hepsi bir yere geldi bir şekilde amaca yönelik çalışıyorlardı, dahil oluyorlardı. Bu kişi için gerçekten yeterli.

Yosi Ben Kisma'ya göre öğrencileri çok küçüktü, bizde böyle bir örnek yok, o yüzden gerçekten her şey kişinin gruba ne kadar pasifize olduğuna bağlı ve o zaman kişi reşimosunu geliştirebilir ve ilerleyebilir.

Rav (çalıştay sorusu): Reşimo'mu geliştirmek için gruptan maksimum gücü nasıl alacağım? Dostlara nasıl döneceğim, dostlardan nasıl talepte bulunacağım, eylemimi nasıl düzenleyeceğim?

Rav: Eylemim sürekli daha çok ihtiyacı keşfetmek, yani onlar beni nasıl etkiliyor ve onlara nasıl dahil olayım ki dostlar ile beraber olayım ve onlara kendimi düşünmeden vererek eylemin tam tersi kendimi pasifize edeyim? Sanki yokum, onların içerisine dahil oluyorum.

Rav (çalıştay sorusu): Bir taraftan daha büyük bir ihtiyaç keşfediyorum, dostların arasında eriyorum, diğer taraftan onlardan almıyorum ama kendimi düşünmeden onlara veriyorum, bu iki eylem arasındaki ilişki ne?

Okuma: Bilgelerimiz şöyle dedi, "Kendine bir Kabalist yap ve bir dost satın al." Bu, kişinin kendisi için yeni bir çevre yaratabileceği anlamına gelir. Bu çevre Kabalist'e değer veren dostların sevgisi vasıtasıyla, kişinin Kabalist'inin yüceliğini edinmesine yardım eder. Dostların, Kabalist'in yüceliğinden bahsetmesi, onların her birine Kabalist'in hissiyatını verir. Böylece kişinin Kabalist'ine ihsanı, alma ve kişiyi manevi çalışmaya getirecek yeterli motivasyon ölçüsü haline gelir.

Bununla ilgili şöyle denilmiştir; "Maneviyat, kırk sekiz erdemle edinilir, dostlara hizmet etmekle ve dostların titizliğiyle." Bu böyledir, çünkü Kabalist'e hizmet etmenin yanında kişinin dostlarının titizliğine, dostların etkisine de ihtiyacı vardır, böylece kişiyi Kabalist'in yüceliğini edinmede etkileyebilirler. Bunun böyle olmasının nedeni, yüceliği edinmenin tamamen çevreye bağlı olmasıdır ve birey bununla ilgili hiçbir şey yapamaz.

Rav (çalıştay sorusu): Bir taraftan her şey net, öteki taraftan da kişi tek başına neden Yaradan'ı yüce göremez, sadece çevre vasıtasıyla, öyle ki, Yaradan'a ihsan etmek için yakıt alsın ve ihsan etsin, kişi tek başına asla yapamaz, bunu konuşun.

Rav: Kişinin arzusu mahlut, diğer dokuz kişi dost ise, dokuz sefira, eğer ben kendimi kısıtlarsam ve bu dokuz sefira ile kendimi entegre edersem, o zaman bu manevi kabı inşa ediyorum, mahlut ilk dokuz sefira'ya kendini dahil ediyor, bu hissettiği dokuz sefira, kendimi düşündüğüm şey ile kıyaslandığında buna mantık üzeri inanç denir. Yaradan ilk dokuz sefira'da ifşa oluyor, ihsan etme kuvveti ifşa oluyor yani içine dahil olduğum dostlarımla, bu şekilde maneviyatımı ediniyorum, dostlar benim ruhumun dokuz sefirası, yapmam gereken bu, her birimiz diğerlerine karşı bunları yapmaya çalışırsa, o zaman bu neyi ortaya çıkartıyor? Mahlutlarımız her birimizin dokuzunda ve bu dokuzlular birbirleri ile bağ kuruyor ve onlar aynı ortak alanda oluyor, tüm ilk dokuzlar ikinci yükseklikteki dokuzları alıyor ve büyük bir bütün, Yaradan'ı hissettiğimiz partsuf ifşa oluyor.

Rav (çalıştay sorusu): Şu an hissedeceğimiz şey çok az bile olsa, onlara dahil olursam mantık üzeri hissiyata geleceğimidir. Eğer bizler kendi aramızdaki böyle hissiyatlara entegre olursak, o zaman Yaradan'ın tasvirine ulaşırız, bunu konuşun.

Okuma: Kişi kalbindeki sevgiyi dostlarına karşı açığa çıkardığında, onları uyandırır ve böylece onlar da dost sevgisini hisseder. Bundaki fayda şudur ki, herkesin sevgi gücü, diğer herkese entegre olduğundan, dost sevgisini daha güçlü olarak uygulama fırsatını elde ederler.

Rav: Sadece kuvvet yatırımı yapmak değil, ne yapıyoruz? Çevre ile ilgili doğru bağ'a gelirse her birimizin kuvveti artar ve bu bağ vasıtasıyla ıslah eden ışık çalışır. Daha sonra kişiye arvut'ta olma fırsatı verilmesi ile sınırsız bir kaba ulaşırız.

Rav (çalıştay sorusu): Neden Arvut'un kuvveti ile Yaradan'la dvekut'a tam bir şekilde ulaşıyorum?

Okuma: Öyle anlaşılıyor ki *her biri gruba yaşam ruhu ve umut verip, enerji aşılmalıdır*. Bu nedenle, her bir dost kendine şunu söyleyebilmelidir, “Şimdi çalışmada temiz bir sayfa açıyorum.” Diğer bir deyişle, gruba gelmeden önce Tanrı çalışmasının gelişiminde hayal kırıklığına uğramıştır, fakat şimdi grup, onu yaşam ve umutla doldurmaktadır.

Bu nedenle grup vasıtasıyla güven kazanır ve üstesinden gelme gücü edinir, çünkü artık bütünlüğü elde edeceğini hisseder. Tüm düşüncelerinin -fethedilemeyecek yüksek bir dağla karşı karşıya olduğu ve bunun gerçekten de ürkütücü bir engel olduğu- şimdi artık bunun önemli olmadığını görür. Tüm bunu grubun gücünden almıştır, çünkü her biri gruba cesaret ve yeni bir atmosfer ruhu aşlamıştır.

Rav: Bu neyi ortaya çıkartıyor? Kişi çevrenin yanlış olduğunu düşünmemeli, her şey kişiye bağlı ve gruptan ne alacağı da kişiye bağlı. Aynı zamanda onun çabalarının toplamı. Her şey kişiye bağlı, çünkü grubun içinde Yaradan var. Ve gerçek şu ki, kişinin ilişkide olduğu Şehina, her şey Yaradan, yani bizim dışımızda uğraştığımız tek şey Yaradan ve bizlerin kırıklığımızdan dolayı dışarıda sanki bir şeyler varmış gibi geliyor.

Rav (çalıştay sorusu): Daha önce konuştuğumuz gibi, ilk dokuz, Yaradan ve Malhut ise yaratılan varlık olarak, bu durumda bizler grup ile nasıl ilişki kuracağız?

19.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ

Okuma: Dosta baktığımızda, dostun ne kadar yüce koşulda olduğunu görmemiz lazım. Şüphesiz ki kişi bu koşulda olursa etkilenir ve burada dostların gerisinde kalmamak için çaba harcar. Şafaktan önce kişi şafağı uyandırmalı.

Rav: Burada gördüğümüz gibi, gerçekten bu enerjiyi ancak dostlar verir. Bu inatçılık ve her şey toplumu, grubu inşa etmek içindir. Basitçe benim farkında olduğum koşulda olmalıyım ve bu enerjiyi gruptan almalıyım. Buradaki güç eksiklik, yani kendi başıma yapamam, sürekli uykuda kalırım. Bu garantörlük koşulu içerisinde olmalıyım. Öyle ki topluma dönük olmalıyım, toplum ile çalışmalıyım. Bunu yapmalıyım ama bunu yapamadığımı görüyorum. Bir daha bir daha yapmalıyım ama yapamıyorum. Öyle ki artık bu koşulda kendi enerjimin bittiği ve artık kendimden umudu kestiğim ve yapamadığım koşuluna gelmeliyim.

Rav (çalıştay sorusu): Grup nasıl organize edecek ki, hiç kimse bu yolda düşmesin? Bunu konuşun ve birbirinize tavsiye verin.

Rav: Neden sağ? Çünkü grubun merkezi, enerjimizi sadece grubun merkezindeki bu karşılıklı birbirimizi düşünecek yerden alırız. En azından grubun içindeki birlik vasıtasıyla, ışık bizi etkiler ve sadece bu bizi ıslah eder.

Okuma: Sevgi “Kendine bir dost satın al” vasıtasıyla gerçekleşir. Diğer bir deyişle, eylemler vasıtasıyla kişi dostunun kalbini satın alır. Dostunun kalbinin bir taş gibi olduğunu görse bile. Bu bir bahane değildir. Eğer çalışmanın onunla dost olmak için uygun olduğunu hissederse, o zaman onu iyi eylemlerle satın almalıdır.

Her hediye (hediye ister kelimelerle ister düşüncelerle ya da eylemle olsun, dostunun hoşlanacağını bildiğin bir şey olmalıdır) açık olmalıdır ki böylece dostu, onu bilsin, çünkü sadece düşünce vasıtasıyla, dostu onun kendisini düşündüğünü bilemez. Bu nedenle kelimelere de ihtiyaç vardır. Yani onu düşündüğünü ve ilgilendiğini söylemelidir. Ve bu şekilde dostunun sevdiği şeyi yapmış olur. Turşu değil de tatlı seven birine, tatlı yerine turşu veremezsiniz. Bununla şunu anlamalıyız ki birisi için önemli olmayan bir şey, bir diğeri için önemli olabilir. Dosta verilen şey taşa delik açan kurşun gibidir. İlk kurşun, taşı sadece çizse bile, ikinci kurşun yerine ulaşıp çentik atar ve bir üçüncüsü delik açar.

Ve kurşunlar vasıtasıyla, tekrar tekrar vurur ve bu dostunun tüm hediyeleri bir araya geldiği zaman, taştan kalbinde bir delik açar. Ve her bir hediye, yani tüm sevgi kıvılcımları, taştan kalbin deliğinde bir araya geldiğinde, sevgi alev olur.

Rav: Burada ıslah eden ışığın etkisine geldiğinde, kalpleri bir araya getirdiğinde ve kalpler bir araya geldiğinde, kişi çözümü “tek kalp” içerisinde bulur. Burada ilk kurşunun çizik açması, dostun kalbine değmesi ve bütün çabamız, grubun içerisinde bu ışığın çalışmasını sağlamak için. Çünkü yapmış olduğumuz her aksiyon, bir şekilde ışığın çalışması için bizi

başarıya getirecek. Bu yüzden niyetimiz tam olduğunda, sonuçları görürüz. En ince kıvılcımları birleştirirsek, büyük bir alev çıkar.

Rav (çalıştay sorusu): Dostu ne ile alırız ve dostu almakla neyi ediniriz?

Okuma: Beni sonuna kadar dinle! Daima mutlu olursun, çünkü tecrübeliden daha bilgisi yoktur. Dolayısıyla, sana aramızdaki sevginin soğuma korkusunu içinde uyandırmanı tavsiye edeceğim. Akıl bunu anlamayı reddetse de düşün. Eğer sevgiyi artıracak bir taktik varsa ve kişi onu arttırmıyorsa, bu da düşünüş olarak kabul edilir.

Bu tıpkı dostuna büyük bir hediye veren kişinin durumu gibidir. Eylem sırasında kalbindeki sevgi, eylemden sonra kalbinde geride kalan sevgiden farklıdır. Daha ziyade, sevginin bereketi tamamıyla kaybolana kadar gittikçe küçülür. Bu nedenle, hediyeyi veren, kendinde bunu her gün yenilemek için bir taktik bulmak zorundadır.

“Tüm çalışmamız budur—her geçen gün aramızdaki sevgiyi göstermek, tıpkı almak gibi, yani akla pek çok ilave yaparak artırmak ve çoğaltmak, ta ki şimdinin bereketi gerçek bir hediye gibi duyularımıza dokunana kadar. Bu, zamanı geldiğinde kullanılacak büyük taktikler gerektirir. *Baal HaSulam, Mektup 2*”

Rav: Doğada iki güç işliyor. Birisi alma, birisi ihsan etme ve biz de bunlara yanıtlar veriyoruz. Alma yönleri diyoruz, öyleyse ben diğerleri ile nasıl daha fazla ilişkili çalışabilirim. Diğerine alma koşulunda mı yaklaşacağım yoksa ihsan etme koşulunda mı yaklaşacağım? Diğerleri ile ilişkim nasıl olmalıdır ki alma üzerine gitmeyeyim, yani burada ihsan etme gücünü kaybetmeyeyim?

Rav (çalıştay sorusu): Bir diğerine ihsan etmek ve sevgi koşulunda olabilmek için, bu kişi içerisindeki alma ve ihsan etme koşulu hangi oranda olmalı?

Rav (çalıştay sorusu): Neden sevgi ve ihsan etme? An be an düştüğümüzde, bunu nasıl eklemeliyiz? İhsan etmek, sevgi, vermek, an be an neden bunu düşünmeliyiz?

Rav (çalıştay sorusu): Şimdi bu defa daha fazla nasıl ihsan edersiniz? Yani sevgiyi talep etmek, burada buna nasıl mecbur kılınacaksınız ve neden?

Rav (çalıştay sorusu): Neden anne sabit olarak çocuğunu istiyor ve sevgi, neden çocuğunun bütün eksikliklerini karşılamaya getiriyor?

Rav (çalıştay sorusu): Benim eksikliğim ile sürekli bu defa alma arzusu da kendini yeniliyor öyle değil mi? Bu nasıl olacak? Burada sevgide sürekli eklememiz gereken koşullar var, yani ihsan etmek yönünde, alma yönünde değil, burada aynı kural geçerli. Bunu aranızda konuşun ve bir çözüm bulun.

Okuma: “Kişi eksikliğini hissettiği ve yerine getirilmesini istediği her şey için, kendisinin bir istisna olduğunu ya da kolektifin sahip olduğundan daha fazlasını hak ettiğini söylememelidir. Aksine, “Kendi halkım arasında otururum. ” yani kolektifin tamamı için

isterim, çünkü kendim için hiçbir şey istemediğim, fakat sadece Yaratan'ın memnun olmasıyla ilgilenen bir duruma gelmeyi arzularım. Dolayısıyla, Yaratan'ın benden hoşnut olması ya da başkalarından hoşnut olması, benim için hiç fark etmez.

Diğer bir deyişle kişi Yaratan'dan “tamamen Yaratan için” denen bir anlayış vermesini ister. Bu demektir ki kişi bu şekilde Yaratan'a ihsan etmek ister. Belki de gerçekten sadece kendini sevmeyi düşündüğünden, sevinç ve haz alacak diye kendisini aldatıp aldatmadığından emin olacaktır.

Dolayısıyla, kişi kolektif için dua eder. Bu demektir ki eğer kolektif içinde, Yaratan ile *Dvekut* amacına ulaşabilen bir kaç kişi varsa ve bu kendisinin Yaratan'a yaklaşmasıyla ödüllendirilmesinden daha fazla memnuniyet verecekse, kişi kendini kapsam dışında bırakır. *Rabaş, Sosyal Yazılar, Çoğunluğun Duası*”.

Rav: Biz burada şunu anlamalıyız ki kişinin ediniminde kolektif ve Yaratan arasındaki fark nedir? Burada göreceğimiz koşul, kırık kaplar ve kırık kaplar vasıtasıyla ancak ışığı görebiliriz. Ve bizim içimizde olan her şey, sonsuzluk dünyasından ince bir ışık ve biz 125 kat yükselirsek ancak bu sonsuzluk ışığını alabiliriz ve burada aramızdaki kırıklığın yoğunluğu ile bunun üzerine yükselirsek, bütün bir kab'a gelebiliriz, yani buradaki çaba sürekli sevgi ve nefret arasında geçiyor.

Burada ortaya çıkan durum, Yaratan ile konuşabileceğimiz koşul, Elokim yani burada HaVaYah kapları ile Bina GE AHAP ve burada edindiğimiz her şey, bu kaplar vasıtasıyla, aksi halde kapların dışından konuşamayız. Bizim burada istediğimiz şey, kendimizi O'nunla ilişkilendirip, O'nun hissiyatının içerisinde doğru bir şekilde yakınlaşmaya gelmek. Böylece her şey ile birlikte onun hazzına gelip, O'nun hazzı ile tatmin olmaya çalışmak. Ancak burada diğerleri ile kalben doğru ilişki içinde olmamız. Yani “Sevgi, tüm suçları örter” ve bizimde burada iki koşul arasındaki arayışı ancak üst gücün yoğunluğu ve yüceliği ile aşabiliriz. Başka hiç bir yol yoktur ki bireysel olarak edinmemiz mümkün değildir.

Bu yüzden bunu unutmamalıyız. Buradaki bütün bu kaplar ve her şey bizlerin bağ kurma çabasına yönelik ve bununla birlikte kırık koşul ile bütün koşul arasındaki durumlarda Yaratan'ın ifşası bize gelir.

Rav (çalıştay sorusu): Bizler Yaratan'a dönmek için kendimizi nasıl ıslah ediyoruz? Yani dostlara dönerken bizim bütün dualarımızın bu kaplar için olduğunu görüyoruz ve bu bununla birlikte bu kaplar ile Yaratan'a döneriz.

Öyleyse bizler kendimiz sabit olarak gruba nasıl doğru bir şekilde yönlenebiliriz? Bununla beraber her bir onlu grup, bu koşulda olup olmadığını nasıl kontrol etsin?

Rav: Kendimizi nasıl ikna ederiz ki grubun benim için doğru olduğunu hissedeyim? Benim manevi olarak konuştuğum her şey sanki kendim ile konuştuğum şeyler ve ben temel olarak bu parçaları birleştirebilirsem kendi koşulumu gerçekleştirmiş olurum ve dünyada bundan başka yapılacak bir şey yok.

Rav (çalıştay sorusu): Gördüğün her şeyin ben olduğu koşulunda kendimi nasıl ikna edebilirim?

Ahişena yolunda Benden Bize

Okuma: ...Şimdi burada kişi kendini nasıl ikna edecek ve manevi koşulda nasıl yükselecek?
(Rav Kook)

Rav: Yaradılışın amacı, kişinin kendisinden bize geçişi ve hayatın ışığı ile ödüllendirilmesidir. Hayatında bu maneviyatı alması, bu illüzyon denilen dünyanın üzerine yükselmesi ile gerçekleşir ve gözümüzle gördüğümüz bu beş algıdaki illüzyondur. Kalpteki noktası olan bir kişi hayatın ışığı ile ödüllendirilirken, ihsan etmek, sevgi denilen koşula gelmesi ve burada böyle bir itiliş alması amacıyla kişi kendisini dostlar meclisin getirmelidir. Kişi ancak dostlar meclisinde kendisini fiziksel ve manevi olarak güçlendirebilir. Öyleyse bizim burada net olarak yapmamız gereken ne var? Ben gruba geldiğim zaman kırık ve egoistik bir kişiliğim var. Şimdi burada ben bu toplumu, grubu, benim ıslah olmuş parçalarım olarak görmeliyim. Yani kendimi onlarla birleştirmeliyim. Hep beraber burada birleşme sonucu kendi manevi ben'im edinirim.

İşte bu yol “Benden bize denilen yol”dur. Benden bize denilen yolda sürekli gitmeliyim, yani grupla Dvekut koşulunda bütünleşmeliyim ve burada Yaratan ile birleşebilirim.

Rav (çalıştay sorusu): Kişiyi bu dostlar meclisinde, kalpteki noktada, hemfikir olmaya getiren sebep nedir?Ne demek bu anlaşma?

Okuma: “Ve adam ona sordu: “Ne arıyorsun?” Yani, “Sana nasıl yardım edebilirim?” “Ve o şöyle dedi: ‘Kardeşlerimi arıyorum.’ Kardeşlerimle, yani dost sevgisinin olduğu bir grupla beraber Yaratan’ın evine giden yola çıkabileceğim.

Bu yola, “ihsan etme yolu” denir ve bu davranış tarzı bizim doğamıza aykırıdır. Bunu gerçekleştirebilmek için, dost sevgisinden başka bir yol yoktur. Dost sevgisi ile herkes dostuna yardım edebilir.

Rav (çalıştay sorusu): Her anımı dostları kardeşleri bulmak için nasıl geçirebilirim?

Rav (çalıştay sorusu): Yaratan’ın kutsadığı alan ile umut ettiğimiz alan arasındaki fark nedir?

Rav: Kişi, kendisini yok ettiği bu alanı ve grupla bağını kaybederse, kendisi düşer. Öyleyse kişi neyi araştırmalı? Yani bağ kaybetmesi kişiye şu soruyu sorduruyor; ”kardeşlerimi arıyorum” bu alan, bu tarla ve bizim ihtiyacımız olan da, bunun içine girmemiz. Bunun içine girmezsek gerçekten Mısır’a gideriz. Yani başka bir şekilde olamaz. Burada önemli olan şey, ben hangi koşuldaysam bu kutsanmış duruma gelmeliyim ve bu kutsanmış koşul dediğimiz durum, sadece aramızdaki bağda mevcut.

Bu yüzden şunu düşünmemiz gerekir; kendimizi sadece aramızdaki bağda ikna edebiliriz. Bu güç, bizi tüm kusurlarımızla bağlar.

Okuma: Yaratan'a hizmet etmek için iyi şey, doğru bir şekilde ıslah olmak, dost sevgisi ile kalplerimizi birleştirmektir. Dostun manevi yolda bilgelikte avantajını görmektir, dostların olumsuzluklarını değil. Şöyle ki temel ıslah tek kalpte ve sevgi ile bir olmak ve Yaratan'a beraber hizmet etmektir. Yani birbirimizi kilitlemeli ve kalplerimizi bir bütün yapmamız lazım. Yaratan'a tam bir kalple hizmet edelim ki tüm kalbimiz ile Yaratan'a hizmet etmek için bir olalım.

Rav (çalıştay sorusu): Yaratan'ı bilmek ne demek ve nasıl edinebiliriz?

Rav (çalıştay sorusu): Kırık kaplar ve bütün kaplar arasındaki fark bizi nasıl Yaratan'ı tanımaya getiriyor?

Rav (çalıştay sorusu): Kendime olan eğilimimden Yaratan'a olan bağ eğilimine nasıl geleceğim? Yani Yaratan ile grup arasındaki fark ne ve aramızdaki bağda Yaratan'ı nasıl edineceğiz?

Okuma: Topluluk, insan sevgisi denilen koşul için oluşturuldu ki herkes başkalarını sevmeyi edinsin ve kendini sevmekten nefret etsin. Kişi dostunun kendisini pasifize etmek istediğini gördükçe, herkesi dostunun niyetine dâhil eder. O yüzden grup, diyelim ki on kişiden oluşuyor, her birinde on kişilik güç olur, yani kişi kendisini pasifize ederek bırakır.

Topluluk başkalarını sevmek koşulu üzerine inşa edildi ki herkes kendisini sevmekten nefret etsin, diğerlerini sevmeye yönelsin. Eğer kişi dostunun kendisini pasifize etmeye çalıştığını ve başkalarını sevmeye çalıştığını görürse, herkes dostunun niyetine dâhil olmak için kendini motive eder. Dolayısıyla topluluk on kişiden ibaretse o zaman herkesin kendisini pasifize edecek gücü olur.

Rav (çalıştay sorusu): Grupta ana endişe ne olması lazım? Nasıl onlara tutunacağım, herkesi düşüneceğim, nasıl hep beraber gruba tutunacağız?

Rav: Bakın Rabaş bize neler söylüyor. Hatırlamalıyız ki “Grup dost sevgisi temeli üzerine inşa edildi. Her dost kendisini sevmekten nefret etsin ve başkalarını sevmeye yönelsin” diye.

O yüzden gruptan aldığım ve içinde bulunduğum koşul, bu izlenimi onlardan almam gerektiğidir. Kişi kendi beninin koşulundan nefret etmeye gelmelidir. Kendi benliğimden nefret etmek ve başkalarını sevme koşuluna geliyor muyum? O yüzden topluluk başkalarını sevme üzerine kurulu ise olacak olan bu. O yüzden burada bir analiz yapmamız lazım değil mi? Beyler şimdi bizler öyle bir grupta mıyız?

Rav (çalıştay sorusu): Grupta kendimizi kontrol edersek, ne elde edeceğiz ki adamın kaçacak yeri olmasın?

Rav: Grup ile üç, beş, on kişilik dostların gücüne dâhil olduğumu nasıl hissedeceğim? Bunda onlara dâhilim, şunda onlara dâhilim gibi sayabilir miyim? Onlardan aldığım niteliklerden bahsediyorum ya da çevreye bile dâhil olmaya başlamadım.

Rav (çalıştay sorusu): Dostlardan her gün ne gibi nitelik aldım, bunu ölçebiliyor muyum? Tüm 9'dan hangi nitelikleri edindim, onlardan izlenimim ne idi ki onlar beni inşa ediyor olsun? Onlarla harmanlaşmaktan başka bir niteliğimin kalmasını istemiyorum, çünkü onlar benim ilk 9'um ve Malhut'u olduğu şekilde kısıtlıyorum. Devreye sokuşum sadece onların niteliklerini almak için ve şimdilik nitelikleri niyet olarak düşünün.

Rav (çalıştay sorusu): Eğer Yosi Ben Kisma gibi ıslah olsaydım o zamanların niteliklerini alırdım ve benim ilk 9'um olurlardı. Ama şimdilik herkes kendi bozukluğu ile bozuk görür. Ancak doğru gözlem için hazırlanmamız lazım. Yani dostunun iyi nitelikleri ile görerek nasıl kendimi analiz edeceğim? Onların analizlerine, eğilimlerine dâhil olduğumda bu bize sevgi ve birlik getirecek. Egoistçe belki, ama ıslah için her arkadaştan neler elde ediyorum?

Okuma: Aralarında bir grup olma kararı alanlar şunu anladı; aralarında uzak bir mesafe yok. Çünkü onlar dost sevgisi için çalışmanın gerekliliğini görüyorlar. Dolayısıyla her birisi başkalarının iyiliği için taviz verebilir ve bunun etrafında bir olabilirler.

Rav (çalıştay sorusu): Sevgi için bağ kurmak, pasifize olmak, kişinin kendisine tavizler vermesi demektir. Dolayısıyla kişi her defa kendisinden ne ile ilgili taviz veriyor? Ruhunu inşa etmeye mi gidiyor? İçimde sınanmam lazım, ne taviz veriyorum ve karşılığında ne alıyorum ki her defasında bir şeyleri pasifize ediyorum? Bunu konuşun.

Rav (çalıştay sorusu): Bu uzun çalıştayda ne geçirdik ve özet nedir? Buna dair ne söyleyebiliriz?

Rav (çalıştay sorusu): Neden bağ kurmaya yönelik eğilimimiz koşulu hızlandırıyor?

20.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ

Okuma: Altıncı pasaj üçüncü ders. Ders benden bize, Işık ve Güneş. Bilinir ki Şehina her onlu gurubun içinde vardır, bütün bir derece olan. Ve bütün bir derece ne olur baştan gövdeden kollardan ve ayaklardan oluşur. Kişi eğer bu kutsal toplumun içinde kendini bir yerde görmüyorsa bu toplumun topuğundadır, diğerleri ise rosh (baş) bedededir. Eğer herkes kendini bu şekilde görürse; onun eylemleri bu bereket kapısını açar tüm dünyaya ama en önemlisi bu Hak'tan yana olan başkalarından daha fazla olmadığı safhada olduğu zaman tüm bereket ona akar. Bilinir ki Şehina (kutsallık) her onlu gurubun içinde vardır bu bütün bir derecededirler ve bütün derece bir baştan, kollardan, ayaklardan oluşur. Eğer kişi kendini kutsal toplumda hiçbir şey olarak görmüyorsa, toplumun en alt seviyesinde görür kendini ve diğerleri de baş ve beden safhasındadır ve üst parçalarda eğer herkes kendini bu şekilde düşünürse onların eylemleri bereket kapısını açar ve tüm dünyaya bereketin akmasını sağlar. En önemlisi Hak'tan yana olan başkaları ondan daha fazla olmadığı bir safhada tutunur ve onun vasıtası ile tüm bereket akar.

Rav: Bir soru soracağım. Bizler partsufların nasıl oluştuğunu çalıştığımız zaman ve daha sonra partsuflardan olamotların, yani dünyaların ve dünyalar olan akın olamına "olam" denir . Ein sof olamında olduğu gibi. Aslında olam değil, bu partsufların bir sonucu ve olamotlar ikinci kısıtlamadan sonra oluşuyor. Olam ve nekudim kabul edilmiyor. Aslında Abiya'nın olamotlarına bir hazırlık. AK ve Abiya için katılan Abiya olamotlarının içinde ise ihsan etme kapları ile alma kapları ne yapıyor? İşbirliği yapıyor ve ne oluyor? Olamotları oluşturuyor ve burdan da Adam Harişon oluşuyor, yani Galgalta Eynaim, Ahap ile Ahap'ın Galgalta ile işbirliği sonucu. Her şey on sefirotun içinde kuruluyor ve aslında şunu sormak ilginç; bizler onlu gurubun içinde herkes kendi onlu gurubun içinde tüm realiteyi nasıl görüyor? Aslında tüm realitenin manevi, dünyevi her şey onlu gurubunun içinde bu on sefirotun içinde olduğu için kişi orda neyi keşfediyor? Olamotları ve adamın partsufunu olamotların içinde olan. Kişi onlu gurubun içinde olamotları keşfedecek. Deneyin ve şunu düşünün olamotların içinde nasıl keşfedecek çünkü on sefiranın içinde yani on tane kişinin arasında. Hadi devam edin.

Rav: Kendimizi Rabbi Şimon'un öğrencileri olarak düşünün. Ne oluyor? Kişi nefret içinde içi yanıyor ama ne yapıyor? Kişi geliyor, kendini pasifize ediyor, başkaları ile işbirliği yapıyor kişi Malhut diğerlerine göre kişi kendi aralarındaki başkaları ile olan bağda Adam Harişon'un ruhunu tüm farklı elementleri görüyor ve her biri tüm dünyaları keşfediyor ve ruhu keşfediyor. Doğru mu ve kırıkmış kelimi, yani çalıştığımız her şey tüm TES ama bunu her biri nasıl keşfediyor? Kendi muhakemesi ile ne yapıyorum? Ben bu şekilde görüyorum, diğeri başka şekilde. Herkes kendinden inşa ediyor bu biçimi, kişi kendisi malhut diğer dokuzuna göre daha sonra bunlar nasıl bununla ilgili konuşacak ve daha sonra nasıl kendi aralarında konuşacaklar? Bunu her birinin kendi resmi var: Hissi, akli herkes kendi edinimini birbiri ile nasıl konuşacak tartışacak? Gerşon bu iyi, bu biraz kafadaki geçiş hatlarını açar bunu konuşursanız.

Rav: Eğer ben kendimi pasifize edersem kendi benimi, yani Malhut'u o zaman hangi kaplarda kendi realite izlenimini alacağım? Yani, Yaradan'ın izlenimini. Cennetin kapılarının açılması ne şekilde olacak benim için? Tekrarlıyorum. Eğer bakın burada yazıldığı gibi, okuduğunuz paragrafta yazıldığı gibi neredeydi bu ne diyor? Herkes kendini bu şekilde düşünürse, bir ayak olarak onun eylemi dünyadaki tüm bereketi açmasını sağlar hangi Behina'da, hangi muhakemede, analizde bunu açıyor. Bereketin kapılarının benim için açılması ne demek? İlk dokuzumda, dostlarımda, yani benim onlarla olan işbirliği dereceme göre dostlarımda her biri ile sonuçta Malhut'un bu dahiliyetine göre, diğerlerine oranla ne yapıyorum ben manevi kaplarımı düzenliyorum üst bereketin ifşası ile ödüllendirildiğim bereket benim içimde ifşa oluyor, dostlarımda da onlarla olan dahiliyetimde peki bu kabı nasıl tanımlamalıyız?

Rav: Daha sonra bu onlu grupta herkes birbiri ile dahil oluyor o zaman ne oluyor? Tüm bu Kli'de Keter, Hohma, Bina, Malhut'a kadar. Peki her biri nedir? Mesela Rabi Şimon'dan en sonuna kadar. Her biri nasıl kendi yerine alıyor? Kendi karakterine göre veya kendini pasifize etme derecesine göre bu aviyutun üzerine peki onlar bu onlu gurupla nasıl bağ kuruyor bir klinin içinde başka türlü bu bütün kliye ulaşamazlar, ihsan etmeye. Lütfen konuşun bunu.

Rav: Şöyle yazılır: "Tora'nı kalıcı yap." Peki şu ne demek? Benim guruba olan vaadimle, aileme olan verdiğim vaat arasındaki fark nedir? Net bir soru. Denir ki Tora'n kalıcı ve apartmanın geçici bunu nasıl belirleyeceğiz? Pratikte. Hangi tavrı vermemiz lâzım bağa yönelik ve Yaradan'ın edinimine yönelik neye karşı aile ve bu dünyada sahip olduğumuz şeylere kıyasla.

Rav: Yani ben bu dünyaya nasıl davranmalıyım, yani ailem de dahil yani ıslah olmuş bir kişi bu şekilde davranmalı yani aile olabilir iş olabilir geçici olarak maneviyatı ise kalıcı bu dünyevi şeyler aileydi işte bunu geçici ve dünyevi maneviyatı kalıcı olarak nasıl yapacağız nasıl göreceğiz bunu?

Rav: Nasıl bir safhaya ulaşacağım ki benim için Tora'yı kalıcı yapacağım ve diğer şeyler ise benim Tora ile olan uğraşmam vasıtası ile yani onlu grubun içindeki safha ve yaptığım çabalarda ne yapıyorum? Diğer direkt sonuç olarak görüyorum ve ne yapıyorum? Onlu gurubun vasıtası ile, ben onlara ihsan ettiğim ölçüde bir şekilde ve diğer şekilde tüm koşulum ne oluyor? Bu sonuçlar dünyasını etkiliyor, yani dallar dünyasında sonuçlanıyor. Grubum ise kökler dünyası bunu nasıl göreceğim gerçekten de hislerimde, hissiyatımda nasıl göreceğim?

Okuma: Sevgili dostlar, yedinci pasaj Rabaş'ın Yazıları. Bir kişinin dostu satın almasının ana sebebi, başkalarına olan sevgide çalışması bu şekilde bizler Yaradan sevgisi ile ödüllendiriliriz ama dostlar öncelikli olarak Yaradan'ın önemi ile konuşmalı çünkü Yaradan'ın önemine göre kişi o ölçüde kendini Yaradan'ın önünde pasifize eder. Bu sebepten dolayı Yaradan'ın yüceliğine ilgili olan dostların konuşması bir arzu uyandırır Yaradan'ın önünde pasifize olur çünkü kişi özlem duyar, Yaradan'ın önünde olmak için. Kişinin ihtiyacı olan şey budur dostlardan alması gereken.

Rav: Soru. Ben hissiyatımla ve aklımla nasıl sürekli bir tavırda olacağım, yani ben Yaradan'a dönmem için ilk başta guruba dönmem lâzım, yani guruba olan tavrımla bu aynı ilişki ve tavrı inşa ediyorum Yaradan'a olan peki fark ne Yaradan'la olan ilişkimle? Üstteki ile olan yani her şeyi belirleyen ne, ona her şeyi atfedebilirsin peki fark ne guruba olan atfettiklerimle veya Yaradan'a olana atfettiklerim arasındaki fark ne? Tekrarlıyorum. Ben nasıl grup vasıtası ile ilişki kuracağım yani anında direkt bir şekilde değil Yaradan ile gurup ne oluyor bir kap oluyor Yaradan'ın ifşa olacağı bana karşı grup ne yapıyor? Bu fenomeni düzenliyor Yaradan adı verilen, ne yapıyorum ben aynı nitelikler vasıtası ile O'nla ilişkilendiriliyorum, eğilimler, düşünceler ve bir şekilde guruba olan tavrımla Yaradan'a karşı olan tavrım bu ikisi arasındaki fark ne? Aynı zamanda da ben bunu nasıl inceleyeceğim? Eğer ben gurubun düşüncesinden uzaklaşıyorsam o zaman Yaradan'a olan düşüncemde ne olur pratik olmaz, yani o zaman ben nasıl Yaradan'ın formunu belirleyeceğim bu onlu grubun içinde, yani Yaradan'ın formunu onlu gurubun içinde nasıl oluşturacağım?

Rav: Neden özellikle Yaradan'ın yüceliği ile ilgili konuştuğumuzda dostlar kişi ne olur? Dostlarının söylediğinden izlenim alır ve özellikle onlardan bu izlenim sayesinde Yaradan'a karşı olan tavrını inşa eder, kendi başına değil dostlarından aldığı izlenim vasıtası ile ve kişinin dostlarına pasifize ölçüsüne göre bu manevi bir kap. Ben kendimi pasifize ettiğim zaman ne yapıyorum? Dostlarımdan Yaradan'ın yüceliğini alıyorum benim onlara karşı

pasifize ölçüme göre ben ne kadar sıfırım dostlarım ne kadar yüce, ne yapıyor? Yaradan'ın yüceliğini alırım bu vasıta ile ve bu şekilde çalışmaya başlarım. Buna mantık üstü inanç denir net mi bu. Peki bizler Yaradan'a karşı doğru tavrı nasıl inşa edeceğiz? Hiçbir şeye değer olarak görmesem bile. Yaradan'a olan bu tavrı nasıl inşa edeceğiz?

Rav: Neden benim gözümdeki Yaradan'ın yüceliği bir yalan ama dostlarımdan aldığım Yaradan'ın yüceliği doğru? Dostumun Yaradan'ın yüceliği ile ilgili anlattığı şey doğru ama ben dostumdan aldığım zaman Yaradan'ın yüceliğini niye bu gerçek oluyor?

Rav: Rabaş şunu yazar bazı makalelerinde, deriz ki biz onun yüceliğini gördüğümüz yerde onun o çaktığını görürüz. Kişi kendini pasifize ederse Yaradan'a karşı, kişi orada O'nun yüceliğini görür çünkü dostuna karşı pasifize edebilir.

Okuma: Sekizinci pasajı okuyacağız. Rabaş makalesi: "Toplantının Gündemi." İnsanların sayısında Yaradan'ın yüceliği vardır, kolektifin sayısı artarsa kolektifin gücü artar. Başka bir deyişle Yaradan'ın yüceliği ile ilgili daha kuvvetli bir atmosfer oluştururlar ve bu zamanda her bir kişinin bedeni şunu hisseder: Kişinin yücelik için yaptığı her şeyin çok büyük bir şans olduğunu görür ve kişi böyle insanlar arasında olduğu için özel bir konumdadır. O yüzden kişi yaptığı her şeyden mutluluk alır çünkü kişi Yaradan'a hizmet edecek bir şeye sahiptir ve kişi tüm gün boyunca haz ve mutluluk içinde dolaşır.

Rav: Anlıyoruz ki Yaradan'a yönelik eylemlere yönelik sadece onlu grubun içinde yapabiliyoruz o yüzden Kral'a hizmet etmek onlu gruba kitlenmek, daha fazla pasifize olmak tüm bu alma arzusunun derecesine göre her birinin içinde kuvvetli alma arzusunun üzerine çıkıp pasifize olarak bu şekilde Yaradan'a memnuniyet veriyorsun. Nasıl? Dostların vasıtası ile dost sevgisinden Yaradan sevgisine o yüzden burada, temelde peki onlu gurubun içinde Yaradan'ın yani kolektifin sayısının artması, onun kuvvetinin artması. Bizler ilerledikçe her birimizde daha fazla engeller geliyor, engeller ifşa oluyor ve bizler ne yapıyoruz? Onların üzerine çıkıyoruz kuvvetlerimizi birleştirerek ne oluyor onlu gurubumuza daha fazla ve daha fazla bu muhakemeleri eklemek, buna "kolektif" veya "çoğul" denir ta ki herkes bunu getirene kadar. Bu sebepten dolayı, bizler bir kavram ile ödüllendirildiğimiz zaman, aslında Yaradan'a hizmet etmekle ödüllendirmiş oluruz. Kendi aramızdaki bir kavramında Yaradan bu sebepten dolayı, bizler nasıl bu bir kavrama yöneleceğiz? Tüm bu bize gelen bu engelleri, problemleri kaybetmeden yani dünyada yedi milyar insan var bunu tekrarlıyorum bizler bunu nasıl yapacağız? Grubun içinde kendi grubumuzun içinde bunu nasıl yapacağız? Bizler tüm bu engelleri, problemleri bir araya getirip grubun içine getireceğiz ki herkes bağ kursun, herkes katılabilir özellikle, Yaradan tüm bu problemleri düzenliyor kötü olanı bütün ifşa edeceği şeyleri bizim onları iyi bir şekilde, birbirimizle doğru bir şekilde bağlamak onu memnun eder o yüzden bizler kendi aramızda bu bir ile, bire bağ kurma çabası ile ona ne yapıyoruz? Memnuniyet veriyoruz. Burada ek bir soru daha gelebilir. Bizler nasıl bir olduğumuzu inceleyeceğiz, bir olmaya başlayacağımızı inceleyebiliriz.

Rav: Özellikle bizler tüm bu problemleri, engelleri her çeşit bu problemleri nasıl birbiri ile bağ kuracağız ki bağlayacağız ki bu birliğin içine katacağız? Özellikle Yaradan burada ifşa oluyor. Ne olur? Kendini bu yedi milyar yarattığı varlıkta inşa edecek, onlar bir ruhun

parçaları doğru mu? O yüzden çalışmamızda bizler bu engelleri, problemleri, bu muhakemeleri kullanırız ki, bizi bağa, pasifize olmaya getirsin bizi guruba karşı. Ne olursa olsun ne yapıyor, Yaradan bana yapıyor bunu. Ben de kendimi ilk başta pasifize ediyorum içinden geçtiğim şeye karşı ve bunun ötesinde ne yapıyorum? Bağ kuruyorum grupla, yani genel ruh olan lütfen bunu konuşun, nasıl pratikte yapacağız?

Rav: Gün içerisinde tam olarak yapmam gereken eylemler nedir? Dün kaç eylem yaptın? Sorabilir miyim? Belki bir cevap verebilirsin, ver bir cevap.

Rav: Hangi eylemleri gün içinde yapmam lâzım bir de saymam lâzım. Şimdi günümüze başlamadan önce eylem yapmak ne demek? Dostlara söyleyin bana değil.

Okuma: Yolu hızlandırmada, Ahişena'da yani, "İnişler ve Çıkışlar" adlı alt başlık Baal HaSulam'dan. Kişi Yaradan'ın yüzünün ifşasını edinmediği sürece Tora ve mitzvot Yaradan'ın gizliliğini daha ağır yapar ve bu Yaradan kendini Tora'da gizler denilen koşul elbette bu ağırlığın hepsini Tora'da hisseder ve kutsal Tora'nın kendisini uyandırır, hızlandırır ve çaba ölçüsünü verir ki; kişi Yaradan'ın ifşasına gelsin, Yaradan'ın arzuladığı gibi. Ve bunu anlayın.

Rav: Nasıl kalpteki soğukluğu yolda ifşa olan bu fiziksel engelleri de kişinin aklına gelen bir sürü sorular vs. bunlar nasıl olacak da soğumamıza değil de ısınmamıza yardımcı olacak? Orada yukardan yardım olarak görürüz, engelin kendisini değil ki bu sorgular bize enerji versin, motivasyon versin ve bizleri zayıflatmasın pratik olarak. Nasıl kendimizi öyle bir şekilde inşa edeceğiz ki ifşa olan tüm kötülükler iyi gözüksün gözümde yani, olan her işin hayrını göreyim.

Rav: Düşersen içimde belli bir koşul ifşa olduysa, zaten ifşa olmuş yapacak bir şey yok topluluğu hazırlamam lâzım buna göre kendimizi nasıl bu engellerden koruyabiliriz? Sadece o sabit düşünce onlumu sürekli düşünürsem kişisel engellerden beni koruyabilir öyle bir şekilde ifşa olur ki sadece gruba.

Rav: Kişi sadece gurupta, arzularında ve günlerinde olursa geçirdiği şeyler onu doğru çevreye sokar, engeller onu güçlendirir, dostlarla bağı arttırır. Yaradan kişiye tüm darbeleri getiriyor ve kabını ıslah etmesi gereken de bu gruptan, bağa olan eksikliğimizden engeller ortaya çıkıyor ve onlar tekrar kırılmadan geliyor. Hepsi çünkü grupla bağımızın eksikliği, toplumla bağım eksikliği. Ne kadar çok bağımız olursa, engeller o kadar güçlü birbirimizden nefret etmek gibi vs. ve biz birden çabukça doğru bir şekilde onlarla bağ kurmamız bu net değil mi ve her şey İslah Eden Işık'tan geçiyor o yüzden grubun merkezinden, bu engellere yaklaşıyoruz Yaradan'ı ifşa ettiğimiz. Onları hızlandırdığımız zaman "Ahişena" dediğimiz şey bu tüm engeller, her şey sadece manevi dünyada ifşa olmadılar fizikselikte de. Her şey ifşa oldu ve yapmamız gereken şey önümüzde partzuf denilen bir adam var kırık formda ve bu kırık kaptaki her şey var. Öyle ki Üst Işık bizi engelliyor istesek de istemesek de. Bizi global küresel dünya ile ilişkilendiriyor yavaş yavaş da olsa. İnsanların nasıl yüz yıl önce bağı olduğunu ve şimdi nasıl bağı olduğunu görüyorsunuz, insanlar değişiyor, dünya değişiyor o yüzden her şey onludaysa kabuklar nerede? Onlar da kabuklarda kutsallık o da onluda

sonsuzluk dünyası o da Yaradan nerede? Her şey onluda, onludan başka bir şey yok peki onluyu nerede bulacağız? O da gurubun merkezinde çünkü kırılmanın merkezi orası. O zaman birbirimizden uzağız, aramızda biraz uzaklık ifşa oluyor ki gerçeği görmeyiz. Ne kadar birbirimizden nefret ettiğimiz diri diri yaktığımızı görmeyiz nereden ifşa olacak gurubun merkezinde yani bağ kurmamıza engel olan şeyler yani karşıtlık olan gücün üzerine sevgi getirmemiz lâzım. Her şeyin geldiği yer orası, herkes bu engelleri kendi zamanında, doğasına göre safhasına ruhunun köküne göre keşfediyor ve gurupta yer alma ihtiyacına göre her şey ideal. Yaradan herkesi önden, arkasından sarıyor o yüzden izlenimin doğasına bakmamız gerekmiyor. Hepsine eğer bağ kurmamıza yardımcı oluyorsa bu kutsal bir şey ta ki tüm engellerde bunların kutsal olduğunu görene dek. Net olmayan ne? Engellerin geldiği yerden de bağ kurmamız lazım ifşa ettiğimiz yer de orası. Engellerin üzerinde o network aramızdaki bağ ifşa oluyor ki o da bize Yaradan'ın formunu verecek. O yüzden partzufun şeklini almaya başlar. Yaradan'ı da aramızda keşfederiz.

Rav: Yaradan bağ kurmanın gücü, sevginin gücü engellerin üzerine olmazsa nasıl ifşa olacak ki? Yaradan gerçek sevginin karşısına öyle ifşa oluyor. Onlar tabakları ile geliyorlar et almak için sen de geliyorsun bana bir bardak su diyorsun. Yaradan'ın kabı yok orada.

Rav: Sadece onluda değil ki daha önce de bahsettik.

Rav: Aynı şey görmüyorsun ki. Islah olmuş kabımın formu Yaradan. Işık ile kaptan başka bir şey yok Yaradan'ı ne sanıyorsun? Yaradan genel ışık on sefirotun içinde ifşa oluyor.

Rav: Engelleri reziztans olarak göreceksin, üst derecede tekrar Yaradan'ı keşfetmek için.

Rav: Eğer dostlarla bağın arasında karşı koyma varsa, biraz daha karmaşık oluyorsa koşulların sistemin bu kendini netleştirmen, analiz etmen, durumunu görmeyi için ışıkları da bu şekilde ayırıyorsun Neranhayn vs. nasıl oluyor sanıyorsun derecelerde iniş çıkış?

Rav: Başka bir şey yapmıyor Yaradan sadece engel yaratıyor. Hep engel olacak. Ne diyor? "Kötü eğilimi ben yaratım." Işık hareketsiz.

Rav: Elbette. Ama Yaradan'ın ifşası değil o Yaradan'ın bize yolda bize karşı yardım dediği koşulun ifşası Firavun gibi, Firavun nasıl ifşa oluyor, Yaradan ne diyor? Her defasında "haydi Firavun'a gidelim", bu şekilde ifşa oluyor.

Masa: Zohar'dan okuyoruz. Alma arzusunu manevi çalışmamız ıslahla ihsan etmek için almaya çevirmeden önce Yaradan'a giden yolda güçlü kilitler vardır, zira rolleri zıttır bizi Yaradan'dan ayırır bu yüzden ayrılığın güçlerine "kilitler" denilir çünkü Yaradan'a yaklaşmayı kilitlerle, ancak bunları aşarsak ki bizleri etkilemesinler kalbimizdeki sevgisi soğumasın o zaman o kilitler, kapı olur; acılar tatlı olur çünkü her şey onun ilahi yönetiminde tat alır ve Yaradan'ı edinmek koşulları olur.

Rav: Görüyorsunuz ne kadar çok konuştuk bundan. Nasıl bu kilitleri kapıya çevireceğiz? Nasıl onları görmek için kendimizi hazırlayacağız? Kilit nasıl kapı oluyor? Açılım oluyor

nasıl kilidi geçmişte açabiliriz, geçmişte kilit olan şimdi kapı olabilir. Pazardaki Şimon gibi pazara düşüyor ama en büyük yükseliş ona hazırlanıyor.

Rav: Eğer engeller bizleri ilerletmek için geliyor ise, bu kilitler, bunu önceden nasıl görebiliriz ki Ahişena'da? Nasıl o faydalı engelleri doğru görebiliriz? Yani engelleri ve kilitleri nasıl bulup kapıya çevireceğiz?

Masa: Şamati'den okuyacağız. Şöyle ki gözümüzün önünde ifşa olan tüm engeller aslında yakınlaşmadır, Yaradan bizleri yakınlaştırmak ister ve tüm bu engeller bizleri sadece yakınlaştırıyor çünkü onlar olmadan onunla yakınlaşmanın hiçbir fırsatı olmaz ancak kişi engelleri aşarsa yolu yakınlaştırır bu böyledir.

Rav: Bu net. Bunlar engel değil aslında bunlar davet Yaradan'a yönelik, ulaşmak için. Eğer kişi olumlu olumsuz bir şekilde alırsa genel olarak grup problem. Her şey kaptaki kırılmaya kadar gelir bunların hepsi daha önce tayin edilmiş kollar eğer önceden geleceği gören birisi olsaydı kabın köküne göre neyin ifşa olacağını söylerdi. Soru şu: Böyle bir şeyde durumda nasıl Ahişena'yı takip edeceğiz, seçimimiz yoksa tüm engelleri ortaya çıkarmalıyız. Yani engelleri nasıl amaca yönelik tayin etmemiz lazım, çıkacak bu engeller ve bunlar çalışmaya razı olacağız engelin kendisi değil, engelden manevi yolda ilerlemek için ne alacağız tüm fiziksel problemlere üzerine neden? Çünkü ifşa olan her şey egoda ifşa oluyor alma arzumuzda o yüzden fiziksel engel olarak ortaya çıkıyor buna çalışıp bakıyoruz manevi koşula yükselteceğiz Yaradan'a giden bir kapıya bu şekilde rüzgarı yağmura çeviririz derler. Nasıl ifşa olan her şeyin ifşa olması gerektiğini anlayabiliriz ve daha somut daha faydalı daha manevi olarak ifşa edebiliriz ve engel çıktığı zaman fiziksel olarak da bir şey yapmalıyız nasıl kişi hastalanınca doktora gidiyor nasıl kendimizi önceden nasıl hazırlayacağız? Kişi bu engelleri daha hızlı bir şekilde ifşa edelim bunların hepsi hazırlığımıza bağlı. Yolda Ahişena denilen koşulda bunları görmeliyiz. Nasıl düşüşleri Ahişena şeklinde kabul edeceğiz.

Masa: Baal HaSulam, Mektup 5.

İfşa olan kötülükler bana mutluluk getiriyor ancak şundan pişmanım: Gerçeğin içimde hâlâ ifşa olmayanlar ama kaderimde ifşa olanlar ancak gizli olan bir kötülük için ümit yok ve kötülüğün ifşası içinse Yaradan'ın bizlere büyük lütfü. Kural şudur: Kişi sahip olmadığı şeyi veremez şimdi ortaya çıkarsa baştan böyleydi, gizliydi. Bu yüzden mutluyum, saklandıkları yerden çıktığı zaman çünkü gözlerinizi onların üzerine dikerseniz dökülüp giderler.

Rav: Tüm bozukluklar ne demek? Buyrun. Şöyle demek yani, herkes burada kendi kaderi ile beraber bu kaderi nasıl ayarlayacağız? Ayarlayacağız derken ortaya çıkan, sorunda olan koşullar çıkmak zorunda ama ortaya çıkan tüm koşulları zamanı hızlandırmaya çevirmek bize ait olan çalışma bunu nasıl yapacağız? Birçok insan var geçmişleri ile ilgili kafalarını duvara vuruyorlar hepsi yalan diyelim gereksiz yani.

Rav: Belki bu kör kader dediğimiz şeyi kötüden iyiye çevirebileceğimiz şeyi, bu şekilde hayatımızı değiştirebilmemiz ki Yaradan'ın gözünde iyi olsun. Belki dağıtım için hoş bir

cihaz olabilir bundan biraz bahsedin. Nasıl her şey çünkü ölüm kalım ve iki noktanın arasında olan her şey daha önce tayin edilmişti ve bunu güzel bir maceraya çevirebiliriz.

Rav. Sorularınız için bir buçuk dakika var buyrun. İnsanların kaderlerinin umrunda olmadığı söylenmiş. Doğru. Malhut, adam her zaman hayatını nasıl iyileştireceğini düşünüyor, bizim burada söyleyeceğimiz şey hayatın tokadını yemeden nasıl ilerler, adam bunu çalışarak ne elde edecek? O yüzden gelişimimiz akıl ekleyerek oluyor ve bundan çok şey kazanıyoruz insan bu şekilde nesilden nesle geliyor akıl ekleyerek. Önümüzde büyük darbeler varken zamanında ilerlemek yani ölümden beter olur.

21.07.2016 HAZIRLIK DERSİ

Masa: St. Petersburg Kongresi için hazırlığa devam ediyoruz. St. Petersburg Kongresi 4. Materyâl: "Hızlandırma, Yükseliş ve Düşüşlerin Sebebi Nedir?" Kişi kalbi ile gerçeğin izinden gelir; buradaki fayda nedir? Burada, kişi bütün koşulları çalışmak için Yaradan'dan güç ister, kişi mantık ötesi gidebilmesi için yabancı düşüncelerin olmaması için dua etmemelidir; daha ziyade bu yabancı düşüncelerin üstüne yükselmesi için, bunların üstesinden mantık ötesi gelebilmesi için dua etmelidir. Öyle ki, bu güç bunların üzerine çıkması için gerçeğin yolunda kalbi ve akli ile çalışması ve beden gelir ona der ki; "burada ki fayda nedir"? Kişi bu koşulların yabancı düşüncelerin silmesi değil Yaradan ile ilişkilendirmesi için dua etmelidir ve buradaki kişi Yaradan'dan bunun üzerine yükselbilmesinin gücü için dua etmelidir.

Rav: Bunun için bir hazırlık lâzım. Bu yüzden geçmişte şöyleydi böyleydi, ilk önce şunu anlamalıyız ki geçmişte olması gereken ne varsa olmuştur. Geçmişse tamamdır hiçbir şüphe yoktur hiçbir tartışma yoktur, Yaradan'ın isteği yerine gelmiştir. Geçmişe dönmek geçmişle ilgilenmek uygun değildir maneviyatta. Burada herhangi bir maddesel dünyada içinden geçmiş olduğu her ne koşul varsa, yok işte düşmanları akrabaları şunla bunla ilişkilendirmemeli geçmiş geçmiş ve olması gereken bir program. Ancak kişi şu anda ne oluyor gelecek koşulu kişi gelecek denilen koşula kendisini hazırlamalı ve bu şüphesiz ki grupla ve kişi birçok problemlerden düşüncelerden yani gelecek veya geçmiş şunla bunla değil geçmişe dahil eden sürekli hep gelecek koşulla kendisini ilişkilendiren koşula hazırlamalı ve mantık ötesi inanç ile kişi kendisini ilişkilendirmeli yani mantık ötesi inanç demek Yaradan'ın programına dahil olmak ve bu programla geçmişinle değil gelecek hepsi bir noktada bağlanır ve kişi bunu öneli olduğu koşuluna şu şekilde düşünmeli kişinin kendisi için olan mantık kendisi olan arzusunun üzerine yükselmesi ve sadece kişi dostlarının arzusuna dahil olabilirse gerçekleşir kişi kendisine bütün dostları hepsi etrafında manevi sistem görüldüğü koşulu arkadan görür entegre olursa ilerler ve bu şekilde kişi herkes burada bir gurubun içerisine sürekli girişimde bulunur ve aynı zamanda grubun içerisindeki yükselmeye dahil olur ve dostları ile birlikte hep beraber kendisi inancın belirlenmesi için inancın gerçekleşmesi için dostlarla birlikte dua eder ve kişi gerçek realiteyi kendi hissettiği düşüncesinin üzerinde keşfetmeye başlar ve böylece sadece bu şekilde kişi burada ancak bu şekilde sahip olacağı inanç koşuluna gelir ve diğerleri dünya ve bütün bu her şeyin nasıl kişi ile ilişki içerisine girdi ve bütün her şeyi üst güç vasıtası ile ve Yaradan'a yönelik her şeyi bu inanç ile keşfederiz geçmiş ve gelecek hepsi bir böylece zamanı hızlandırmak yolu bizim

yaratılışın amacını keşfetmek ve yaratılışın amacını haklı çıkarmak burada Yaradan'ın kutsaması bize burada zamanı hızlandırmak yönündeki özlem şu anlama gelir yani Yaradan'ın için olan bu yıkılmış olan tapınak...

Rav: Burada tanımlayacağımız koşul şu bu farklı diyelim ki bu onlu gurup bu bağı sürekli bağda tutmalı dostlar birlikte derse girer bunlar bağ içerisinde olmalı bu bağı bulup keşfetmeli ışık vasıtası ile bulacakları aralarındaki bağda ifşa olacak bu Yaradan'ın ifşada bu bağın içindeki ışık ve kaptan başka bir şey yok biz burada arzuyu temsil ediyor ve ışık bu bağda ifşa olacak.

Rav: Kendini sürekli bağ için duaya getirmelisin

Rav: Burada önüne gelen sıkıntı sorun senin dostlarla olan ilişkin doğru bir şekilde Yaradan ile ilişkilendirememen bunu tam oturtmalısın engeller dediğimiz koşullar bu yön bu yönü tam oturtmaman.

Rav: Bak Yaradan'a şükretmek değil bu koşulu da öpmek bak şimdi burada ki inceleme şu tekrar inceleme yani O beni nasıl daha ileri bir bağa getirmek istiyor olan her şey ile bana sürekli aramızdaki kaybettiğimiz bu ilişkiyi ifşa edeceğiz ki Yaradan ortaya çıksın işte bu bizim manevi çalışmamız bu şekilde .

Rav: Her türlü koşulun içerinden geçersin burada. Bu engelleri lanetlememek bu engelleri öpüp üzerine çıkacağız bunları engeller olarak görüp üzerine çıkmalıyız.

Rav: Mantık ötesi bu engellerin üzerine gelmesi yani olan her şeyi doğru bir şekilde ve her şeyi burada bu bağın içerisinde bulmaya gelmeli aramızdaki ilişkilide bu bağın formunda en azından bu yoğunluğun ilk safhası ve buna da Nefeş diyoruz. Öyle ki daha sonra Neşema Nefeş'in üzerinde ifşa oluyor.

Rav: Bunun üzerine yükselmeliyiz ki Mahsom'u geçelim pratik olarak bu manevi çalışmanın içersine girelim.

Masa: St. Petersburg Kongresi 4. Ders.

Rav: Zamanı hızlandırmak.

Masa: Kişi ihsan etmek koşuşlunda yürümek isterse yukarıdan ona özel muamele yapıldığını anlamalıdır. Orada bir bütünlüğün olduğunu düşünmüş olduğunu önceki durumda aşağıya alınmıştı tüm ömrü boyunca içinde kalmak istemesinden bellidir. Şimdi maneviyattan uzak olduğunu anlar ve düşünür gerçekliğin benden talebi nedir, erişmem gereken amaç ne? Çalışmak için hiç gücü olmadığını görür ve kendini cennet ve yeryüzü arasında bir yerde bulur. Kişinin burada güçlenmesi Yaradan sayesinde olur. Bundan çıkan sonuç şudur; bu düşünüş bir yükseliştir bu düşünüşün bir duygunun yükselmesine imkân verir: Kli olmadan Işık olmaz.

Rav: Sorunuz var mı? Ben nasıl sadece Yaradan'ın bana yardımcı olacağı koşulda nasıl bu durumda hemfikre gelebilir ve zamanı hızlandırabilirim? Düşüş aslında ben sadece Yaradan'ın bana yardımcı olacağı koşulla geldiğimi, nasıl sadece bana yardımcı olacağı koşulun hem fikirliği ile nasıl üzerine yükselebilirim yani burada doğru bir şekilde düşüşün içersinde nasıl çalışırım? Evet, çalıştay sorusu.

Rav: Bizler işi nasıl hiçbir gücü ıslah etmiş olmadığı zaman nasıl? Bu yüzden durur ve geçmişte olmuş ile ileride olan her şeyi yukarıdan bizim tamamen güçsüz olduğumuzu göstermek içindir kişi bunu anlayabilirse bunun üzerine yükselebilirse bu esnada Yardan'dan güç istemeye talepte bulunur ve işte ilk problemimiz bu. Biz bu duruma nasıl yaklaşmalıyız nasıl davranmalıyız?

Rav: Belki de birbirimize yardım ederek yapacağımız pratiklerle Yaradan'a yakınlaşırız ve burada her şeyi gördüğümüz akıl ve kalp öyle olacak ki arzu ve kap eşit hâle gelecek olan her şeyi dostlara yönelik olarak ilişkilendirmemeye çalışmak çünkü burada manevi çalışma sürekli dışarıda yalan söylemeyi tutturmak değil. Burada bir düşünelim, burada hangi ıslahtan geçmeliyiz manevi çalışmada? Evet, şimdiden bununla ilgili bir egzersiz yapalım mı? Ancak burada şimdi düşünün benim bu manevi çalışmam ne demek, ne ağız, ne kalp bütün her şeyi açık. Evet, tekrar okuyalım.

Masa: Eğer kişi ihsan etme yolunda yürümek isterse yukarıdan ona özel muamele yapılmış olduğunu anlar orada bir bütünlüğü olduğunu düşünmüş olduğunu önceki durumunda aşağıya alınmıştır. İçinde bulunduğu durumda kalmak istemese de bu bellidir ama şimdi maneviyattan uzak olduğunu görür ve düşünmeye başlar. Gerçekliğin talebi benden nedir, ne yapmalıyım erişmem gereken amaç ne? Çalışmak için hiçbir gücü olmadığını görür ve kendini cennet ile yeryüzü arasında bir yerde bulur bu durumda kişinin güçlenmesi ancak Yaradan'ın yardımı ile olur kendi başına akıbeti kötüdür bundan çıkan şudur; Bu düşüş, aslında bir yükseliştir bu düşüşün verdiği duyguyu onun yükselmesine imkan verir: Kli olmadan Işık olmaz. Rabaş Lişma ve LoLişma.

Rav: Öyle ise bizler nasıl düşüncelerin içersinde bütün aksiyonların bize olan her şeyin bütün her şeyin içersinde nasıl her şeyi kaynak ile sebep ile Yaradan ile nasıl ilişkilendirebiliriz, yani direkt doğru bir şekilde hemen her şey asıl kaynak ile ilişkilendirebiliriz bizler bunu olan her şeyin sadece Yaradan'dan geldiği koşuluna nasıl ilişkilendiririz nasıl bu koşulda hareket edebiliriz?

Rav: En büyük, hatta gurupta bizim burada aramızdaki bağı sonuç olarak bunu edinmeye çalışmalıyız aramızdaki bağ Yaradan'ı işaret eder, başka hiçbir aksiyon değil en büyük eksikliğimiz budur ve bütün bu bağın dizaynı bize bir duayı getirmek içindir duayı düzenlemek içindir evet bunu konuşun.

Rav: Eğer bazı engeller ortaya çıktı diyelim ve kendisini gösterdi engel ortaya çıktı ben bu engelli doğru bir şekilde dostlarla bağ kurmayı edinmek için kullanırsam burada bu engellerin üzerine bunu inşa edersem artık ben bu defa bu engelle ilişkim kalmıyor ve bu defa ben sadece bu engellerin üzerinde bağa dikkat ediyorum işte buna mantık ötesi inanç denir. Evet.

Şimdi görün bakın nasıl bu engel bizim mantık ötesi bir koşulda Yaradan'la ilişkilendirmeye nasıl getiriyor engelin içerisine gömülmek değil yani hızlandırma denilen yapıya gelmeye çalışmak bunun hakkında konuşun.

Rav: Eğer benim bu dediğimle ilgili sorunuz varsa sorun.

Rav: Şimdi burada bu çelişkiyi görmek ışığın sonucu Yaradan'ı ifşa etmek ve aramızdaki engeller bizim bu bağı kurmadığımız için tekrar bir daha sor.

Rav: Her seferinde yeni olur. Her seferinde bu ikisi arasındaki ilişki yenilenir.

Rav: Şüphesiz ki şimdi sen kendini burada bu çelişkili koşulların içersine göndermeyeceksin bunları kullanmaya çalışacaksın maneviyat her koşullu aramızdaki ilişkiyi inşa etmek için vardır bu dünyanın koşulun üzerinin üzerine yükselip manevi dünyayı inşa etmek bütün bu kırıklıkların üzerine alma arzusunun üzerine hepsinin üstünde manevi dünyanın formu var.

Rav: Evet. Öyle ki bizler aramızdaki bağa yönelik sürekli çekiliyoruz ve burada bu engelleri kırmak bunu kaldırmak değil bütün bu engelleri aramızdaki bağı kurmak için kullanıyoruz. Öyle burada dua ediyoruz dua aramızdaki bağ için öyle bir bağ olacak ki buradan Yaradan'ı keşfedip ona memnuniyet vereceğiz.

Rav: Hayır. Engeller bizim aramızda daha iyi bir bağı göstermek için var yani burada Yaradan'ı keşfetmek için sürekli bu sürecin içerisinden geçiyoruz ve sürekli kişi aşama aşama bunun içerisinden geçerek biraz daha dua yükseltmeye geliyor ve aramızdaki bağda her nihayetinde göreceğiz güçsüzüz ve yapamıyoruz bu noktada ışık kalpteki nokta Yaradan bir denilen Yaradan'ın yoluna gidecek olan yolda doğayı yükseltiriz ben işte bu güçsüzlüğümde fark ettiğimde duaya yükselteceğim.

Rav: Bütün engellerin üzerindeki her şey Yaradan'ı keşfedip ona memnuniyet vermek.

Rav: Sadece maneviyatta değil kabuklar kabukları bizim ıslah etmemiz için değil düzletmemiz için.

Rav: Yaradan ile neyi ilişkilendireceğim bütün engellerin üzerindeki her şey ona memnuniyet vermek.

Rav: Gelen engelle seni inandırmak için.

Rav: Sadece maneviyatta değil kabukları bizim ıslah etmemiz için değil kabukların üzerine yükselmek için .

Rav: Mantık ötesi koşul mantık altında değil mantık ötesi koşul ihsan etmek demek ne kadar büyük engel yükselirse seninde o kadar büyük nihai ıslaha doğru geliyorsun bütün her şey seni ileri doğru götürmek için geliyor muhtemelen burada maneviyatta sürekli yapacağımız iş nihai koşula yükselmek için .

Rav: Hayır önceki bağ değil.

Rav: Bütün bu varoluş benim eksikliğimde hiçbir şeyi silmiyorsunuz bütün bilgileri bütün kötü koşulları üzerinde güzel bir ilişki kurmak için düşünüyoruz ve yeni kırıklık yeni engel gelmesi buda bir koşul bir ödül ve burada engeller burada problemlerle yürüme şansına sahibiz kişi sürekli kişi bu problemlerle yükseltmeli.

Rav: Şamati'de ne yazıldığını okuyun ondan öğrenin. Doğru eksiklik ne sabır ve bütün olan her şeye olumlu yaklaşım bu bağına gelmek eksiklik bu.

Rav: Hayır böyle bir şey talep yok hayır daha ziyade tövbe denilen koşula gelmek.

Rav: İşte bu mantık ötesi inanç yani üst derece.

Rav: Dış demek, almanın dışı.

Rav: Eğer sen burada grubun içerisinde desteklenirsen gurubun içerisinde olursan ve sadece burada grupları konuşarak ve aşama aşama göreceksin ki bütün her şey aslında psikolojik bir durum bu psikolojik durumun dışında bir şey yok aslında bütün realite bütün bu hayat hepsi ve kişinin kendisinin içerisinde bıraktığı bütün bu koşullar problemler ve kişinin aklına gelen yabancı düşünceler yokmuş şekilde bu şekilde biz nasıl ilişkilendireceğiz, yani söyleyeyim hâlimiz çocuk kreşin daha beter etrafındaki oyuncaklardan daha beter.

Rav: Bilmiyorum şimdi tıp oku kabala sana yardımcı olmuyorsa tıp oku psikoloji oku buradan şöyle bir utanç yok biz hayvan utancından bahsetmiyoruz yani hayvan utancındaki koşul beni bırakın kendi keyfine bakacağım koşul değil burada utanç diğerine hoş olmayan sebep olmamak, yani birbirimizde ilişkili olarak kendimizi bu aramızdaki ilişkiye hazırlamak yani bu ihsan etme denilen olması gereken koşul ve gerçekten kişinin burada utanması gereken kendini ilişkilendirdiğin koşuldan utanıyorsun. Ne ile ilişkilendireceksin manevi kap nedir? Manevi kaptaki utanç, utanmış olmak hissiyatı getiren nedir? Utanmak demek ihsan edemeyeceğin koşula gelmek demek ve başka bir şey yok sadece burada utanacağın koşul burada bizim bağ kurmak yolunda sürekli alma koşulu ve bunun hepsinin arkasında Yaradan olduğu ve bunu beceremediğimizden utanmak. Bütün bu sahnenin arkasında her şeyde Yaradan. Evet biz bunu nihai ıslahı göreceğiz.

Masa: Baal HaSulam Şamati. Gerçektende bilmemiz gerekir ki kişiye sanki iyi ve iyilik yapan bir rehberliğe karşıt gibi görünen sadece insanın bu ışığı çekmek için vardır yoksa kişi bunun üstesinden gelemez. Bu durum kişinin Dini yargı demek olan çelişkiler var olduğunda Yaradan'ın yüceliği koşulunu genişletmesidir bu demektir ki bu çelişkiler kişi onların üstesinden gelmek istediğinde yalnızca Yaradan'ın yüceliğini büyütür çözebilir bundan çıkan sonuç Yaradan'ın yüceliğini çekmeye sebep olan tam bir dinimdir yani yargı dini BaalHaSulam, Şamati 33.

Rav: Bizler nasıl bütün bu problemleri bütün bu engelleri bu düşüşleri yükselişleri arzularını hepsini Yaradan'ın yüceliği koşulunda iyi bir şekilde nasıl kullanabiliriz yani daha iyi bir gücü nasıl kullanabiliriz evet soru bu.

Rav: Nasıl olan her şeyi yani olan her şeyi belirleyen her şeyi Yaradan'ın yüceliği ile ilişkilendireceğiz hatta hoş olmaya en berbat koşul insanlık içersinde gördüğümüz en berbat koşul biz bu koşulları Yaradan'ın yüceliği ile aramızda nasıl ifşa ederiz dışarıda başka bir yerde değil.

Rav: Ne tür bir izlenim olması lâzım aklımda ve kalbimde ki bu fenomen bana Yaradan'ın yüceliğini versin o yükselişi versin ne tür bir izlenim almam lazım ki içimde Yaradan'ın yüceliği olarak bir iz bıraksın. Neyden izlenim alamam lazım nasıl bir etki almam lazım nasıl etkilenmem lazım ki bu benim Yaradan'ın yüceliğine getirsin.

Rav: Yaradan içinde bulunduğum koşulda daha yüce bir koşulda şuan ki durumumdan daha yüksek dereceye Yaradan diyoruz bunu okudunuz mu. Dolayısıyla bu hislerde nasıl olacağım beni sürekli yöneten bir koşul var ki "man" yükseltebileyim buna Yaradan'a dönebileyim sürekli üzerimde daha üst bir derece olması ne demek. Kendimi nasıl hayatta hissetmeliyim nasıl davranmalıyım aklımda duygumda histe ne şekilde. Gerçek anlamıyla böyle olduğunu tayin etmemiz lazım tamamı. Sabit bir şekilde bu koşulu nasıl inşa edeceğiz.

Rav: Yaradan'ın yüceliği her şey olan her şey o güç vasıtası ile oluyor bu bir. İkincisi şu değişim sadece o gücün vasıtası ile ve sadece bir ıslah yapmak için o güce gelirsın yani kişi arada yolda her şeyi Yaradan'la ilişkilendirmeli tamamı bu yeni bir şey değil Akoka. O yüzden tüm problemler tüm çözümler bu şekilde . Mesela şimdi ülkede iki toplum arasında bir koşul var yukarıdan o benzetiyor Yaradan'dan başka kimse yok ne yapabiliriz peki kendi başımıza hiçbir şey organize edemeyiz ki Yaradan'a dönmekten başka ne şeyimiz var Yaradan'ın işi demek bu Yaradan'a bizlere verdiği fırsat için teşekkür edelim toplum içindeki mesafeyi keşfetmek için toplumun ne kadar kırık çatlak olduğunu bütün olmadığını görmemize fırsat verdiği için ne yapacağı Yaradan'a döneceğiz i Yaradan'a tüm toplumu tüm halkı birleştirsın çünkü tüm engellerin üstüne Yaradan'ın ifşasına gelmemiz lazım o yüzden bizim arzumuz kabı ıslah etmesi ama bizim için ıslah etmesi değil Yaradan'ın niteliğinin içimizde ifşa olması için Yaradan'ın oğulları ile mutlu olması için bununla ilgili konuşun. Sadece her şey bağ kurmaya yönelik. Konuşun aranızda.

Rav: Şöyle düşünün öyle bir şey düşünün ki ülkedeki herkes Yaradan'a dönüyor ki bize barış getirsin. Ne tür bir ifşa olurdu. Bu engellerin hepsini kabul etseydik aramızdaki ifşa olan tüm olumsuzlukları kabul etseydik nedenli bir ifşa ile ödüllendirilirdik.

Rav: Evet yüzde yüz doğrusun çünkü aynı networkteyiz ve hepimiz bunun içindeyiz ve ülkedeki yedi milyar karınca olarak da evet böyleyiz ama bize bir güç verildi farklı bir şekilde bağlanmak için bilinçsiz değil ama nasıl davranmak istiyoruz kalbime aklıma göre değil ama binlerce parça vasıtası ile dahil oluyorum sende öyle buralarda görüyoruz network bir bütünlük bu networkte görüyoruz ki senin gibi benim gibi insanlar var bu networkü aktiviteye sokmak için ve buna adam denir öyle ki kişi Yaradan'a gidiyor ve Yaradan'ı memnurluk vermek için o yüzden insan olmadan yok yani piyasa içimde çünkü her şey gözlemleyici olmadan realite yok ki fizikte de bilimde de bunu keşfediyorlar her şey buna göre. Yaradan gibi olma çabamız orda var olmamız onun olması sonuç itibarı ile haktan yana vs. sayılmıyorsun yoksun kendi arzunu aşmadan bu networkte özgür seçime göre yer alama

arzun olmadığı sürece yani etrafında çevreyi stabilize edip onlar vasıtası ile doğru bir şekilde yer alma arzusu ile içinde Yaradan'ı ihsan etmek koşulunu inşa ediyorsun sen bunu ifşa ediyorsun o yüzden bu adam demek için koşul senin hesabına işleyen bu.

Rav: Ne demek bilinçli ülkemizin haline bak herkes birbiri ile savaşmak istiyor .

Rav: Ne demek otomatik? Yaradan'a toplum içinde birbirinden nefret eden insanların Yaradan'a dönmek gibi koşulları yok kim dönüyor ki Yaradan'a o ondan nefret ediyor o ondan . Ne yapıyor bir gurup başka guruba lanet ediyor yani aralarında Yaradan'ın bu tezgahı kurmuş hissiyatı yok onlar onlardan nefret ediyor sen şöylesin böylesin diye.

Rav: Hayır. Şöyle ki; Yaradan tüm engellerin üzerinde olsun. Kaldıydı kalmadıydı bilgelik ağacı bu bizimle alakası yok aramızda yapsın çünkü yukarda barış yapan burada da barış yapar ve ifşa olacak olan şey olsun

Rav: Ne fark eder bizim için Yaradan bizim için engeller verdi ki Yaradan'a dönelim daha sonra bu engel ne olacak ne bileyim dolayısıyla Yaradan'ın Adam Harişon'da kırdığı bozduğu yok ettiği her şey bunların üzerine bu güzel networkü inşa etmek için.

Rav: Bu halkın problemi yaradan bize eylem yapmak talep etmek yakınlaşmak için fırsat verdi. Dolayısıyla biz bağ kurarsak onlarında akli kalbi yer alacak kıvama olgunluğa gelir. Yeni koşulu anlaya bilmek için bir anlayış edinirler fiziksel olarak ne olacak entelektüel olarak ne olacak halk oradan oraya nasıl gelecek bizi ilgilendirmiyor dokunmuyoruz bu konuya. Son ıslaha kadar bunlar yok olmayacak sadece birikiyor yani her şey büyük ıslaha yönelik birikiyor okuyoruz.

Masa: Bilin ki kişi Yaradan'a yönelik çalışma işine girdiği zaman kişinin mutsuz olması büyük günah. Çünkü günah, "sitra ahra" olarak bilinir. Kötü eğilim nefret eder o yüzden kişi Yaradan'a yönelik çalışırken çok inatçı olması lâzım bunu iyi hatırlayın çünkü buna ihtiyacınız olacak çünkü kişi çok inatçı olması lazım her defasında yaparken kişi kendi kendine içine düşmemeli çünkü tüm düşüşler gereklidir ki kutsallığın kapısından girmeden önce gereklidir. Ve haktan yana olan herkes bu koşuldan geçti ve kişi dar bir köprüden geçmek zorunda bunu bilmeli ve kural şudur ki hiç korkmamalı.

Rav: Sor.

Rav: Elbette adama Yaradan'a dönememekten başka adama elbette hiçbir şey yardımcı olmaz. O yüzden kişi de bu eğilimleri ıslah etmeye başlar. Yaradan'a dönersek tıpkı bu eğilimleri bir şekilde oluşturduğu gibi ne olacak Yaradan aynı zamanda ıslah edecek şifaya getirecek O. O yüzden bu fenomenleri ıslah edeceğinizi başka bir şekilde sanmıyorum.

Rav: Bu Yaradan'dan gelmiyor mu?

Rav: Doğru o yüzden bilmem gereken şey şu ki; daha önce güçlendirmedin kendisini adam o yüzden gruba koşmalı.

Rav: Evet aramızdaki bağ gruba dönmek engellin üzerine guruba dönmeli kişi.

Rav: Evet maneviyatta geliyorsunuz bir şey edinmek için, geldik derse geliyoruz niye? Yaradan gözümüzde yeterince büyük değil engellerin içinde olamam lazım ne tür engeller ne tür rahatsızlıklar bilmiyorum diyelim ki hiç rahatsızlık yok . Birçok insan görüyoruz, hiçbir şey tutmuyor adamı ne yapabilirsiniz? O yüzden grupta, dağıtımda daha önce dediğimiz gibi bunların içinde kaybolmalı adam.

Rav: Bundan ıstırapta mısın? Bir hafta daha geçiyor bir hafta daha geçiyor.

Rav: Doğru engel maneviyata şu; dostlara yönelik nefret hissetmeye başladığım zaman. Gerçekten doğru ifşa Yaradan'dan direkt Adam Harişon sistemi ve ne kadar kopuk olduğumu görüyorum. Dolayısıyla işte problemler olabilir ailede sağlıkta genel problemler olabilir bilmiyorum. Önemli olan şey gurupla Yaradan'ın ifşasına yönelik çalışmamız lazım. O yüzden görüyorsunuz bir sürü problem var insanların Yaradan'ın ifşasının eksikliği ile kim ilişkilendiriyor ki sokaktaki adam problemlerini dinler ilişkilendirenler var ama bağ kurmakta maneviyattı kim ilişkilendiriyor Yaradan ile o şekilde.

Rav: Evet eğer onlu alakalı değilse ama bu engeller daha alt derecedeyse guruba bağ ile kıyasla o zaman hala onlarla bağ kurmamız lazım. Diyelim ki işte sıkıntılarım var ne yapmalı işimdeki problemleri düzeltmeli bunların hepsi sadece bir koşulda var grupta oturtursam bunlarda düzelir ve bu koşuların hepsini oluşturabilirim.

Rav: Sadece gurup vasıtası ile her şey çünkü engel fiziksel bir seviyede ifşa oldu.

Evet. Olacak sadece manevi seviyede olacak. Engelleri keşfettikçe o yüzden beklenti içerisinde oluyorsunuz, yarasa ile horoz örneğindeki gibi ne beklentin var? Horoz için ışık yarasa için, karanlık nefretini dostlar arasında oluşturduğun bağa getirmemiz lâzım.

Rav: Islah için bir fırsat olduğunu dosta göster.

Masa: Peter kongresi 5. ders ile ilgili okuyacağız. Zamanı hızlandırmak ile ilgili üç çizgi birinci pasaj üç çizgi kişi sağ çizgiyi ana koşul olarak alma yani iyi eylemler yapmalı, Yaradan'a bütün bir insan olarak hissetmeli ve kişi inanmalı ki yaptığı her eylemde Yaradan'ın önünde mutluluk var ve O'nunla birlikte kişi sol çizgide de ilerlemeli. Eleştiri boyutunda sol sağa boyun eğmeli bu şu demek solu avlıyor bu solun safhası için değil sadece sağ çizgiyi güçlendirmek için eleştiri ve akli olmasına rağmen hâlâ mantığınla gidiyor yani sağ çizgiyi alıyor buna "inanç" denir, bu koşula "orta çizgi" denir ve sağa meyillidir.

Rav: Sağ çizgide gitmek ne demektir?

Masa: Kişi genel olarak sağ çizgide yürümeli. Bu şu demek; iyi eylemler yapma ve kendisini bütün olarak hissetmeli, Kral'a hizmet eden olarak kişi inanmalı ki, bu koşulda yaptığı her şey Yaradan'a mutluluk verir ancak kişi sol çizgide yürümek için zaman ayırmalı yani, eleştiri yolu ile ancak sol sağa boyun eğmeli yani kişi sol çizgide solu istediği için yürümüyor sadece sağı güçlendirmek için, yani kişinin mantığı ve eleştirisi var ama buna rağmen kişi

mantık ötesi gidiyor. Bu şu demektir; sağ çizgide yürümeye inanç denir. Buna "orta çizgi" diyoruz, kişi hep sağa meyilli gidiyor.

Rav: Sağ çizgi demek, sürekli Yaradan'a memnunluk getirmek için arayıştayım demektir.

22.07.2017 - HAZIRLIK DERSİ

AHIŞENA YOLUNDA ÜÇ ÇİZGİ

Rav: Yaradılışın amacı, Yaradan'ı keşfetmek ve onun farkındalığına varmak, onu hissetmek, tüm bir şekilde hem akılda hem de kalpte ki bu üst kuvvet neyi belirlesin? O'nu keşfetmemiz gerekli, O'nu keşfetmek için bizler, yaratılan varlıkların, bu kuvvetin zıttı olmamız lazım, çünkü her şey bir şeyin zıttı vasıtasıyla keşfedilir.

Doğadaki tüm fenomenleri sadece onun zıddına tamamlamak ile sahipsem keşfeder ve anlarım. Bir şekilde benzersem buna karşı zıt olan bir şey biliyorum anlamına gelmez. Eğer beyazı keşfetmek istiyorsam siyah olmam lazım, siyahı bilmem için beyaz olmam gerektiği gibi, bu müzik notalarında da böyledir, tatlarda da böyledir. Ve yaradılışın amacı Yaradan'ı bilmekse, bu ne demek? Bizlerin hazırlıklı olması gerek ki, her seferinde sadece O'nun zıt biçimleri gösteriliyor, bizlerde bu zıt biçimlerin içine dâhiliz ve bu zıtlık bizlere yardım ediyor. Ne diyor, "Kötü eğilimi ben yarattım".

Her şey amaca yönelik yaratıldı ki, Yaradan bize onun sahip olduğunun negatifini verdi ve buradan, O'nun zıt safhasından, O'nu bilmeye gelebiliyoruz, yani karanlığın üstündeki ışığa, bu birçok yerde yazar. Bu, çok temel bir kavram. Sadece bunun için hazırlıklı olmamız lazım.

Zohar'da bunu yazar: "...O kim? Karanlığı-ışığa, acıyı-tatlıya çeviren kim?" Her şey bunun üzerine kurulu. Eğer Yaratan, O'nun zıt biçimlerini bize ifşa etmeseydi, O'nu keşif edemezdik, soru şu: peki bu zıt formlar bizi O'nu keşfetmeye itiyor mu? Veya sadece gelip geçiyor mu? Veya cansızlar, bitkiler ve hayvanlar gibi acı mı çekiyoruz bu baskıdan? Bu baskı geliyor ama tam olarak doğru şekilde belirlenemiyor, adama akıl ve hissiyat verilir ki, bu temel üzerinde duran, yaratılışın anlamını ve planını anlasın, sahip olduğun her şey ile Yaradan'ı bilmek zorundasın.

Şu anda bizler Yaradan'ın çalışması adı verilen, Şamati makalelerine ve tüm metoda sahibiz. İhtiyacımız olan şey, tüm engellerin üzerinde "O'ndan başkası Yok" u söylemek, anlamak ve gelen, hissedilen ve anlaşılan her engel, kötü ve hoş olmayan şeyler için, bizler şunu söylemeliyiz: hayır, 'O iyi ve iyilik seven' ve tüm kötülükleri iyiye çevirmeliyim.

Bizler sadece makalelerde değil, aynı zamanda özellikle Rabaş'ın ve diğer kabalistlerin yazdıklarından aynı zamanda Ari'den, Baal HaSulam'dan, her şey bizim içimizde ifşa olan arzular ve tasvirlerdir. Yani alma arzusunun yarattığı Klipa, Yaradan'a zıt olan biçimler, bizler bunun üzerine ne yapmamız lazım? Kısıtlama, Masah ve yansıyan ışık ve Zivug gerçekleştirmeliyiz ve buradan Yaradan'ın imajını inşa ediyoruz. Özellikle karanlık biçimlerin üzerine ego, Klipa ifşa olan her şey, reddedişler, çarpışmalar, bunların üzerinde

Yaradan'ın imajını inşa etmemiz lazım ve bu şekilde bizler O'nun ifşasına ve O'nunla olan Dvekut'a ulaşırız.

Kabalistler bize anlatır, der ki, bu çalışma bizim içimizde 'üç çizgi' adı verilen safhalarla oluşur. İçsel çalışmada olmayan kişi bunu anlayamaz ve kafası karışır, ama gerçekte bu çok basit, az önce konuştuğu gibi bizlerin öncelikle şunu anlamamız lazım; ifşa olan her şey içimdeki kötülük, bu sol çizgi ve bu şekilde ifşa olmak zorunda. Çünkü ışık sadece karanlığın-sol çizgi- üzerinde ifşa olur ki, karanlıktan ışığı ifşa etmek için, Yaradan kendi zıt biçimlerinden yapıyor. Tüm dünya Yaratan'ın negatif projeksiyonudur. Ne yapmam lazım? Benim sağ çizgiden gitmem lazım. Sağ çizgim benim bağa olan çabalarım, benim hayvansallığımın üzerine çıkmam, yani bedeni hissiyatlarımın üzerinde olan.

Eğer ben adam seviyesine yükselmek istiyorsam ve her şeyi hayvansal seviyenin üzerinde hissetmek istiyorsam ne yapmam lazım? Kaplarımında inşa olan bu dünyevi formların, bedensel olanın üzerine çıkmam lazım. İhtiyacım olan şey, zıt formu inşa etmek, zıt formu sağın üzerinde çalışarak nasıl elde edebilirim? Onlu grubum, bizim büyük dünya grubumuz, çalışmak, dağıtım yapmak, sahip olduğumuz tüm araçlarla birlikte, bizler neyi organize ediyoruz? Tabii ki doğru koşulları. Ne için? İhsan etme niteliğine ulaşmak için. Ve tüm bunları organize ettikten sonra, ıslah eden ışığı çekiyoruz ve daha sonra bu grup çalışmasında sağdan alıyoruz.

Sağ, sol ile birleştiği zaman, ikisi de çok temel şeyler, bunlar Yaratan'dan geliyor. Her ikisini de almamız lazım ki, bunlar ne için? Amaç Dvekut'a ulaşmak ve ne oluyor? Bu iki çizgi orta çizgi oluyor. Orta çizgi ne? Benim tarafımdan ruhumun kabının inşası, gelen doyum ise Yaradan'ın biçimi olan Narenhay. Narenhay ne yapıyor? Narenhay benim içimde kıyafetleniyor, bu ışık bana bağ ile bütünleşme hissiyatı veriyor, aslında kısaca üç çizgide olan çalışmamız bu. Ve bizler bunu tatmaya başlıyoruz. Özellikle bu üç çizgi çalışmasında, öyle derecelere, safhalara yaklaşıyoruz ki, ilk başta kendi aralarımızda çarpışan reddediş safhaları, Yaradan ve yaratılan arasında ceza ve ödül yönetimi ile ve hepsi bir.

Bizler tüm bu şeyleri bir araya toplamaya çalıştığımız zaman, bu aklımızla ve hissiyatımızla gelmiyor. Çünkü bizler bu dünyanın üzerinde olmayan hayvani, üç çizgi ise daha üst bir boyuttur. Bu sebeple burada bizler tüm bu fenomenleri hissetmeye başlarız. Aklımızda ve hissiyatımızda bizim kafamızı karıştıran, bir çarpışma gibi. Bizler bunu birbirine nasıl bağlayacağımızı bilmiyoruz, evet bağlamak.

Yaratan ile yaratılan arasındaki nitelikler birbirleri ile bağ kurmaya, yakınlaşmaya başladığı zaman, yaratılanların kaplarında öyle fenomenler var ki, daha önce alışık olduğu boyutlardaki gibi, gerçekte bir araya gelmiyor. Bu yüzden bizim daha üst boyutlara çıkmamız lazım, yani zamanın ve mekanın üzerine. Bunların hepsine "mantık üzeri" inanç denir, yani öyle bir boyuta girmek ki, iyi ve kötü eşit olsun ve iyilikten gelsin, kötülük olmasın, kısacası bir önceki derecenin zıttı "Daat" adı verilen koşuldur.

Bizlerin mantık üzeri inanca çıkmamız lazım, Emunala Daat'ı, yani bir sonraki dereceyi inşa etmemiz lazım. Yaradan'la olan birleşmenin, bizi zorunlu kıldığı şekilde. Daha sonra bizler

bu zıt fenomenlerin form eşitliğine ulaşırız, mantık üzeri inancı karakterize eden şey, Tora'da da yazıldığı gibi "Kendi tohumunu göreceksin ve onu kurban için yükselteceksin". Burada bazı şeyler var ve onların, rasyonel aklınızla nasıl bir araya geleceklerini göremezsiniz.

Diğer bir yandan ise Yaradan'ın emirlerine göre İbrahim yani Yesod derecemiz, bizim temel derecemiz, tüm çalışmamızda ve ihtiyacımız olan mantık üzeri inanca yükselmek ne anlama geliyor? Manevi bir boyuta, dünyeviliğin üzerinde ve bu şekilde buna tutunuyoruz. Bizim rasyonel aklımızın içinde, dünyevi safhanın içinde, zıt şeyler var çalışmayan, olamıyor var olamıyor bir araya gelemiyor, hiçbir şekilde onu silemezsin veya terk edemezsin ama manevi derecede inanç adı verilen derecede bu şekilde tanımlanıyor. Burada akıl ve hissiyat eksikliği yok. Manevi derecede, daha yüce bir derecede bu şekilde çalışıyor, kuantum fizikte de var bu örnek, öyle şeyler var ki fizikçilerin ifşa ettiği, bu dünyanın sınırlamaları var. Onlardan gizli kalan o kadar çok şey var ki araştırmalarına devam edemiyor bilim adamları. Çünkü sahip oldukları kaplarla bunlara ulaşamıyorlar.

Bundan dolayı bizler şuna çalışmalıyız; bizler nasıl hissetmeye, dokunmaya başlıyoruz, girmeye çalışıyoruz? Mantık üzeri inanç denilen koşulda ne yapıyoruz? Burada birçok giriş var. Ne yapıyoruz? Dokunuyoruz, ta ki tüm çabalarımızı bir araya getirip giriş yapana kadar. Tabi ki orada dünyevi tek yönlü dünyamızda, hiçbir şey kaybetmiyoruz, yani yetişkinler büyüdüğü zaman ne yaparlar? Çocukluklarının nasıl geçtiğini anlamazlar. Yetişkinlerin çocuklarına her şeyi anlatmaması gibi, çocuğun kendi safhalarına göre anlatması gibi, bizler de aynı şekilde, bize karşı, yükseldiğimizde veya düştüğümüzde ve başkalarına yönelik her zaman ihtiyacımız olan şeylerde aynı biçimde davranmalıyız. Öyle bir safhada olmak ki, sadece dostlarımızın yararı için, ne ise onu yapmamız lazım.

Üç çizgi çalışmasında bizim için en önemli olan şey sürekli olarak sağda olmaktır. Sol ne ifşa ediyor önemli değil. Bizler hep sağda kalıyoruz. Ben sağda kaldıktan sonra o zaman sola dönerim, onu muhakeme ederim ve onu eleştiririm. Bununla birlikte, sağ ile birlikte solu muhakeme ederim. Ama her zaman sağ da olmam lazım. Yani beni ondan ayıramazsın, sağ; O'ndan başkası yok, O iyilik yapan iyilik denir. Her zaman oradayım ve sadece o noktadan yaşama bakıyorum. Bu ne anlama geliyor? Yaradan ile bağ kuruyorum. Öyle bir şekilde ki, buradan düşmüyorum ve sadece ben düşmediğime emin olduğum zaman ve kendimi Arvut ile kuvvetlendirdiğim zaman, çalışma ile grubun kuvveti ile tüm bu araçlarla, o zaman bana sola yaklaşma ve onun üzerinde çalışma izni veriliyor. Bu şekilde bununla ne yapıyorum? Sağı daha fazla muhakeme ederim çünkü sağın bir biçimi yok, iyilik yapan iyilik, tatlı, tek ve eşsiz. Peki, ben bunun içinde muhakemeleri nerede bulacağım? Çünkü Yaratan'ın bir formu yok, ama özellikle egom, alma arzum, sol, bütün bu renkleri ile bu formu almam için bana bir kabiliyet veriyor.

Söylediğimiz gibi, niyetleri değil, bunları soldan aldığım zaman ve bununla birlikte sağın muhakemesini yaptığım zaman anlıyorum; Yaradan ne, O'nun biçimleri ne, iyilik yapan iyilik ne, vs.. Ama bu ikinci safha, birinci safhada ne yapıyoruz, kendimizi sağda kuvvetlendiriyoruz, O'ndan başkası yok, iyi ve iyilik yapan. Yaşamdaki her şeye buradan bakıyoruz, çünkü O'ndan başkası yok, her şeyi O'ndan alıyoruz, o zaman onlu grupta bunu konuşalım.

Rav (Çalıştay sorusu) :Bizler sürekli olarak kendimizi sağda nasıl tutacağız? Yani solda neye sahip olduğumuzla ilgili endişe duymadan, her zaman solun üzerine, kendi aralarındaki ilişkileri muhakeme etmek değil, kalbimdeki kötülük, aklımdaki endişeler ile ne yapıyorum? Her zaman bunlarla birlikte sağa tutunuyorum, bunu nasıl yapacağım ve bu bana ne verir?

Rav: Başlamak için bizler, alma arzusu içinde olan bir biçimdeyiz ve bu Yaradan'ın zıddında. En azından kendimizi günahkar adam olarak, egoist adam olarak biliyoruz. Kendimize aşikar olduğumuz ölçüde, yaratılan varlıklar ne düşünür, her zaman bireysel çıkarını düşünür şeklinde sonuca varıyoruz. Bu neyin biçimi? Alma arzusunun üzerinde olan, ama alma arzusu ne? Maddeyi bir çamur gibi düşünün, ne yapıyor? Bu maddeyi kaplayan niyettir. Kendi içimizde ihtiyacımız olan şey bu niyeti doğurmamız, soymamız. Bu lazım. Ne yaparız? Örtüyü kaldırıyoruz, niyeti kaldırmamız lazım. Bizim maddemizin üzerinde olan bu kötü niyet yerine, almak niyeti yerine, ihsan etme niyetini koymak İhsan etmek niyeti, alma için olan niyetle aynı biçimde. Bu bize neyi veriyor? Yaradan'ın formunu. Bizler niyetlerimizi değiştirdiğimiz zaman bu ıslah yapmak anlamına geliyor ve mantık yerine bizler mantık üzeri inancı kullanıyoruz. Bu şekilde bizler ne yapıyoruz? Kötü biçimi iyi biçime, alma biçimini verme biçimine, nefreti sevgiye çeviriyoruz. Sonuçta çalışmamız üç çizgide oluşmuyor, tek bir çizgide oluşuyor. Her şey ıslah olmuş olsaydı, üç çizgi olmazdı, orta çizgi ne, ne kadar alma arzusu var? İhsan etmem için ıslah etmem lazım. Bu kontrolü yapamıyorsa, kendimi sürekli kısıtlamam gerekiyor.

Son ıslaha kadar ne yapıyoruz? Bunun için birçok alma niyetinde olan büyük aviyut'ta olan arzumuz var ve bizler bunları ıslah edemiyoruz. Bizler yapabildiğimiz, ıslah edebildiğimiz şeyleri ıslah ediyoruz. Sahip olduğumuz bu büyük egoistik arzular sadece BİNA ile işbirliği zaman, ancak o zaman bunu kullanabiliyorum, bu sebepten dolayı ilerleyebiliyoruz.

Rav (çalıştay sorusu): Sorum bir yandan basit bir yandan değil. Ben alma arzusunun içinde neyi analiz edeceğim? Alma arzumu hangi ölçüde kullanabilirim ki, ihsan edebileyim? Alma arzumu, ihsan etmek için ne kadar kullanabilirim? Pratik olarak konuşun...

Rav: Pratikte birbirimiz ile entegre olmamız lazım. Her birimiz kendini kaybediyor ve bu şekilde bizler ıslah eden ışığı bilmeye geliyoruz, kendi içimizde herkese ortak olan bu hissiyata dahil oluyor, bu genel hissiyatın içinde neler anlıyorsun? O genel hissiyatın içinde olan kişi, bu grubun içine entegre olduğu ölçüde, kişinin neyi var? İhsan etme niyeti, kişi grupla entegre olmadığı yere sınır der, kişi ihsan etmeden alma arzusuna geçer ve bu manevi safhadan dünyevi safhaya düşer, şu an için bu çok zor olsa da, bu başlangıç için egzersiz olabilir.

Rav: Eğer bizler nefret adı verilen zıt biçimi keşfetmezsek, maneviyata ulaşmak imkansız. Bu yüzden tüm maneviyat Sina dağından, kötülüğün ifşasından başlar. Bundan dolayı grubun içinde eğer bizler karşılıklı çarpışmaları, reddedişleri hissetmiyorsak, tabii o zaman üzerine çıkıp çaba göstereceğimiz kendi aramızda bağa yönelik bir şey olmaz. Nefret, önümüzde, daha üst derecede olan bir şey.

Bundan dolayı çalışmanın başlangıcının işareti şu; ben dostlarıma bakamıyorum, yüzlere dayanamıyorum, onların yanında oturmaktan bıkmışım ve gerçekten manevi yükselişin temeli burada. Ve daha sonra ben bunun üzerine çıktığım zaman ve büyük bir çaba sarf ettiğim zaman ve bunun üzerine metodik olarak çalıştığım zaman, özellikle dostlar tarafından reddedildiğim zaman ne yapmış oluyorum? Kendimi düşünüyorum. Ve bir şekilde çaba gösteriyorum, dostlarıma daha fazla hediye alıyorum ve onlara karşı iyi oluyorum ve daha sonra benim çabalarıma göre, birdenbire neyi hissediyorum? Dostum benim için önemli oluyor, onunla ilgilenmeye başlıyorum, bana yakın olmaya başlıyor. Bunun sebebi şu; çabalarımı onun üzerine yöneltiyorum, benim yaptığım yatırımlarım vasıtasıyla bu dostta olabilir veya bu çocuk, bebekte olabilir, ne oluyor? Bu önemli olmaya başlıyor, çünkü onun üzerine çaba gösteriyoruz, benim için net oluyor benim çabalarım karşılığında sevgiye ulaşıyorum ve sevgi ifşa oluyor. Tüm bunlar sol çizgide olan nefrete göre, her seferinde üzerinde daha çok çalışıyorum ve sağda sevgiyi keşfediyorum. Zaten biri olmadan diğeri olmaz, bu şekilde sürekli olarak derecelerin basamaklarında yükseliyoruz.

Rabbi Şimon'un öğrencilerindeki örnek gibi, dostundan eğilimi yüce olanlar sanki birbirlerini çalışmadan önce yakmak istiyorlardı, çalışma esnasında da Atzilut'un Gar'ına ulaştılar, şunu unutmamalıyız; Yaradan'ın çalışmasında olan prensipleri unutmamalıyız. "Sevgi tüm günahları örter" her derecede sol ve sağ var. Sol, nefretin, reddedişin inşası, sağ ise, bağın, sevginin, bütünleşmenin ifşası. Bu yüzden şunu söyler: "Her gün Tora'nın verilışı vardır." Her an kişi, kendi kırıklığını keşfeder ve sanki ıslahta hiç çalışmamışız gibi gelir kişiye. Kişi yüce mi, değil mi fark etmez. Kötülük, kişi için bir sonraki derecede ifşa olduğu zaman, kişi kendini sıfır gibi hisseder ve kişi gerçekten de sıfırdır.

Kişinin içindeki ifşa olan arzuya karşı, hiçbir zaman üzerinde çalışmadı ve sanki hiçbir şey çalışmamış gibidir. Ama on sene boyunca yolda çalışıyor. Sonra der ki; "Ben eski öğrenciyim, bu güven nerede? Bu kadar çalıştım!" özellikle bu şekilde olur. Her seferinde, gözünde yeni olmalı denir, her gün Tora'nın verilışı var. Kötülük ifşa olduğu zaman, Tora'da ifşa olur. İslah eden ışık ve kişi soldan sağa geçer.

Kısaca ihtiyacımız olan şey, kendimizi mümkün olduğunca burada gerçekleştirmek. Sevgiyi hissedene kadar, her derecede bu böyle. Küçük bir arzu alıyorum, reddediş. Neyi görüyorum? Onlu grubun içinde çok problemimiz yok. Bazen kötülük geliyor bana, bunlar dostlar arasındaki friksiyondan gelen problemler değil. Diyorsun ki, *bu gelmedi toplantıya, bu zayıflıkta ki* ki her birimiz, bir diğerini ikiye ayırmak istediği zaman, bu gerçek nefret, o zaman bizler sevgiye ulaşacağımız çalışmadan bahsederiz, her safhanın içinde kendi aramızdaki sevgi ihtiyacını tutmamız lazım, son dereceye ulaşmak için değil, her bir derecede.

Birey ve kolektif aynıdır, bunların hepsi safhaların içinde var, her çalışmamız her an mümkün olduğunca dost sevgisinde olmak, benim aklım ve hissiyatım dostlarımla olsun. Yaradan ile birlikte olsun, bu biçim, yanımda ve gerekli olmalı.

Rav (çalıştay sorusu): Bizler her an dost sevgisine nasıl ulaşacağız?

Rav (çalıştay sorusu): Mesela bir dost, gruptan ayrılıyor, daha sonra tekrar geliyor, ayrılırken belki kişi saygısızca ayrılıyor, bu durumlar başa geliyor, bunlar yukarıdan gelen engeller, benim aklıma bütün düşünceler gelmesine rağmen, yani ona yukarıdan bakmak gibi, içimizde öyle egoistik durumlar ortaya çıkıyor, peki bizler bu kişiyi nasıl kabul edeceğiz, nasıl sevgi göstereceğiz?

Rav (çalıştay sorusu): Bir önceki soruya paralel olarak, mesela bir kişi gruba geliyor, ne grup onu benimsiyor ne de kişi gruba adapte olabiliyor, mesela Yaradan bunu düzenledi veya Rav, bu böyle olmak zorunda dedi, bu durumda grup bunu nasıl kabul edecek ve grup nasıl davranacak ?

Rav: Ne kadar dostların kalbini uyandırabilirseniz o denli Yaratan'a doğru gidebilirsiniz, şimdi soru şu; sürekli dost sevgisine yönelmem lazım. Bunun daha azına değil ve buna göre görmem lazım ki, her defasında hissimde, düşüncemde ne olduğunu, ne bitiğini bilmemin hepsi Yaratan'dan, tüm başarısızlıklar, hayal kırıklıkları an be an ondan geliyor.

Buna sürekli çaba göstereceğim, çabalayacağım, sevgi koyacağım, bir yer ifşa ediyorum, sürekli büyüyen bir yoğunlukla, bizim dünyamızda geliştikçe ve daha sonra hislerimizde, anlayışımızda bir sıçrayışa geldikçe, süreç sürekli bu şekilde ilerleyecek. Birikim meselesi, hislerimizin, izlenimlerimizin koşulunda daha sonra anlayış gelecek. Burada da aynı şekilde, ne kadar dost sevgisine yardımcı olursak, ne kadar çabamızı bu yönde biriktirsek, talebimizi, duamızı, Yaradan'dan sürekli yardım istemeyi ve dost sevgisi için davranırsak Yaratan'ı o kadar hissederiz. Tamam, dostları sevmiyorum umurumda değiller ama Yaradan'ı direk olarak düşünecek olursam, her zaman egoistçe olur. O yüzden kendime yalan söylemiş olurum, ona ihsan etmek istiyorum. Yaradan için iyi olsun v. s adamın kafasında sürekli maneviyatı olmalı. Maneviyatı özlüyormuş gibi fanteziler olur, madem maneviyat istiyorsan, buyur bakalım, etrafta arkadaşların var. Ama dostlarını sevmiyorsun ve akabinde görürsün ki Yaratan ile ilişkin başka türlü olmaz.

Yaradan'a yaklaşım, dostlara yaklaşım ile aynıdır. Hatta dahası Yaratan'a olan yaklaşım dünyada her insana olan yaklaşım gibi aslında. Daha ötesi o, ancak an be an sevgi uyandırmamız lazım, bu bize bir işarettir. Karanlık ışık olarak yansıyor ve sirkeyi yanan bir yağa çevirmeye benziyor bu durum. Öyle bir koşula gelmemiz lazım.

Rav (çalıştay sorusu): Yaratan ile bağ kurmak, sadece dostlarla gerçek anlamı ile bir bağa gelirse olur, sadece dost sevgisi olursa olur. Yaratan sevgisindeki tüm dereceler, tümü ile insan sevgisine gelirim olur ancak, sadece o zaman insanlardan sevgimi tam anlamı ile geçiririm, niyetim doğru düzgün olur, bunu konuşun.

Rav (çalıştay sorusu): Bizler için net olan şu; Yaratan'ın özü bizden kopuk ve onu da edinemiyoruz. Edindiğimiz şey, aramızdaki bağda kıyafetlenen bir şey, bu yoğunluğa Yaratan diyoruz. Bunun ötesinde her şey bizden kopuk, o yüzden ifşa olan ışık, Yaratan sevgisi, bundan bahsedin.

Rav: Işık, Yaratan sevgisi. Çünkü maneviyatta ona mutluluk getirmeye çalışmalıyız, bu şekilde inşa oluyor, Yaratan'a memnuluk getirmek ile kıyafetlenen her şey sevginin ışığıdır.

Rav: Büyük bir iticilik ifşa olduğu zaman, yukarıdan, Yaratan'dan bu büyük bir yardımdır. Manevi çalışmadan önce insanlar bu şekilde bir araya geliyor, onlara iyi bir hazırlık ifşa oluyor, birbirlerinden nefret ediyorlar. Büyük kırılmayı keşfetmeyi hak ediyorlar ve ne grupta ne insanın bireysel hayatında, kişi bir şey ile karşılaştığı zaman, ıslah için fiziksellikte de maneviyatta da her şey sadece ıslah etmemiz için oluyor. Eğer öyle ise ıslah edebiliriz demektir ve o koşulda ne kadar yüce olduklarını görebiliriz. Rabbi Şimon'nun öğrencileri gibi aralarında nasıl bir nefret inşa olmuş ki, böyle yüce şeyleri ıslah edecek koşulları bulmuşlar. Bizler kötü koşulları aramak zorunda değiliz ve iyi şeylere odaklanalım, kötü şeyler ıslah olmamız için ortaya çıkacak. Doğru yaklaşım ile iyiyi de kötüyü de kutsal görerek ıslaha getireceğiz.

Rav (çalıştay sorusu): İlk kabımızın olduğunu nasıl göreceğiz, kötülük ifşa olduğu zaman mutluyuz değil mi? Bunu konuşun.

Rav: Dolayısıyla grupta iyi şeyler varsa bize ne getirecek? Endişe getirmesi lazım. Çalışmaya layık olmadığımız için endişe duymalıyız ama diyelim ki grupta kötülük ifşa oldu, o zaman o kötülüğün ifşası ile kişinin mutlu olması lazım. Çünkü o zaman kişinin çalışacak bir işi var.

Rav (çalıştay sorusu) :İyi ve kötü beraber ifşa olunca ne olacak? İfşa olan kötülüğün üzerine talepte bulunacağız, büyümek için ideal koşul bu, nasıl o koşulda olabiliriz ki? Doğru bir şekilde düşmeden her engeli yerine getirelim. Tüm işimiz bu, bunu konuşun.

Rav (çalıştay sorusu): Kötülük ifşa olduğu ve Yaratan'dan geldiğini fark edersek ve bunu dostlarla bağ kurmaya getirirsek ve dostlardan Yaratan'a doğru bağ kurabilirsek, ne tür mutluluk hissederiz? Maneviyata saldırmakta mı? Mutlulukta mı? Kötülüğümüzle karşılaştığımız savaşta mı? Ne hissediyoruz? İçimizde ifşa olması gereken koşul ne, o mutluluk dediğimiz form ne?

Rav: Mutluluk nerede olmalı? "Kötü eğiliminizi ben yarattım, Tora'da şifa olsun diye veridi." "Yaratan farklı şekillerde getiriyor, bizde kendi gücümüzle aşmaktansa Yaratan'a dönüyoruz ve özellikle ondan talep ediyoruz, O bozuklukları ıslah edecek ve o şekilde iyi güç, kötü güç arasında bağ kuracağız. Bu şekilde kötülükten iyiliği ifşa ediyoruz, bunu "sevginin tüm günahları örtmesi" koşulunun yardımıyla yapıyoruz.

Soru –Cevap:

- 1.) Öğrenci:** Diyorsunuz ki, bunun için ıslah talebinde bulunalım, öteki taraftan...**Rav:** Nasıl bir kötülükten, ıslahtan bahsediyorsun? **Öğrenci:** Diyelim ki, dostlar arasında kötülük ifşa oldu. **Rav:** Harika, Yaratan getirdi, şimdi, biz kötü olduğumuz için değil. **Öğrenci:** Tamam Yaratan yaptı, yaptığı her şey iyi olmak durumunda değil mi? **Rav:** İyi ne demek? İyi şu demek; iyi ve kötünün Yaratan'dan geldiğinin ifşası, beni Yaratan'a tutunmaya getirir, iyi olan şey o, kötülüğün ıslahı da değil, ıslah, biz

kendimizi ıslah ediyoruz demek. Yani Yaratan bozdu ve ıslah etmeli olayı değil, hep Yaratan'a dönmek zorundayız. O'ndan başkası yok, Yaratan her şeyin nedeni. **Öğrenci:** Sorun O'na dönmekte. **Rav:** Her şeyin ondan geldiğini bilmen lazım.

2.) **Öğrenci:** Dost sevgisine engel olan şey ne?

Rav: Egomuz, tüm temel o, diyelim mutfakta bir görevim var, dostlarla bir aradayım, beraberim dostlarla, bağ kurmanın dışında yaptığımız şeyler kırık temeldir.

Öğrenci: Dostların bizi düşündüğünü görmemiz, neden kendimizi düşünmemizi bıraktırıyor?

Rav: Doğanın kanunu bu, çünkü sadece benim duyularıma göre her şey kırık ve dostlar gelip de bu sistemi uyandırdıklarında, sistem bizim içimizde işliyor. Bu kadar. Alma arzumu otomatikman pasifize ediyor, iptal ediyor. Kendimi düşünmeyi bırakıyorum, orduda ki gibi, hayati koşullarda birbirlerine daha çok bağlanırlar, bu üstümüzde işliyor, askerdeki fenomenlerden görebilirsiniz, her orduda bu var, her yerde bu mevcut.

3.) **Öğrenci:** Daha önce şöyle bir koşuldan bahsettiniz; grubun içindeki ilişki sakinleşince, mutsuz olayım dediniz...

Rav: Ek bağımız olmadığı için, kötülüğün ifşası olması için, oturup beklemiyoruz. Bu yasak, kötülük ifşa olduğu zaman adam kopuk durumda. Ek bağ kurmayı özlememesi lazım, kötülüğü özlememek, kötülük beklentisinde olmak, ortaya çıkmasını istemek v. s bunlar yasak.

Öğrenci: Kötülük dışsal olarak ifşa olmalı mı?

Rav: Hayır, Yaratan nasıl ifşa ediyorsa o, çünkü şöyle olacak böyle olacak demek zor.

Öğrenci: Peki, hepimiz sakinsek, arkadaş isek ne yapmamız lazım?

Rav: Çaba eklemeniz lazım.

Öğrenci: Bu çaba nedir?

Rav: Hazırlık, içimizdeki hazırlığın eksikliği. Bizleri ilerlemekten alıkoyuyor, niye ilerlemiyoruz, bize şans veriyor. Savaş ne diyorlar. "Savaşta kendini cennet ile dünya arasında hazırlaman gerekir" ki, ahişena zamanından kendini stabilize edeceksin, çünkü zamanında denilen koşulda, Yaratan seni o şekilde götürmek istemiyor. Ahişena'da hep ilerdesin, özellikle yeni koşulları çekiyorsun, suni olarak bunu grupta uyandırabilirsin, etrafında on eşeğin oturduğunu görüyor musun? Ne yapacaksınız? Başlayacaksınız kucaklaşmaya, bu şekilde Yaradan'ın kötülüğü ifşa etmesine çekim yapıyorsunuz. Hazırlığınızdan gelen eylem yapacaksınız yani, kendimizi hazırlığımız, tutuşumuz bu şekilde. Kötülüğü ifşa ettiriyoruz, olay sadece ilerleyiş değil, ilerleyişin formu yani, bağ kurmaya çalıştıkça bir sonraki seviyeyi göreceğiz. Arzu tarafından stabilize ediyoruz. O zaman göreceğiz ki, o da bize oturtulmuştu ve bu, hızlandırmak dediğimiz yol aslında. Bizlerin bir sonraki adımı hızlandırmamız gerek.

Öğrenci: İçimizde yarı bilinç var, ama fiziksel kucaklaşma ötesinde gibi görünüyor.

Rav: O kuçaklaşma ötesinde bir şey istemen, zaten ötesinde bu eylemlerden manevi sistemi uyandırılıyorsunuz, o yüzden oturup beklememelisiniz. Bu dünya bize verildi, eylem yapın!

Öğrenci: Grubun içinde bir koşul var, diyelim yıllardan beri çalışan arkadaşlar var, beraber aktiviteler yapıyoruz ama bir taraftan da birbirimize dokunmak istemiyoruz.

Rav: Bu problem, bariyerleri aşmaları lazım.

Öğrenci: Ne demek aşmak?

Rav: Ne bileyim, alın bir şişe viski, bira, belki yardımcı olur.

Öğrenci: Valla hepsini yaptık.

Rav: Bir şeyler yapmalısınız, daha çok daha çok devreye sokmalısınız, aranızdaki duvarı yıkmak zorundasınız.

Öğrenci: Dostlara bir taleple gelebilir miyiz?

Rav: Gruba genel olarak ama sözle değil, onları fiziksel olarak uyandıran bir eylemi gerçekleştirmelisiniz, lafla değil yani, laflar sizleri yalnızca zayıflatır.

4.) **Öğrenci:** Kişi, o koşullarda iyi eğilimi kötü eğilimin üzerine çıkarıyor ne demek?

Rav: Dersin başında bundan bahsetmiştik, iyi eğilim var, bu hazırlık Yaradan'ı zorlayan bir şey ki bizi düşünsün. Kötü eğilimi uyandırsın, biz iyi eğilimi talep ediyoruz. O kötü eğilimi ifşa ediyor, böyle ilerliyoruz. O yüzden iyi eğilimi, kötü eğilimin üzerine getirmek, sürekli kötü eğilimle çalışmaya hazırlanmam demek, var olduğu kadar var, iyi eğilimimizde kötülüğün derinliğini ifşa etmemiz lazım. Dolayısıyla orta çizgide kendimizden, bunu oluşturmamız, yukarıdan mevcut. Diyelim ki çocuğum için bir problem çözmek lazım, oluşturmamız gereken koşullarda orta çizgide verdiğimiz hesap ve iyi eğilimin gücü için talepte bulunuyor. Yaratan ile çalışmamızda, kendi gücümüzle olmasını istemiyoruz, yani bu iki güç vasıtasıyla hep derecenin yükselmesini istiyoruz, motivasyon bu. Bu yüzden kötü ve iyi eğilimin ifşasını aramıyorum, kötü ve iyi eğilim çıktığı zaman, Yaratan ile ilişkilendirip onunla bağ kurmaya yöneliyorum. Kişinin yapması gereken şey, iyi ve kötü eğilimi Yaratan'ın planladığı şekilde ona tutunmak uğruna ifşa etmektir. Onun bana dönmesi, üstün Ahap'ı ve kendi Galgalta Enaym'im vasıtasıyla, bu yolla ona tutunuyorum.

5.) **Soru:** Grup içerisinde kapı tutmak ne demek?

Rav: Sürekli daha çok hazırlıklı olmak, kabı hazırlamak v. s dediğimiz şey bu.

6.) **Soru:** Üç çizgi, taviz vermek dediniz, ne zaman bitecek bu taviz vermek?

Rav: Son ıslahta artık gücüm kalmadığında bitecek, taviz vermek demek, sınırlarımı öğreniyorum demektir. Ne denli ıslah yapacağımı biliyorum demektir, neyde Yaratan'a tutunabilirim neyde tutunamam, sınırlarımı, yaratılışı öğreniyorum demektir. Her şey bu sınırdan öğreniliyor, o yüzden taştan kalp dediğimiz şey, bize ifşa olduğu zaman taviz vermek biter, ıslahın her safhasında taviz vermek dediğimiz koşul var.

Sünnet dediğimiz şey de, bunu yapabilirsin, bunu yapamazsın, bu koşer bu değil v. s. Bunların hepsi son ıslaha kadar, adamın tavizleri diye bahsettiği şeyler, çünkü bu sınırlar, Yaratan'ın formunu onunla bütünleşmeyi stabilleştirir, bu nedenle her zaman sınırlama var. Yapmamız gereken şey, biraz hassas olmak, iç iç ve dış dış ama Yaradan'ın formu “ gel ve gör”, iki zıttan ibarettir.

- 7.) **Soru:** Kötü eğilim ifşa olduğu zaman, birden iticilik var, ama daha sonra bağ kurduğumuzu hissediyoruz. Nasıl işliyor bu? Yani bazen ıslaha geldiğimi hissetmiyorum? Aşmak ne demek?

Rav: İslah ne demek? İslah, düşmanı iyiye çevirmek demek, nefretle başlayıp sevgi ile bitirmek demektir.

Aşmak Yaratan'dan talep etmekle olur. Ne yani! Kahraman mısınız? Aşmak demek içimde analiz etmek demek. Yaratan'a dönmek ve bu konularda da ona bakıyorum, onunla bağımı bakıyorum. Bu bağın ne olduğunu da bilmiyorum ama elimden geleni yapıyorum ki, Yaradan'a döneyim. Tüm çalışmamız bu, yani işi halletsin, o yüzden Yaradan'ın işi diyoruz. Senin tarafından olması gereken, Yaradan'a iş vermek.

Rav: Sürekli Yaradan' a dön, Yaratan'dan talep edin, Yaratan'a kilitlenin yani, o noktayı bırakmayın, tüm problemleri ona götür. Tekrar geri geliyor ama önemli olan şey, bir an bile Yaratan'ı bırakmamak, Yaratan'a doğru döndüğümü, belki bilemem, ama o da önemli değil, sürekli ona dönmelisiniz.

24.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ

AHIŞENA YOLUNDA ÜÇ ÇİZGİ

Rav: Hayatımızda insanları görüyorsunuz münakaşa ediyorlar ve aniden eller kollar çalışmaya başlıyor, tümü ile kelimelerden eylemlere dönüyor, bambaşka bir yargıya dönüyor, birbirimize bağırarak başka bir şey, vurmaya bambaşka, bir şey sanki sınır ihlali gibi

Rav Soru: Manevi çalışmamızda elimizi, kolumuzu kullanmaya neden davet ediliyoruz? Kötü eğilimimizle münakaşa olmaz, sofistike yaklaşımımızda olmaz, sadece fiziksel eylemimiz sayesinde, münakaşa yerine grubun içine giriyoruz, derslerdeyiz, yani bizimle münakaşa edilecek bir ortamın dışına gidiyoruz. Çünkü felsefe yapmak, münakaşa etmek v.s istiyor, biz de özellikle kötü eğilimin bizi getirdiği o yerden eyleme getirmek istiyoruz, neden?

Rav (soru) : Neden bu çalışmaya “dişleri köreltme” diyor?

Rav: 32 Malhyot analiz etmemiz gereken ve bu 32 güçten elde olan şey, kötü eğilim sürekli artıyor, o yüzden “dişlerini kır” dediği gerçek anlamı ile 32 temel yani onlara karşı gidiyoruz, burada eylem olarak, ıslah açısından en önemli şey dişlerini köreltmektir diyor. Eylemin içinde oluyorsun argümanların değil, fiziksel eylemde, dağıtımda çalışıyorsun yaptığımız kırılmaya karşı ıslah bu.

Rav: Şimdi bizler kırık koşuldayız, bozuk koşuldayız, gücümüz yok, bunun içinde kalacak durumumuz yok, sadece kötülüğün farkındalığına vararak olur bu ve kötülüğün farkındalığı da daha çok ışık getirerek, zamanı hızlandırmak ile Ahişena arasındaki koşul bu. Dolayısıyla an be an ışığa tutunmamız lazım ve kendimizi tutturmamız lazım, hep yükselişte kötülüğü keşfedeceğiz, tüm yolumuz bu, o yüzden dersler, dağıtım, grupta çalışma, bunların hepsi adama fırsat verir. Biraz bundan bahsedin, ıslah eden ışığı çekmek ve tüm bu kırıklığı keşfetmek, kötü eğilimin bizlere getirdiği tüm kötülükleri görmek ki bunu yapmazsak ve iyiliğe çekim duymazsak zamanında-Beyto dediğimiz koşul- ortaya çıkar.

Rav (çalıştay sorusu): Alma arzusu olarak kötülüğün farkındalığı ile sürekli ıslah eden ışığı çekmek arasındaki fark ne?

Rav: Bizler öyle bir koşuldayız ki başta Bir'di, kırıldı ve birçok parçaya ayrıldı, bunların hepsinde hayatın teri dediğimiz bir ışık var, hayal âleminde gibiyiz, hep gel-gitler yaşıyoruz. Bizler kötülüğü ıslah edip sifıra getirince ve tekrar sıfırdan artı'ya getirdiğimizde, canlılığımızı hayatın gücünü arttırıyoruz. Ve görüyoruz ki ilk etapta sadece Adam Ha Rişon'un ruhu ve o arzu tüm halkın içinde var. Herkes bunun içinde, çünkü maneviyat parçalara ayrılamaz, şöyle ki her birimiz yalnız yaşıyoruz, başkaları ile kolektifimiz yok ve burada birçok detay var, o yüzden beden parçaları ruhu yansıtıyor. Peki bedene ne olmalı ki, ruhumuzu gerçek anlamı ile keşfedelim, hangi eylem ile ne yapmamız lazım bedenle?

Rav (çalıştay sorusu): Ne yapmalıyız ki ruhun tüm ışığını bizlere getirsin?

Rav (çalıştay sorusu): Beden ile ne tür eylemler yapıyoruz ki ayrılık yerine, ışığı büyüten bir şey olsun, eksiden sifıra ve oradan artıya gelsin?

Rav (çalıştay sorusu): Bireysel arzularımız bize bu fiziksel dünyada yaşadığımızın hissiyatını veriyor, nasıl arındıracağız? Öyle ki, tüm dünyanın cansız, bitkisel ve hayvansal seviye dâhil hepsi arzularımda dâhil olsun, onları düşünüyüm kendimi düşünmekten önce, realite son formunda yol üzerinde bana nasıl gözükecek?

Rav (çalıştay sorusu): Kabalistler gerçek realiteyi görüyor elbette, geri kalan insanlar da psikolojiden, fizikten hayal ediyorlar, soru şu: Neden bu dış koşula ihtiyacımız var, neden içselliğimizden bunları öğrenip ıslah edemiyoruz?

Rav (çalıştay sorusu): Zıt bir dünya görmek ne demek?

Rav (çalıştay sorusu): Bazı insanları kendime yakın bazılarıyı uzak hissediyorum, nötrler yani, bazılarına da tahammül edemiyorum, nefret ettiğim bu insanlar en yakın olacak değil mi? Nasıl olacak, bunu nasıl değiştireceğim?

Rav (çalıştay sorusu): Dağıtıma yönelik anlayışım nasıl olmalı?

Rav: Manevi dünyada en yakın ve en uzak düşünülmesine rağmen, kim kahraman? Düşmanını sevgilisi yapan, ancak dağıtımda her ıslah gibi yapıyoruz, yani bize en yakından en uzağa doğru.

Rav (çalıştay sorusu) : Ruhumuzdan kopan o zayıf parçaları bir araya getirmek için ne yapmamız lazım?

Rav (çalıştay sorusu): Kişinin kendi içinde ıslah edeceği bir şey yok, tüm bozukluklar ruhunun kendisinden kopuk ve ayrı olmasından kaynaklanıyor, Tüm ıslah bizden ayrı olanların bizlerle birleştirilmesi, bu eylemden başka bir şey yok, kendimizi buna nasıl ikna edeceğiz ve çalışmalarımızı buna nasıl yönlendireceğiz?

25.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ

Benden Gruba, Gruptan Yaradan'a

4. Alıntı:

Rabi Bar Zoma dedi ki: “Tüm bunlar başka bir nedenle değil; ama yalnız bana hizmet etmek için yaratıldı ve ben de Yaradan’ıma hizmet etmek için yaratıldım.”

Baal Hasulam’a göre, kişinin başkalarında gördüğü noksanlar onun kendi noksanlarıdır, böylece ıslah etmesi gerekeni görür. Tüm dünya kişinin noksanlıklarını göstermeye hizmet eder, böylece kendisinin aramasına gerek kalmaz. Bu yolla noksanlıklarını göstererek ona büyük bir lütufta bulunur.

Rabaş’ın Yazıları, 3. Cilt

Rav: Bugün bize gözüken bir safhada var değiliz. Aslında varlığımız tamamen farklı bir boyutta. Tek bir beden var ve bizler bunun içindeyiz. Yazıldığı gibi: Bizler hâyâl kuranlar gibiyiz. Sanki bir rüyada gibiyiz ve tüm çabalarımız bizim bu gerçek safhamıza dönmemiz için. Yani uyandığımız ve bizi kontrol eden yanlış resimden, çabalarımız vasıtasıyla bu ortak kuvvetleri üst üste koyarak bunların gerçekleşmesi için talep ediyoruz. Budur MAN’ın yükselmesi, yani dua. Buradaki soru şu: Peki ben kendim nerede çaba sarf edeceğim ve başkalarından nerede yardım almam gerekiyor ki onların yardımı olmadan bu gerçek safhaya dönemeyeceğimi, yani uyanamayacağımı anlayayım?

Benim çabamın ne olması gerekiyor? Ve başkalarından aldığım etki nedir? Bizim ortak çabamız ne ki bizler bu talebi yükseltelim ve bu talep gerçekten de bizi bu bilince geri getirsin(Çalıştay sorusu)?

Rav: Ben gruba karşı grup bana karşı nasıl kullanılıyor? Ben kendimi gruba karşı nasıl kullanacağım, aynı şekilde grup bana karşı nasıl kullanacak? Yani grup yaratıldı ki bana hizmet etsin. Onların yaratılmasının tek nedeni bu (Çalıştay sorusu).

Rav: Neden ben tüm dostlarıma hizmet ettiğim zaman Yaradan'a hizmet etmeye geliyorum ve bu şekilde de onlar bana hizmet ediyor? Bir ölçüye sahibim bunu ölçmek için. Ben amaca ne kadar yaklaşıyorum bu şekilde ve gerçekten de hizmet ediyorum? Onların manevi yararları için hizmet ediyorum. Benim yararım, çıkarım şu: Ben onlara hizmet ediyorum, onların tüm ihtiyaçlarını gerçekleştirmeye çalışıyorum ve buradan Yaradan'a hizmet etme açıklığına ulaşıyorum (Çalıştay sorusu).

Rav: Yaradan'a hizmet etmeye gelmek için, sadece grubun eksikliklerinin ve arzularının içinde olup, onlar için çalışmalıyım.Kendi arzumu kısıtlıyorum, ta ki yok olana kadar ve tamamıyla grubun

eksiklikleri içinde olana kadar ve onlara hizmet ederek. Yani kendi mantığıma göre değil. Gerçekten de grubun eksiklikleri içindeyim ve ben onlara tamamıyla hizmet ediyorum, bu ne anlama geliyor? Yaradan'a hizmet etmek. Net değil mi bu? Bununla ilgili bir soru yok tekrar okuyun lütfen.

Aslında benim dışımda insanlar yok. Bunların hepsi benim eksikliklerim. Eğer ben onlara hizmet edersem, bu insanlar arasındaki bağda engel olan egolara gerçekten de eylemler yapabilirim, ihsan etmeye benzer olan bir şekilde. Böylece Yaradan'a hizmet etmiş olurum. Net değil mi bu?

Soru: Dediniz ki dostların çıkarı için onlara hizmet etmek.

Rav: Evet. Onların yararına gibi. Aslında onlar benim eksikliklerim. Kırılma vasıtasıyla onları kendimin dışında görüyorum. Onları yabancı eksiklikler gibi görüyorum dışarıda. Eğer ben onlara hizmet edersem, egomun üzerinde kendimi kısıtlayarak hizmet etmiş oluyorum. Böylece "ihسان etmek için gibi çalışıyorum" durumu oluşuyor. Onlu gruba, tüm dünyaya değil, bu şekilde hizmet ettiğimi düşün. Yani tüm dünya bu onlu grubun içinde. Aslında bu neyi sağlıyor? İhsan etmek için olan Kli'ye hizmet ediyorum ve bu Kli vasıtasıyla Yaradan'a dönebiliyorum. Çünkü benim yaklaşımım mantık üzeri. Bu benim alma arzusunun üzerinde. Buna Yaradan'a hizmet etmek denir. Başka türlü onu nasıl adres gösterebileceğim? Ben onlu grubumla ilişki kurduğum sürece onlunun arzusu benim için önemli ve onlar için ihsan ediyorum egomun üzerine çıkararak. Ve böylece manevi Kli'yi (ihسان etme Kli'sini) stabilize edebiliyorum.

Soru: Benim kendi çıkarım için çalışan kısım ile ne yapacağım?

Rav: Hayır bu önemli değil. Elinden geldiğince yap. Tabii ki tam olarak ıslah olmuş bir eylem değil ama bu, İslah Eden Işık'ı davet ediyor. Çünkü tavır doğru.

Soru: Her bir dostu hizmet etmek gerekiyor dediniz, son dostu kadar. Peki, bunu nasıl inşa edeceğim?

Rav: Onlu grubun içinde yapman yeterli. Ama onlu grubun içinde tamamıyla bütün tam bir takım olacak. Çünkü onlu grubun içinde de egomuzla oynamaya başlarız. Kısaca kişinin gruba karşı sahip olduğu tavır. Yani organizasyona olan tavrı. Burada anında onun nerede olduğu muhakemesine gelirsin. Yani kişi yarar mı sağlıyor zararı mı veriyor söyleyebilirsin. Bazıları grubun arzusu üzerine dostu koyuyor ve kendini gruptan uzaklaştırıyor.

Soru: Duada olmak, kuvvetler için talep etmek, gruba hizmet etmek, bu doğru dua mı?

Rav: Bu iyi. Her şekilde sorabilirsin. Kişi kendi egoist çıkarlarının üzerine çıkmak için izin vermediğini görünce büyük bir problem bu.

Soru: Zikron'dan dostlar soruyor: Kişi dostlara hizmet edecek kuvveti nereden alıyor?

Rav: Kişi hocasından öğrenir ve kişi hocasından daha akıllı olduğunu düşünmeden yapar bunu. Bu şekilde başlar kişi. Mümkün olduğunca daha fazla uygulamak için kendini adar. Hocanın yüceliği ve dostların yüceliği için talep eder, ta ki Yaradan'ın yüceliğine kadar.

Soru: Gruba hizmet etmek demek ne demek?

Rav: Gruba hizmet etmek onların arzularına hizmet etmek demek. Onlar egoist olsa da fark etmez. Çünkü kişi kendi egosuyla kendisini uzaklaştırır. Eğer bu şekilde uygularsa ihsan etme eylemi olur.

Soru: Grubun içinde belirli arzular var mı hizmet etmek zorunda olduğumuz?

Rav: Evet. Manevi yükseliş için ihtiyacınız olan her şey bağ kurma; ama bir yandan da dosta dünyevi şekilde de yardımcı olmak. Gerekliliklerini, ihtiyaçlarını hayatta kalabilmesi için karşılamak. Bunlar çok önemli şeyler. Benden gruba gruptan Yaradan'a başka türlü yapamazsın bunu. Ve kendimizi çok iyi incelememiz lâzım, bizler bundan uzaklaşıyor muyuz yakınlaşıyor muyuz diye.

5. Alıntı:

Kişi dost sevgisine sahipse, sevginin kuralı dostunun hatalarını değil, erdemlerini görmeyi istemektir. Dolayısıyla, eğer kişi dostunda bazı hatalar görürse, bu dostunun hatalı olduğundan değildir. Ancak gören hatalıdır; yani onun dost sevgisi kusurlu olduğu için, dostunda hatalar görmektedir.

Dolayısıyla, şimdi dostunun ıslahı ile ilgilenmemelidir. Aksine, kendisinin ıslaha ihtiyacı vardır. Yukarıda bahsedilenlerden çıkan sonuç şudur ki, kişi dostunda gördüğü hataların düzeltilmesiyle ilgilenmemeli, kendisinin dost sevgisinde yarattığı kusuru düzeltmelidir. Ve kendisini düzelttiği zaman, dostunun hatalarını değil, sadece erdemlerini görecektir.

Rabaş, Dostların Önemine Dair

Rav: Soru şu: Bir dost bana eksikliklerimi ve kötü eğilimimi göstermenin dışında başka nasıl yardımcı olabilir? Dostum bana başka türlü nasıl yardımcı olabilir? Yani aslında benim kendi eksikliklerimi kendinde bana göstererek. Bende olan eksikliklerini kendi eksikleri gibi bana göstererek dost bana nasıl yardımcı olabilir (Çalıştay sorusu)?

Rav: Belki de ıslahımıza pozitif bir şekilde ulaşmamız gerekiyor. Gerçekten kendimize, dost sevgisinde olduğumuzu tasvir etmemiz gerekiyor. Eğer bizler birisinde bir yanlışlık görürsek bu neyin işareti, kendimi ıslah etmem gerekiyor anında, bunun işareti. Her seferinde kendimi inceliyorum. Yani grubumdaki tüm üyeleri mükemmellikte, sevgide görüyor muyum görmüyor muyum? Benim çok sevdiğim bebeğime, evladıma baktığım gibi. Eğer benim tarafımdan bir eleştiri görüyorsam bunu ıslah etmem lazım. Bu şekilde ıslah ediyorum, çok basit şekilde. Başlangıçta kendimizin sevgide olduğumuzu düşünmemiz lâzım. Solda tüm farklı eksiklikler ifşa olacak, sağda da onları ıslah edip gerçek sevgiye ulaşacağız. Tabii yol esnasında yardım için dua olacak, talep olacak. Başlangıçta eksikliklerin ifşası veya eksikliklerin içine dalmak değil, tam tersi ilk baştan itibaren sağa doğru eğilim içerisindeyim. Birbirimize bu şekilde bakalım onlu gruplarımızın içinde. Dersin sonuna kadar birbirimizi bu şekilde tutalım. Egzersiz bu. Gerşon bana bakmana gerek yok, dostlarına bak (Çalıştay).

6. Alıntı:

Ben sana dışsallığını değil, içselliğini ıslah etmeni tavsiye ediyorum çünkü yalnızca içsellik ıslah edilmeye hazırdır. İçselliğin, günahların çoğalmasına bağlı olarak bozulmasının asıl nedeni gösteriş ve kibrin işareti olan kirliliktir... Eğer günahlarını temizlemek istersen, nefsin köreltilmesi yerine kibrin iptali ile uğraşmalısın... Yani dünyadaki en kötü ve aşağılık insan olduğunu hissetmeye başlamalısın. Bunu anlamak eğitim ve öğrenim gerektirir ve kendini kandırıp kandırmadığını anlamak için her

seferinde bunu test etmelisin. Dostların önünde kendini eğmen de buna yardım eder... Ancak kesinlikle bilmelisin ki, dünyanın en kötü ve aşağılık insanı sensin çünkü gerçek bu.

Baal HaSulam, Mektup 21

Rav: Peki Baal HaSulam bize neyi anlatıyor aslında: İhtiyacımız olan özel bir eğitim ve bilgi diyor burada. Öğrenerek ve eğitimle diyor. Peki, bu çalışma ve eğitimde ihtiyacımız olan ne ki insan anlasın? Kişinin içselliği ne? Pratikte kişi kendini gruba karşı nasıl eğecek? Bunları konuşun (Çalıştay sorusu).

Rav: Kendi aramızda bir sayalım bakalım. Bizler doğru ve kesin tanımlamalar yapabiliyor muyuz? Yani gurur ve kişisel önem ile ilgili. Benin hissedilmesi. Gurur ve kişisel önemle ilgili kısa tanımlama, her şeyi dâhil eden. Evet, Gerşon sen kesin buna sahipsin sen başla (Çalıştay sorusu).

Rav: Her bir dostumuza pozitif fikri verebiliyor muyuz onu benim gözümde canlandıran? Sadece onlu grupta da değil, tüm toplumda, yani Bnei Baruh. İki yüz, üç yüz, beş yüz kişi arasında bunu yapabiliyor muyuz? Gerçekten de gördüğüm biçimi verebilecek şekilde kaç tane insana bu pozitif tanımlamayı yapabiliyoruz?

7. Alıntı:

Dostunu kandırdığını düşünen birisi aslında Yaradan'ı kandırmaktadır, çünkü insanın bedeni dışında yalnız Yaradan vardır. Çünkü yaratılışın özü olan insana "yaratılış" denir. Yaradan insanın kendisini O'ndan ayrı bir gerçeklik olarak hissetmesini ister; ancak bunun dışında, "tüm yeryüzü O'nun nuru ile doludur."

Bu nedenle, dostuna yalan söyleyerek kişi Yaradan'a yalan söylemiş olur ve dostunu üzen birisi Yaradan'ı üzmüş olur.

Baal HaSulam, Şamati 67

Rav: Kendimi nasıl pasifize edeceğim? Benim dışımda sadece Yaradan var. Bunu görmeye çalışarak kendimi nasıl pasifize edeceğim? Kişisel pasifizenin üzerinde çalışmak yerine, dünyayı pasifize etmeye çalışıyorum. Yani aslında Yaradan'ı. Etrafımda gördüğüm her şey aslında Yaradan. Hepsi ıslah olmuş Şehina. Bu şekilde benimi, kendimi nasıl ıslah edeceğim? Direkt bir şekilde değil, direkt olmayan şekilde. Ne anlama geliyor bu? Biraz önce konuştuk. Sürekli olarak sağa doğru yönelmem lâzım; sağdan sevgide yavaş yavaş eksik olan şeyleri görüyorum ve bu sevgiyi tamamlıyorum. Bir önceki egzersizi hatırlıyor musunuz? Diyelim ki benim sevgim sadece 1gr. ve ben eksikliği ifşa ettiğim zaman sevgimi arttırıyorum. Eksiklikler solu genişletiyor ve ben hemen sağı arttırıyorum. Kendimi ıslah etmiyorum; dünyayı gördüğüm vizyonu ıslah ediyorum. Egom çalışıyor burada ve Baal Hasulam'ın da dediği gibi Zohar kitabının girişinde: Tüm dünya gözümün önünde, tamamıyla tüm yanlışlıklarımı, eksikliklerimi artan bir şekilde gösteriyor. Kendi aranızda bunu konuşun (Çalıştay sorusu)

Rav: Pratikte bizler birebir olarak Yaradan ile dostu nasıl ilişkilendireceğiz? Doğru yönden ve kendimizi dosta yönelik mutlak bir şekilde nasıl yaklaştıracacağız? Her şey bize bu kırıklık koşulundan geliyor. Sürekli bu yönden bakmak ve sabit olarak kendinizi ıslaha getirmek. Bir daha bir daha kritize

etmek. Yani dosta yönelik olarak kendimi ıslah etmeliyim. Bunu nasıl yapacağız? Tekrar üç çizgiden konuşun. Sağ, sonra engel oluşuyor; sol, sol çizgiden sonra orta çizgi. Sağ, sol, orta çizgi. Üst ışık orta çizgide konumlanıyor aslında (Çalıştay sorusu).

Rav: Bu şu demektir ki: Her bir dost, işin aslı Yaradan'ın imajı. Öyle ki hâli hazırda bir kırıklık durumu var. Ancak buradan bunu ıslah etmek istiyorum. Yaradan anbean benim yapabileceğim uygun ıslahı bana dost ile gösteriyor. Ve ben bir kişiyi gördüğüm zaman Yaradan'ı görmüyorum. Öyleyse dost Yaradan'dan nasıl farklı? Dosta baktığımda kırık Yaradan'ı görüyorum. Düzeltirsem Yaradan'ın niteliğini görürüm. İşte burada Yaradan kendisini azar azar, yavaş yavaş farklı durumlarda gösteriyor. Bu kırıklık, ta ki ben kendimi düzeltene kadar.

8.Alıntı:

Bu yüzden kişi kendisini şifa denilen koşulda sürekli yargılar. Kişi aşağıdan uyandırılış denilen koşulu yapar ve yukarıdan ona güç verilir ve kendi algısının üzerinde bir sevgi ona verilir. İşte buna; "kendine bir dost satın al" denir. Öyle ki kişi diğerlerini sevmek denilen niteliği edinmeli; buna "çaba" denir. Kişi mantık ötesi çaba sarf etmeli. Çünkü burada nasıl olacak ki kişi kendi kriterleri içerisinde, beş duyu içerisinde diğer dostu yargılayacak? Bu, sadece nefreti getirir. Bunun üzerine çıkması ile dostuyla kaynaşır. Bütünleşmek derken, Yaradan ile form eşitliği, kendi faydasını düşünmemek. İşte bu sebepten dolayı önümüzdeki bu durum çok zor gibi geliyor. Kişi burada kendi çalışması ile hayatı boyunca hep kendi faydasını göz önüne alır. Ancak şimdi burada çabası, diğerlerinin faydasını göze almak olmalı. Kişi insan sevgisinden Yaradan sevgisine gelir.

Rabaş, Dost Meclisinde Ne Aranır?

Rav: Şimdi burada neden egomuz bize diğerlerinde sürekli kusur gösteriyor? Bunun hakkında konuşun. Kusur hep diğerlerinde. Burada gördüğüm şey işin aslı benim egomun niteliğinden. Öyle ki bu nitelik sadece kendini seven bir arzudur. Bununla birlikte, bencil sevgi nasıl olacak ki kendini sevemeyecek koşula gelecek? Ego, diğerini sevmek denilen koşuldan bizi ayıran bir güç. Biz bunu geçtiğimiz zaman burada tamamen sevgi koşuluna geliyoruz. Diğerlerini sevmek bencil sevgiye karşıdır. Bencil sevgi nefrettir. Diğerlerinden nefret etmenin adı bencil sevgidir. Bu net mi (Çalıştay sorusu)?

Soru: Şimdi şöyle düşünelim. Bu durum onlu grupta değil ancak bana şimdi bir şey söylüyor vs. Bu sefer de egoma daha kötü geliyor.

Rav: Hayır hayır. Bak, eğer sen dostta bir kusur görürsen, seni rahatsız eden bir kusur görürsen senin doktora gitmen lazım. Aynı zamanda O'ndan başkası yok denilen bir koşul var. Bununla birlikte inceleyemeye geleceksin.

Soru: Sadece bir kusur değil de yani benim bir gururum var ve burada gördüğüm her şey, benim gördüğüm bozuk manzara. Bu manzaranın üzerine yükselmek, yani yapamadığım koşul bu mu?

Rav: Duaya gelmen lazım.

Soru: Dua nedir?

Rav: Dua, senin burada gördüğün kusuru sevgiyle örtüp, Yaradan'ın yüceliğiyle yer değiştirmen lâzım. Yani bir kusur görüyorsan bunu değiştireceksin.

Soru: Nasıl dua edeceğim?

Rav: Bilmiyor musun Yaradan'a nasıl dua edeceğini?

Soru: Bilmiyorum şimdiye kadar yapıp yapamadığımı.

Rav: Eğer gerçek bir ihtiyacın varsa, bir bozukluğun kusurun varsa, bu ihtiyaca yönelik işte bu noktada dua edebilirsin. Onlara bir hediye vermen Yaradan'a bir hediye vermek gibi. İnanca nasıl geleceksin? Onunla (dostunla) kurduğun bağ sadece Yaradan ile kurduğun bağ.

Soru: Derse gelmesini talep etmek.

Rav: Doğru. En güzel dua derse gelmesi için dua.

Soru: Her şeye amaca yönelik olarak bakıyoruz. Dostta gördüğüm kusur. Mesela bir şeyleri rahatsız ediyor beni. Ben de o kusuru kendi içimde yaratmak istiyorum ki düzeltebileyim. Şimdi o gördüğüm kusuru kendi içimde odaklanarak mı düzelteceğim?

Rav: Aynen, evet. Bir annenin oğlu hakkında olumsuz konuşursan anne yok hayır öyle değil der. Oğlum dünyanın en mükemmeli der. Gerçekten çocuk berbat, kötü bile olsa anne hiç bir şekilde öyle görmez. İşte sevgi bu! Dünyada aslında sevgiyle ilgili bir çok örnek var.

Soru: Ben anbean bu koşulda mı olacağım?

Rav: Sen kendin sürekli bu koşulun üzerine yönelik çalışacaksın. Evet, tam bu nokta.

Soru: Dosttaki kusuru tanımlayabilir misiniz?

Rav: Nasıl bir kusurdan bahsediyorsun?

Öğrenci: Yani dostun beni rahatsız etmesi ile ilgili konuştuğumuz kusur ne?

Rav: Diyelim ki rahatsız edici. Aslında bir kusuru yok ama bana öyle geliyor, ancak senin de bunu bağa yönelik hâle getirmen gerekir. Egonla ilgili bir koşul. Her kim bir kusur görürse kendi niteliğinden görür derler. Bu aslında önemli bir durum değil. Bu durum bizi bağ kurmaktan rahatsız ederse, bizi ayrı koşula getirirse asıl sorun bu olur. Kişi burada gelişecek, diğerleri ikinci koşul ile gelişecek. Kişi sürekli bu gördüklerini, her şeyi, bağa yönlendirmeye çalışacak. Aklında hep amacın önemi olmalı.

Soru: Çalıştayda sorduğunuz konu hakkında, sadece Yaradan var, dostlar vs. yok dediniz. Böylesi bir yakınlığın içerisinde girmek nasıl olacak?

Rav: Onların içerisinde Yaradan senin kırıklığını gösteriyor. Sen ha topluma karşı gelmişsin ha Yaradan'a karşı gelmişsin, sen kendini ıslah edebildiğin sürece Yaradan ile bağa gelebiliyorsun.

Öyleyse bu kusuru görmek kendi kırıklığımdan kaynaklanıyor. İçindeki kırıklığı dışarıda görüyorsun. Burada ha Yaradan sana açıklamış ha kendin görmüşsün. Bu gördüğün kırıklıkların hepsi nihayetinde yapışma,bağlanma hâline gelecek.

Soru: Bir taraftan bir karar bu kırıklığın üzerine çıkmak ve diğeri de bu kırıklığı tanımlamak. Bu ikisini nasıl tanımlayacağız?

Rav: Ben hesap kitapla başlıyorum. Ne olmalı bu hesap kitap? Yani kırıklık yerine, onlardan ıslah görmek istiyorum. Yani zıt iyi bir durum görmek istiyorum. Öyle ki özellikle bununla birlikte -bu isterse egoistik koşul olsun- bağ kurmaya çalışıyorum. Kendimi ıslah edersem aynı zamanda dışımdaki koşulları da uygun görmeye başlarım. Aslında daha iyisi, içimdeki koşulları değiştirmek. Bununla ilgili bir sözüm de yok. Manevi çalışmanın merdivenlerini görmek lâzım.

Soru: Üst çizgide dostla ilişkili, bağlanmayla ilgili çalışma nedir?

Rav: Şimdiye kadar sürekli hep sağ çizgide ilişkileneceğe çalışıyordun. Sağ çizgi bütünlük denilen koşul. Buna gelemiyorsan grubun sağ çizgide olması için talep etmeliyiz. Sağ çizgiden sonra problemlerin getirdiği sol çizgiyle orta çizgiye geliriz. Yaradan orta çizgide.

Soru: Buradaki sonuç kişinin kendisinden nefretten diğerlerine yönelik bir dua mı?

Rav: Dost sevgisine gelmek istediğinizde nefreti keşfediyorsunuz. Çünkü görüyorsunuz ki ne kadar diğerine zıtsınız. Yani bu ikisi bir arada olamıyor. Bununla birlikte, diğerine yönelik olanın derecesine girmeye çalışıyorsunuz. Burada sorun şu: Dost sevgisi, var olan bencil sevginin üzerine çıkabildiği durumda. Yani ben kendimi sevmekten diğerini sevmeye gelmeye çalışmalıyım.

Diğerlerinden nefret etmekle uğraşmayın, sadece sevgi yönünde uğraşın. Düşünün ki çabanız bomboş, çabanız sadece diğerlerini sevmek yönünde olsun.

Soru: O'ndan başkası yok, O'nunla bağlanmak ve tutunacağımız koşul bu. Neden bu safhalar var?

Rav: Kuruş kuruş biriken her şeye dikkât edeceksin. Bütün hepsi dostlarınla bağlantısız duruma gelmen, onların içerisinde olman, kuruş kuruş biriktir bunları. Onlarla birlikte Yaradan sevgisinin bağ formunu keşfet.

Soru: Birçok hediyeler var dediğiniz gibi. Bireysel olarak dostlarla bağ kurmaya çalışırken neyi düzeltereğim? Kırık olan şey dostlarla olan bu kusur.

Rav: Safha demek şu: Yaradan sana senin kusurunu gösteriyor. Sabit olarak kendini doğru bir şekilde yönlendirmelisin.

Soru: Kişi kırıklığını gördüğü zaman duası ne olmalıdır?

Rav: Dua; kusur yerine bağa gelmek, sevgiye gelmek, bunu görmek istiyorum, ıslah ve ihsan etmek. Bütün bu konuşulanlar benim üzerimde. Öyle ki burada onların içerisinde dâhil olmalıyım. Bu esnada mantık ötesi inanç var sıfırdan başlayan. İhsan etme kapları alma kaplarının üzerinde. Bunu talep ediyoruz.

Soru: Yani bunun içerisine dâhil olduğunda bu safhada bütünleşilemiyor.

Rav: Ben burada sürekli onlardan gördüğüm koşulda o kusuru iptal etmiş olursam, onu doğru bir formda görürsem, zaten kutsallık denilen formun içerisinde olurum.

Soru: Bu aslında biraz net değil gibi geliyor bana. Yani dostlardaki kusur konusu. Dostun bana gösterdiği ilham ne? Kusuru var, verdiği güven var vs. ne göstermek istiyor bana Yaradan?

Rav: Bunlar harika, iyi ki gösteriyor bunları. Öyle ki senin burada diğerinin kusurunu gördüğünde sana çalışman için alan veriyor. Nedir bu çalışma. Çalışma, şükretmek. Şükredeceksin ki seni bu eksi ile çalıştırmaya başlıyor. Bu eksiden, artıya geleceksin. Buradaki çalışma, Yaradan ile bunu ilişkilendirmek. Dendiği gibi: Bizim de bir ödeme yapmamız gerekiyor. Şimdi burada sağın da klipası (kabukları) için şükretmen gerekiyor.

Soru: Öyleyse işiteceğimiz ve geleceğimiz yer şu şekilde: Şimdi dostlarımız var, yüzlerce insan var etrafımızda ancak ben ne yapacağımı da bilmiyorum.

Rav: Burada güzelce konuş, nedir bağ kurmak? Sürekli aynı koşullar değil, her birine özellikle çok yüce olarak bakmalısın. Yani olumsuz düşünme. Bütün bir koşul olmalı.

Soru: Şimdi işin aslı burada dostları tamamlarken yapamıyorum, yapamadığımı görüyorum.

Rav: Öyleyse buradaki bu "a" konusundaki eksikliğin ne, bunu düşün. Burada keşfettiğin bir niteliğin ortaya çıkıyor. Bunların hepsi ifşa olmalı. Ve sen bunlarla bağ, sevgi, yücelik konusunda kendini onlarla ilişkilendirebilirsen, hâli hazırdaki koşulları ivmelendirmiş olursun. Onların içerisindeki bu koşullarda seni diyelim ki henüz aktif hâle getirmedi. Ancak gördüklerinin hepsi, senin ruhunun organları. Yani bu dışındakilerin hepsi. Bunu düşünmemiz gerekiyor. İlk önce onlu grubun içerisinde düşünmeye başla. Ve bunun ötesini görmeye çalış.

Soru: Dost ne yaparsa yapsın ben nefret ediyorum, bu ne ile ilgili?

Rav: Bu tanımladığımız aynı nitelik.

Soru: Yaptığı her şey diyelim ki rahatsız edici.

Rav: Çünkü sevmiyorsun onu.

Soru: Cidden sevmeye çalışıyorum ve hep direnç görüyorum.

Rav: Bütün her şey sadece doğa. Bakın aynı şeyi tekrar söylüyorum: Buradaki aynı prensibe göre, Yaradan kendisinin ifşasını sana nefret koşulunda veriyor. Öyle ki bu nefreti sen içsel olarak sevgi koşuluna getirebilesin diye; dışarıda aslında bir şey yok ama açıklamak da kolay değil bunları.

Soru: Diyelim ki adam hasta. Bizim de burada bilmemiz gereken koşul; ilaç kişinin kendisini eğmesi, dâhil etmesi, bu korkunç gibi görünüyor.

Rav: Burada şimdi bir toplum var, bir grup var, bir çalışma var ve sürekli egzersizler yapıyoruz. Kişi burada şunun farkına varmalı: Kişiye yapamayacağından fazlası verilmez. Diyelim ki herhangi bir

durum ifşa olduğunda bununla ilgili yapabileceğim koşul sevgi için bir bilet almak. Burada diyeceksin ki bu koşul bunu yapabileceğim için geldi. Allah korusun başka bir şey değil. Onların içerisindeki büyük ilhamı görmeye çalış. Buradaki ıstıraplarımızın hepsi dünyevi. Bedenimin ıstırabı, hastalıklar, bir yerde sanki haykırışa gelmek için. Yani bizimle sana güven vermesi için bir haykırış. Biz sadece burada hızlandırma denilen bağ koşuluna özlem duyacağız, başka hiçbir şeye özlem duymayacağız. Sürekli devam edeceğiz. Yaradan sadece “kapat ağzını, sus, ben seninle kalpten konuşacağım” diyor. Bağ işte bu şekilde. Bu kusurlar bize yardımcı olmak için var.

Soru: Bütün bu sorunlar bir şeyin üzerine yükselmek için. Kim yükselebilir?

Rav: Sen yükselemezsin. Biz ancak dua yükseltebiliriz. Yani buradaki doğru inceleme doğru talebe gelmek için. Yükselmek duanın işi.

Soru: Üzerine yükselmek ile beraber sanki bir tarafta hâlen bu durumu yapabilecek bir koşul var gibi görünüyor.

Rav: Hayır. Benim üzerime yükselmem demek, duaya ulaşmam demek. Öyle bir koşula ulaşacağım ki talep koşuluna gelebileyim.

Soru: Ne olursa olsun her şeyi egoistçe görüyorum.

Rav: Tamam olur. Yalan değil, bu doğru.

Soru: Bütün bunların hepsini ne ile ilişkilendiriyorum?

Rav: Sen kalbinin en derin, en karanlık, en egoistik yerinde dua edebilirsin. İşte buna “dua” denir. İşte bu gerçek olarak göz önüne alınır. Ne kadar kalbin en derininden dua edersen gerçek bu. Ve bu gerçek benim gerçeğim. Ve benim en dürüst olmam gereken koşul. Aslında öldürmek, asmak, kesmek geliyor içimden, yani kalbimin en derin noktası, en kırık yeri, işte bu koşula “dokunma” denir. Bununla birlikte eğilimde bir şekilde ne olursa olsun kalpteki nokta verildi ki bu talebe gelebileyim. Sen burada yalan yerine gerçeği değiştireceksin. Anladın mı? Ancak orada duaya gelirsin.

Soru: Diyelim ki dostlar bizlere örnek oluyorlar, grupta çok doğru koşullarda hareket ediyoruz, öyleyse bununla ilgili gurur nedir?

RaV: Bilmiyorum dışarıda ne yapıyorsun. Dışarıda yaptığınız her şey gururunuzla ilişkili. Burada koşul tamamen zıt. Burada sürekli ilham vermek, bütün bu dışsal eylemler, içsel değişime sebep olur. Ve aşama aşama İslah Eden Işık gelir, yarım sihay yarım beyaz bu şekilde yavaş yavaş düzeltir.

Soru: Ben böyle çalışırsam sabit olarak görürüm ki hep kendim hakkında düşünüyorum.

Rav: Kendini eğmelisin, esas olan koşul onlu grubun içerisine dalmak, yön bu olmalı.

Soru: Gün boyunca onluyu görmüyorum.

Rav: Diğerleri ile bütün gün boyunca bu konuyu check etmen lâzım. Ha Yaradan ha dost olarak düşünmelisin, aksi hâlde hayvan koşulunun içerisinde. Eğer ki grupta bağlantısız durumda isen

hayvan koşulu. Bu hayvan koşulunun üzerine yükselebilirsen, bunu da nasıl yapacaksın, belki mümkün olan şey dağıtım yapmak. En yararlı iş dağıtım yapmaktır.

Soru: Görüyorum ki kusur dostlarda. Ben melek gibiyim. Ben ne yapacağım şimdi burada? Bu kusurları nasıl sevgiyle dolduracağım?

Rav: Onlara yönelik alanın içerisine giremiyorsun. Sana bu düşünceleri kim veriyor bununla ilişkilendir.

Soru: Yapamıyorum.

Rav: Tabii. Biz de yapamadığımızı çalışıyoruz. Gelen duygu nefret, şimdi bu akılda... Öyleyse aklınla bu duygun arasındaki koşulu nasıl ilişkilendireceksin?

Soru: Neyi düzelteceğim, sevmeye çalışmak dostları kusurlarıyla.

Rav: Nefreti sevgiye değiştirmeye çalışmak. Dost diye bir şey yok ortalıkta onların hepsi Yaradan.

Soru: Kendi içimde bu kusuru düzeltiyorum. Öyleyse ben burada dostla birlikte mi çalışıyorum?

Rav: Evet. İçindeki kusuru değiştirirsen bağ kurarsın. Dostta kusur yok. İşin aslı dost da yok, etrafında kimse de yok. Onlu grupta gördüğün ne olursa olsun hepsi Yaradan'ın sana, senin içindeki niteliklere göre göstermesi. Bütün bir dünyada bu şekilde.

26.07.2016 – HAZIRLIK DERSİ

Seçilmiş alıntılardan No: 7

OKUMA: TORA'yı tutmanın özü, gerçek bir birliğe gelmekten geçer. Yani her bir kişi 'İsrail Meclisi' denilen koşula dâhil olmalıdır. Böylece her bir kişi diğerinden sorumlu olur. Yani kişi ancak bu şekilde Tora'yı alabilir. Ve böylece kişi aniden, bir diğerinin arzusuna dahil olur. Herkes dostuna karşı sorumludur ve bu sorumluluktan birlik koşuluna gelinir. Öyle ki; grup birliğin maddesidir. Ve ancak birliğin maddesinde bizler TORA'yı tutabiliriz. Aksi takdirde tutamayız. Çünkü TORA'nın ve sevginin özü BİR denilen ve dostuna memnuniyet getirmek denilen koşuldur. Hepimiz bu bir arzunun içine girerek birliğin amacı olan üst olanın isteğini yerine getirmiş oluruz.

RAV: Yaratılışın amacı; yaratılanı O'nun seviyesine yükseltmektir. Ve bütün bu bağ kurmaya çalışmalarımızın hepsi bütünlük denilen koşula gelmek için. Ve yaratılan bu safhalardan geçer. Yaratılan hissedendir ve bir anlayışa gelmelidir. Fakat bunu yapamamamızın tek sebebi zıt olduğumuz içindir. Ve kişi Yaratan'a zıt olduğu koşulda bütün bu izlenimlerden geçerek Yaratan'ı edinmeye gelir. Bu yüzden geçirilen bu safhaların hepsi yani yaratılanın içerisindeki var olan koşulların hepsinin ölçümü, birleşimi ve bağlanması Yaratan'a yöneliktir. Zaten bu yüzden yaratılanlara TORA verilir. Yaratılanların TORA'yı almalarının sebebi bütün bunlarla birlikte (yani her şeye rağmen) bu koşulu gerçekleştirebilmeleri içindir. Yani bizler burada bir çok hazırlık olduğunu görüyoruz ve daha sonra bilgi ağacının günahı ile kırıklığa uğradı ve AVİ'de ve AVİ'de Atziluth ve ilk insanın

günahı ve böylece burada egonun tanınmasının gerekliliğini görüyoruz ki kişi kendini ıslah edebilsin. Ve egoyu tanıdıktan sonra bir sonraki adım Yaratan ile arasındaki mesafeyi görüp buradaki tamamlaması gereken koşulu görmektir. Ve Yaratan'la olan bu mesafede Tapınakların inşa edilmesi gerektiği koşula gelir. Burada tabletlerin kırılması sonucu üst ışık alma arzusunun içerisine girdi. Buna 'buzağı' dediğimiz koşul diyoruz. Yani kırılmanın olduğu nokta. Burada ihsan etme kıvılcımları alma kıvılcımlarının içine girdi. Sonrasında alma arzusu ıslaha yönelik olarak metodu almaya hazır hale gelir. Çünkü burada büyük bir güç ve anlayış vardır. Ve tabletlerin kırılmasıyla şimdi alma arzusunun içerisine düşüş vardır. Ve daha sonra ışıktaki kıvılcımların hepsi bu arzuların içerisine düştükleri için ışık ve karanlık arasındaki ölçümü yapabilmeye gelirler. Ve bizler gerçekten mantık ötesinin 'ihsan etmek için almak' olduğu konusunu bir türlü anlayamıyoruz. Kırıklıktan sonraki koşulları a bu yüzden anlayamıyoruz. Yani 1. Tapınak, 2. Tapınak dediğimiz koşulları anlayamıyoruz. Sürgün, aslında karışmayı sembolize eder. Yani ihsan etme ve alma kaplarının karışmış olmasını. Bilinçsiz bir şekilde bu koşulun içerisine girer. Şimdiki durumumuz da bunun aynısı. 2. Tapınağın yıkılmasıyla beraber bizim şimdi bu kırıklığı düzeltmeye getirmemiz gerekli. İşte bu noktada Yaratan'ın yardımına hazırlanıyoruz. Öyleyse bu noktada soruyu tanımlayalım.

SORU: Tabletlerin kırılması ve bu kırıklığa düşülmesi... Bu konuda aranızda konuşun?

SORU: Kırıklık nedir, TORA nedir? Buradaki anlaşmanın tabletleri yani 1. ve 2. Tabletler nedir?

SORU: TORA'yı tutmak neden birliğe bağlı? Yani dışsal olarak ta neden bu birlik koşulu var ve bu olmadan TORA alınmıyor? Neden TORA'yı tutmak illaki birlik vasıtasıyla mümkün olur?

SORU: Kişi TORA'yı tutmak için kalpteki nokta safhasındayken, bu koşuldayken ne söyleyebilir?

SORU: Kişinin burada bütün bu olanlara rağmen TORA'yı alması, TORA'yı tutması, onu kullanması ve özümsemesi için yaratılanın içerisinde hangi koşulların olmasının gerekliliğinden bahsedebiliriz?

SORU: Burada hangi datada yani hangi bilgide TORA için hazırız diyebiliriz?

RAV: Şimdi bu noktada grubun farkındalığına geliyor muyuz? Bir an bile olsa Firavun'dan kaçmak ihsan etmek demektir. Buna yönelik bir hissiyatımız var mı? Alma arzusunun içerisindeyiz ve ancak bu şekilde (yani bu yolu izleyerek) TORA'yı alabiliriz hissiyatına gelebiliyor muyuz? Ve kendimizi TORA'ya hazırlıyor muyuz ki burada ıslah eden ışığı çekebilelim? Islah eden ışığı çekince de sanki bu durumdan nefret ediyoruz. Yani bütün hayatımızı bir diğerinin faydasına yatırmak demek bu... Bunun için bir özlemimiz var mı? Bunun için bir hazırlığın içerisinde miyiz? Üst ışığı bu şekilde düzenleyebiliyor muyuz? Ve biz bu koşulun içerisine ne kadar aitiz? Bunu ölçebiliyor muyuz? Biz şimdiden buraya BİRLİK denilen koşulu düşünmeye geldik. Ve burada Yaratan'ı edinmek, bu sıkı koşulların

içinden geçmek... Yani gerçekten burada bu entegrasyondan, herkesin içinde ve dâhil olduğu bu BİRLİK olgusundan konuşabiliyor muyuz? Yani ölü bir beden gibi olmak... Tozun içerisinden kutsallığı kaldırmak... Sanki toza dönüyorsun ve buradan ilerleyişini sağlıyorsun. Şüphesiz ki bunlar yeterli değil fakat bu izlenimlerin gücünü yanımıza almalıyız. Burada sadece bize bağlı olan koşulu gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Ve sadece karşılıklı olarak birbirimizi güçlendirerek ıslah eden ışığı çekeriz.

OKUMA: Kişi burada kendini haktan ayrı tutmamalıdır. Kendisi için istememelidir. Buradaki tek koşul Yaratan'a memnuniyet getirmektir. Fakat bu şekilde yaratılmadığını bilakis tam tersi durumda olduğunu görür. Kişi bu noktada kendi arzusunun karşısında bir duaya gelir. Burada hiçbir uyanış olmasa dahi bireysel olarak hiçbir şey talep etmez. Onların(yani sanırım grubun-halkın) kendilerini bu farklı koşulda görmelerinin sebebi; bir gazap eliyle onların Mısır' a sürgüne gönderilmeleridir. Buradaki koşulların hepsi İsrail'in tek bir kökünden gelir.

Kişi burada gerekliliğin merdivenlerinden çıkarak kendi gücünden hayal kırıklığına geldiği bu noktada Yaratan'a duaya gelir. Yani önümüzdeki tüm bu durumları geçtikten sonra geriye tek bir şey kalır, tek bir talep ve bu en derin yerden bir haykırıştır. Ve kişinin en gerçek talebi budur. Ancak şimdi bu; diğerleri içindir, kendisi için olmayan bir duadır.

SORU: Öyleyse bizler böylesine bir kabı nasıl düzenleyeceğiz?

RAV: Bu koşulların tek başına, kendiliğinden ıslahı gerçekleşmez. Sanki ihtiyaçlara ulaşmada sürekli ızdıraplardan geçiyoruz ve burada alma arzusunun kırıklığında ve aynı zamanda burada nasıl mümkün oluyor ki TORA kişni olabileceği en berbat durumda ortaya çıkabiliyor? Ve kişi şüphesiz koşulların en kötüsünde ışığı edinmeye geliyor. Yani biz burada kendi başımıza edinemiyoruz. En sondaki koşulda dahi alma arzusu duruyor.

Burada daha büyük koşullara gelebilmemiz için aynı zamanda daha zayıf koşulların içinden de geçeriz. Kabalistlerin bizlere söylediği; çalıştıkça hiçbir şeyi ne kadar kendimiz yapamadığımızı göreceğimizeyizdir.

Çalışmayı "HIZLANMA" İçinde Tutan Bir Antlaşma Olarak "ARVUT"

6. Alıntı:

İbrahim ve Abimeleh hakkında şöyle yazılmıştır: “Onlar ikisi bir antlaşma yaptılar.” Baal HaSulam sordu: Eğer iki insan da birbirlerini sevmelerinin yararlı olduğunu biliyorlarsa neden antlaşma yaparlar ki? Bunu yapmanın ne faydası vardır, sanki bir anlaşmaya imza atar gibi? Bundan ne öğrenebiliriz? Ve cevapladı: Bu yararlıdır çünkü bir antlaşma yaparak, aralarında ayrılığa neden olacak şeylerin olacağı bir zamanın gelebileceğini bilir ve anlarlar. Bu nedenle de şimdi aralarında bir antlaşma yaparlar, tıpkı şimdi, aralarında sevgi varken olduğu gibi bu antlaşmaya uyacaklardır. Daha sonra aralarına ayrılık getiren koşullar ortaya çıksa bile yaptıkları bu antlaşma sonsuza kadar geçerli olacaktır. Böylece beyan etmeliyiz ki daha sonra aramıza ayrılık getirecek koşullar ortaya çıktığı zaman her birimiz mantık ötesine

gececek ve mantığa önem vermeyecek ve yalnız mantık ötesinde gideceğiz. Antlaşmayı tutmanın ve aramızda ayrılığa meydan vermemenin tek yolu budur.

Rabaş'ın Yazıları, 1. Cilt, Tüm İsrail'in Sonraki Dünyada Bir Hissesi Var

Rav: Ne tür pasifize olmak, ne tür değişimler kendi üzerimize almalıyız ki bir sonraki koşulumuz için layık olalım? Diyelim ki Bney Baruh 10. derecede. Ve 11. dereceye geliyor. Şimdi ne yapmalıyız? Elbette bekleyecek halimiz yok. Zamanı hızlandırarak kendimiz ilerlemek istiyoruz. Şimdi ne yapmalıyız bunu edinebilmek için? (Çalıştay sorusu.)

Rav: 4 gün sonra Yaradan'ın yardımıyla 1.300 kişi olacağız kongrede. Binlerce kişi de izliyor olacak. Bu kongrede nasıl gerçekten Ahişena yolunda ilerlememize bakmamız lazım. O yüzden net eylem planı ne olmalı ki bunu gerçekleştirebileyim ve herkesin önünde bu süreç olsun; aklen, kalben hazır olsun uygulamaya? Ödül almakta kişi ne kadar başkaları ile yer almadığını görmeli. Ne tür bir plan yapmalıyız? Pratik olarak net bir şekilde konuşun ki herkes için uygun olsun. Hangi eylemleri yapmayı nasıl sıralardınız? Her onlu bir kağıt alsın çalışma yapmaya başlasın. Ancak Ahişena koşulunda gitmek isteyenler ne yapmalı? (Çalıştay sorusu)

SORU-CEVAP

Soru: Ahişena'da çalışmak için kötülüğün farkındalığı lazım, sağlıklı bir sol çizgi lazım. Kişi bunun farkına vardığı zaman onluya amaca yönelik nasıl koyacak?

Rav: Sağ çizgide her şey mutluluk içinde olur. Çünkü sadece sağ çizgiyi artırmak için.

Soru: Sol çizgi sağı artırmak için mi?

Rav: Elbette.

Soru: Türkçe çeviri yok.

Rav: Belki kongrede yaparız bunu. Çünkü tüm kongre Ahişena yoluna girmek, bunu unutmayın. Sizlerle bu derslerde yaptığımız tüm analiz buna yönelik. Ahişena için koşullar ne, daha sonra bunları bir araya getireceğiz.

Soru: Bu elementlerin her birini nasıl alıp Ahişena'ya getirebiliriz. Ahişena'nın özü ne?

Rav: Şafağı ben uyandırıyorum. Başkalarından arzuları alıyorum ona kendimi dahil ediyorum, ıslaha getiriyorum ilerliyorum. Kendime ait bir şey olmamalı. Kendimden bir şey olursa egoistçe olur.

Soru: Türkçe çeviri yok.

Rav: Ahişena için arzuyu nereden alacaksın.

Soru: Onluda Ahişena'ya karşı herkesin farklı bir şeyi olabilir.

Rav: Sonuç olarak arzu önden koşmalı. O yüzden sanki yaratılan varlıklar Yaradan'ın önünde koşuyorlar gibi. Çocukların bizim elimizden tutup koşurmaları gibi bir yere.

Soru: Kongreden önce hangi köprüleri yakmalıyız hangilerini muhaza etmeliyiz?

Rav: Hangi köprüleri yakacağız, ya da hangi bağları yakacağız. Şöyle ki: Kendi kalbim yerine onların (dostların) kalbini hissetmem lazım ki gerçekten onların içerisinde yaşayabiliyim. Dolayısıyla dostun kalbine girerek Tora gelir. Halk dağın dibinde durdu tek kalp tek adam olarak, her biri dostunun kalbine girdi ve tekrar tek adam oldular. İşin başlangıcı bu. Bu başlangıç sadece kalbimizde Firavun, Mısır, Sürgün, Kabuklar olduğunu hissederseniz olur. Kendi kalbimden dostumun kalbine koşmak beni kurtaran şeydir.

Soru: Çalıştayda üç aşağı beş yukarı sorulan sorulara cevapları teorik seviyede biliyoruz en azından ve teoriden çok bahsediyoruz. Ama pratik olarak kalpte nasıl büyüteceğiz?

Rav: Üst güç ile. Her şey ıslah eden ışıktır. İlerlemeye başladıkça Yaradan kişinin elini iyi bir kısmetin üstüne koyduğu zaman ışık her şeyi yapıyor.

Soru: Biz bunları yavaş yavaş nasıl kabul edemiyoruz peki?

Rav: Nasıl?

Soru: Yavaş yavaş yapamayacağımızın hissiyatı var.

Rav: Bizler şimdi öyle bir koşuldayız ki, dünya çatırdamaya başlıyor uzun zamandan bu yana söylüyorum ama şimdi söylediklerimi görebiliyorsunuz. Hepsi fiziksel olarak integral içimizde zamanında denilen koşul ile ve aramızdaki bağ ile ki bu doğanın bize verdiğinden daha hızlı olur, doğa tarafından olursa ızdıraplarla gideceğiz, aramızda bağ kurdukça güzel hoş bir şekilde ilerleyebiliriz. Çalışmamızın temeli bu. O yüzden Arvut hem bizim çerçevemizde hem de tüm dünyanın çerçevesinde en azından Avrupa, Amerika Arvut'u yakında gereklilik olarak hissedecekler. Nasıl uygulayacaklarını bilemeseler de, ortaya çıkacak. Belki bir şeyler açıklayabiliriz. Ama onu yapabilmemiz için bizim de çerçevede olmamız lazım.

Soru: Peter kongresine kadar bizler Ahişena'ya gelmek için ekstra koşulu nasıl yapacağız?

Rav: Sadece dostların kalbine girerek. Kendimi de o şekilde etkiliyorum, başka şansım yok. Çünkü bizler integral bir sistemdeyiz. Kendimi etkileyecek durumum yok. O yüzden dostların kalbini açıyorum vs. Tek kalp tek adam olmak ilk koşul. Akıl sadece kalbe eşlik etmek için olmalı.

Soru: Ahişena'da bir dostla konuşurken sanki söylediğim şeylerden mahcup oluyormuş gibi hissediyorum, dua etmek istiyorum onun için. Dostun utancını aşması için nasıl dua edebilirim?

Rav: Bence doğru değil. Her kim yanlış görürse kendi eksikliğinden yanlış görür. Dost için ne iyi bilmiyorum. Sadece Yaradan'a dua ediyoruz ki dostumun kalbi açık olsun. Yaradan'a

yakınlaşmak için açık olsun. Böylece bende yakınlaşıyorum. Demiyorum ki gururu var, onu ıslah et ya da cimri onu ıslah et diye. Dua öyle değil.

Soru: Yani Yaradan'a dostu yakınlaştırması için dua edelim diyorsunuz.

Rav: Evet.

Soru: Daha önce dediniz ki bizler iki sistem arasındaki çatışmanın içindeyiz.

Rav: Görmüyor musunuz gün be gün?

Soru: Bu durum insanoğlunu çaresizliğe getirecek dediniz. Biraz açabilir misiniz konuyu?

Rav: Bu tür konuları konuşmayı sevmiyorum ama alttakiler çalışmayı egoistçe bireysel olarak yapıyor. Ve üst yazılım içerisinde çalışıyor. Her şey bağ içerisinde. Şöyle bir şey düşün: Çocuklar var sürekli münakaşa ediyorlar, sirk gibi. Başka bir sınıfta ise herkes birbirine yardımcı oluyor vs. Bir yerde adam akıllı hayat var, bir yerde ise darmadağın bir hayat. Bizler de iki sistem arasındayız. Nasıl doğru bir bağ edinebileceğimizle ilgili bunu yapabilecek kapasitemiz yok. Geçmişte devrimleri yapan insanlar vardı. Niye, çünkü daha önceki algıda yaşamayacaklarını anladıklarından devrim yaptılar. Her şey, teknoloji, bilim vs. Şimdiki problemimiz, ortaya çıkan şey artık göremediğimiz durum, hepimizin birbirimizle entegre oluşu. Ekonomistler, felsefeciler, politikacılar, medya çalışanları.. diyolar ki kendimizi dünyanın değişimine göre organize etmemiz gerekiyor. Ama doğanın kanunlarının ne şekilde olduğunu anlamıyorlar. Daha önceki koşullara göre güncellenmiş bir ortak bağda olmalarının ötesinde ifşa olan şey, bizleri tam bir integral bağa getiriyor. İntegral bağda başkalarından daha önemli bir şey yok. Şöyle düşün: Herkes her şeyi hesaba katmak zorunda. Bir kere ifşa olduğu zaman öyle bir seviyede çalışıyor ki artık göremiyoruz. Kendi doğamıza göre değil bu. Tüm dünyayı hesaba katamaz insan ama kimin için çalışmam gerektiğini hesaba katabilirim. Sanki Yaradan her yerde ve egoistçe. Hissiyatımızda bu işledikçe kaybolduğumuzu hissedeceğiz. Nerede çalışacağımı, ne yapacağımı bilemiyorum, kendime nasıl hizmet etmem lazım vs. integral dünyada böyle şeyler yok. Bizler için bugün itibariyle diyelim ki tüm bağ iptal oldu. Çalışabilecek misin hayır, markete gidebilecek misin hayır, hiç bir şey yapamayacaksın. İşlemeyecek hiç bir şey. Her şeyi yeniden inşa etmemiz gerekecek. Yani insanı değiştirmedigin sürece, bu oyuna nasıl gireceğini bilemeyecek kişi.

Soru: Açıklamanıza göre sanki olacak olan şeyler artacak.

Rav: Bence böyle olacak ve hızlı olacak gibi. Şimdi Amerika'da ve Avrupa'da büyük değişimler olacak.

Soru Bir tarafta insanların arzuları var ve tatmin etmek istiyorlar ama tatmin edemiyorlar ve daha da bencilleşiyorlar.

Rav: Evet.

Soru: Bir sonraki devrim neye benzeyecek?

Rav: Bir çok kargaşa olacak. Ta ki tüm dünya gerçekten salak olduğunu ifşa edecek, özellikle yöneticilerin. Çaresizlikte olacağız gerçek anlamda. Dünyada böyle şeyler vardı ama o da Yaradan'a göre. İlk kez bilinç değişecek. Olması gereken bir gereklilik var. Nasıl olacak, nasıl ifşa olacağı bize bağlı. Yoksa Baal Hasulam'ın yazdığı gibi savaşlarla. İnsanoğlunu görüyorsun, sadece darbeler var, inşallah olmaz. Hafta bir iki kere bir yerlerde patlıyor.. İnsanoğlu evinden çıkamıyor, herkes evinde oturuyor çıkmıyorlar dışarı.. İnsanoğlu yeni bir hayata başlıyor.

Soru: Aynı zamanda insanoğlu yeni bir hayat talep edecek mi?

Rav: Darbeler akli da geliştirir biraz şüphesiz.

Soru: Türkçe çevirisi yok.

Rav: Aramızda birden bir şeyler ifşa oluyor realitenin tüm parçalarıyla. Realitenin tüm parçaları arasında bir bağ var ve bu cansız, bitkisel, hayvansal seviyede biz aktiviteye sokmuyoruz. Ama bu network değişmeye başlıyor. Cansızda, bitkiselde ve hayvansal seviyede, özellikle insan seviyesinde.

Soru: Peki yeni bir evrim safhası mı?

Rav: Evet, oraya çıkması lazım, şimdi de çıkıyor. Özel bir değişim oluyor. Spesifik bir değişim. Daha önce hiç bir zaman böyle bir bağ yoktu. Şimdi hepsi içiçe herkes herkesi etkiliyor. Değişim insanın içinde.

Soru: O koşul geldi, biz kendimizi adapte edemedik yoksa ortaya mı çıkmalı?

Rav: Şimdi hissediyoruz, Amerika'da, Avrupa'da Ortadoğu'da, Rusya'da gün be gün problem var. İnsanların arasındaki bağ daha da birbirine bağlı oluyor ve de yaşamaya çalışıyoruz.

Soru: Yeni sistem ile eski sistem arasındaki fark nedir?

Rav: Lineerdi eski sistem. Beraber iş yapabiliyorduk. Şimdi bu sistem yok.

Soru: Bu yeni koşul neye göre ortaya çıktı?

Rav: Doğa tümüyle bizleri öyle bir koşula getiriyor ki son integral koşulunu bize ifşa ediyor. Malhut ilk dokuzda ifşa olmalı.

İnsan toplumu eski network'ün altında şu anda ve yeni network'ün değişimini hissetmeye başlıyor.

Soru: Bu yeni network nerede?

Rav: Aramızdaki bağda.

Soru: Sanki burada göremediğim tayin edemediğim iki element var. Şu anki koşul lineer, bir de insanoğlunun girdiği integral.

Rav: Lineer olma özelliği değiştiriyor ama birden değil.

27.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ

Ahişena yolunda sevgiden gelen acı

Rav: Her zaman incelememiz lazım, Ahişena ile Beyto arasındaki fark ne diye. Çok net değil, tam olarak nasıl ilerlediğimizi anlamıyoruz. Belki de ilerliyor muyuz, bu ilerleme bizim çabalarımıza mı bağlı, aktivitelerimize mi bağlı veya bu çekilen acılar ilerleyişe yardımcı oluyor mu? Sevgiden gelen acı, nefret Ahişena'da. Bunu anlamamız lazım. Bu Yaradan için çalışmasında adamın kendi tarafına düşen buna karşı olan arzusu. Kişi yaratılışın amacını edinmek isterse ne yapar? Yatırım yapar bu yolda ve kişinin niyeti bu yöndedir. Burada kişi ne yapar? Bu eksikliği, ihtiyacı inşa etmek ister. Ama burada kişiyi etkileyen sadece dünyevi hazlar değildir. Kişi manevi bir kap inşa etmek zorunda ki ruhun ifşasına ulaşsın veya üst ışığın, yani bu üst ışık ruhu altı yüz kez doyurabilsin. Günahattan önceki cennetin bahçesi adı verilen yer Gar da Eden ve daha fazlası için hangi acıları, problemleri ifşa etmemiz gerek? Acılar derken eksiklik yani. Bizim maddemiz alma arzusudur. Alma arzumuz ne şekil talep edecek, neden eksik kalacak ki bu kap sadece alma arzusundaki tatmin eksikliğinden değil, kişinin veremediği, ihsan edemediğinden gelen eksiklik olsun? Bu daha yüce bir derece. İnekten bu süttü ememeyen buzağı gibi. İneğin sütü veremediği için buzağıdan daha çok acı çektiği gibi. Buzağının emmek istemesinden daha çok, inek vermek ister. İşte buna kutsallığın acısı denir. Kişinin eksikliği ile kıyaslandığında bu hayvansal ihtiyaç eksikliği olarak kalır. Bundan dolayı şunu anlamamız gerekiyor, Ahişena kaplarının kuvvetinin etkisi. Ama burada acılar tamamı ile farklı bir derecede ve türdedir. Bu dünyadakinden farklı, bu sevgiden gelen acı, ihsan etmekten gelen acı, bu ne anlama geliyor? İhtiyacımız olan şey, kendimizi Bina derecesinin içine dâhil etmemizdir. Orada Yaratan'a yönelik olarak ihsan etmemiz lazım. İhsan edişimizde O adres olsun. Yani O'na ihsan etme yönünde olalım. Binaya yükselen Mahlut ve bina ile bağ kuran mahlut ve ruhlara ihsan eden ne yapıyor? Aslında Keter'e burada ihsan etmiş oluyor. Bundan dolayı bizler burada Ahişena eylemini gerçekleştiriyoruz. Böylece burada bizler çok büyük acılar almaktan bahsedebiliriz. Buna kutsallığın acısı, sevginin acısı, yani ihsan etme eksikliğinden gelen acı denir. Bilgi eksikliği, anlayış eksikliği, kap eksikliği, dua eksikliği ve bu eksiklikte bir element daha var. Gelmemiz gereken bu eksikliğin adına "kap" adı verilir. Çünkü üst ışık tamamı ile dinlenmede, sabit. Eksiklik, ihtiyaç benim yaptığım işlerin, atalarımın işleri ile uyumlu hale gelmesi sonucu olur. O yüzden hadi hep birlikte deneyelim. Kabı oluşturan bu acıları Ahişena yolunda deneyimleyelim. Aslında bunlar manevi ustalık gerektirir, edinmemiz gereken özel bir ustalık. Bize yazdığı gibi, ne oluyor? Kişinin inancı onun sanatı oluyor ve devam et.

Masa: ilk pasaj Rambam'dan. Kayda değer sevgi Yaratan'a olan kuvvetli sevgidir. Ta ki kişinin ruhu Yaratan sevgisi ile bütünleşene kadar. O zaman O 'nu düşünüyor, sanki sevgiden hastalanmış gibi. Ve akli her zaman sevdiği kadını düşünür, acaba oturuyor mu, ayağa mı kalkıyor? Kişi yemek yediği zaman veya bir şeyler içtiği zaman, Yaratan sevgisi O'nu düşünenlerin kalbinde vardır. Ne denir? Tüm kalbinle ve ruhunla Süleyman'ın söylediği gibi; ben sevgi hastasıyım. Tüm şarkıların şarkısı bununla ilgili alegoridir aslında.

Rav: Net olmayan bir mesele. Şunu anlayabiliyorum; nasıl sevgiden hastalandım? Ne yapıyorum? Filmlere bakıyorum. Bunlar hayvansal eğilimler, yani sevgiye atfettiğimiz eğilimler. Bu sevgi değil, bir önceki nesillerde özellikle İsrail ulusunda, sevgi veya sevgi şarkıları, bir erkek ve kadın arasında olmuyordu. Bu, gelenek değildir ve tartışılmıyordu. Yeni mesele sevgi hastalığı, burada olan şeyde öyle bir safhaya ulaşmamız gerekiyor ki, bedenimiz, bedensel hayatımız, dünyeviliğimiz, tüm yaşamımız, Yaratan sevgisine hizmet etmeli. Yaratan sevgisi Yaratan'ın beni sevmesi değil, tam tersine benim içimdeki kısım. O'na olan sevgiye yönelik. Sevgi normal bir şekilde, bu hikâyelerde anlatılan sevgi değil. Tam tersine sevginin, ifade olduğu yer vermekte, ihsan etmede, ihsan etme arzusunda. Sevginin doğru tanımı budur. Annenin oğluna karşı sevgisi gibi. Yani insanlarda çocuğuna karşı olduğu gibi. İnsanlar birbirini sevdiği zaman, diğerini tatmin etme yoluyla doyum hissediler. Bu sevgi hissiyatının diğer hissiyatlara; seks, para, onur, bilgi, yiyecek... bilmiyorum ama bunların hiçbirinin sevgi tanımlamasıyla ilgisi yok. Sevgi tanımlaması vermekle ifade olur. Kişi bir diğerine karşı eksikliği keşfetmiyorsa, kişi acı çeker. Bu acı şöyle olmalı; benim vermek istediğim kişi için bu eksikliğe sahip değilim. Örnek vereyim; dostuma bir hediye vermek istiyorum. Güzel bir bisiklet diyelim. Özel bir şey veya elektrikli bisiklet mesela ve dostuma vermek istiyorum. Ama onun ilgisini çekmiyor. Belki bisiklet sürmeyi bilmiyor. Ne oluyor? Bundan acı çekiyorum, onun da buna karşı ihtiyacı yok. Peki bu neyi ortaya çıkartıyor? Işığın içinde eksiklik var, Aviyut ışıktadır. Aviyut ışık ne yapıyor? Ben dostuma ihsan ediyorum, bisikletten nasıl haz alacağımı gösteriyorum. Belki de bisikleti veriyorum ki, o görsün. Bisiklete nasıl binildiğini birçok eylemler gösteriyorum ki dostumun içinde bir arzu, eksiklik inşa edebileyim. Ona daha sonra bunu verebilirim. burada da Bir soru var; hangi ölçüde bu haz benim hazzım, onun hazzı vs.? Yani alıcının da bir eksikliği var burada. Ya hediyeyi alır ya da başkalarına döner. Veya bana döner veya kimseye dönmez. Belki eksikliği vardır ama benim vereceğim bir şey yoktur ve bu durumda onun arzusunu tatmin etmek için duyduğum bir acı var mı? Bakın burada birçok eylem var incelememiz ve araştırmamız gereken. Yolda, eylemlerin içinde, ışığın içinde, eksiklik, kabın içinde, eksiklik, ışığın içindeki Aviyut. Kabın içindeki Aviyut vs. Peki acı, sevgi hastalığını hissetmek ne demek soru bu? Sevgi hastalığını hissetmek ne demek? Lütfen, kısaca net bir şekilde cevaplayın.

Rav: Fark etmez, buradaki kişi oradaki kişi. Gerçekten de fark etmez. Bununla ilgili bir kanun yok. Oturun birbirinizle önemli olan tek şeyi, bir bedene ait olduğunuzu hissedin. Her an onlu grup yenilenebilir yeni olabilir, o yüzden.

Masa: Bu gerçekten de değiştiren bir yol. Sonuçta her şey mükemmelliğe ulaştıracak. Tora yolu ile normal bir insana bu işler verilir ki kişi bunun için kendine hazır bir kap inşa etsin ve kap ise ışığın buna girmesi ve geri çıkması ile olur. Kli (kap) özellikle alma arzusudur. Yani kişinin bir şeyi eksik olduğu zaman, Kli olmadan ışık olmaz. Işığın, bir Kli'nin içine gelmesi lazım ki tutunsun. Ama sıradan bir insan, yüce şeyler için arzuya sahip değildir. Çünkü doyum olmadan eksiklik olmaz. Işığın genişlemesi ve ayrılması, Kli'nin kendi rolüne uyumlu hale gelmesini sağlar ve bunun için bir tora yolu vardır. kişi toraya alıştığı zaman ve her seferinde bir aydınlanma geldiği zaman, bunlar kişiye daha çok acı verir ve daha çok kelime bulur. Her klinin ışığa ihtiyacı var denmesinin anlamı budur. İçindeki ışığın eksik olduğu

hissedilmez, her eksik olan yer, inancın ortaya çıkacağına yer olur. Tekrar okuyoruz. Tora yolu, eğer ödüllendirilmezsen acı çekerek bu değiştiren bir yoldur. Sonunda her şeyi mükemmel bir safhaya getiren tora yolu ile olarak sıradan bir insana işler verilir ki kişi kendine, bununla hazır olacak kapları inşa etsin. Ve kaplar ışığın genişlemesi ve ışığın ayrılması ile olur. Bir Kli bir kap, özellikle alma arzusudur. Bu ne anlama gelir? Kişinin bir şeye karşı eksikliği vardır ve Kli olmadan ışık olmaz. Işığın belirli bir Kli'de olması lazım ki ona tutunabilsin. Ama sıradan bir insanın kutsallığı olan şeylere arzusu yoktur. Doyum olmadan bir şey için ihtiyaç olmaz. Işığın girmesi ile Kli'den çıkması, Kli'nin rolüne uyumlu hale getirir ve burada bir tora yolu vardır. Kişi tora yoluna alıştığı zaman ve her seferinde bir aydınlanma aldığı zaman ve bunlar bölündüğü zaman, bu kişiye daha çok acı verir ve kelime budur. Her Kli'nin ışığı eksiktir. Bunun anlamı ışığın eksikliği olmasıdır. Bu yüzden her eksik yer, inancın ortaya çıkmayabileceği yer haline gelir.

Rav: Bu iki yol tamamı ile zıt, çünkü Beyto yolunda, zamanında yolunda kişi sürekli tatmin olmadığından dolayı pişman olur, ama Ahişena'da sürekli olarak veremediğinden dolayı, inançta olamadığından dolayı acı çeker. Beyto'da kişi, mantığın içindeki kaba bakar, ama Ahişena yolunda, mantık üzeri inançta ıslah eden ışığı edinmek ister. Kendi doğasının, kendi egosunun üzerine çıkabilsin ve buna göre kişi sürekli olarak bir talepte olsun, ihsan etme eksikliğinde olsun. İhsan etmede kuvvetlensin. İnanç ışığı ıslahı getiren perdeyi getirir vs. Bu ifade ihsan etmenin bir grubun içinde olmanın ifadesidir. Ne yapıyoruz? Beyto yolunda mı, adam veya Ahişena yolunda mı? Genelde Beyto yolunda kişi kendi içine kapanır yani dağıtım yapsa da bir şeylere katılsa da kişi üstesinden gelemiyordur. Gerçek anlamda grubun içine dâhil olmada, guruptaki her bir bireyin bağı ile ilgili endişe etmede üstesinden gelemiyordur. Ama kişi Ahişena yolunda ise kişi eylemler yapıyordur. Bu eylemler toplumun, grubun ıslahına yöneliktir. Yani kişinin verdiği çabalardan dolayı inşa olur bu eksiklik ve kişi manevi klinin bu olduğunu bilir. Peki, inanç kabına doğru özlem duymamız ne anlama geliyor? İnanç kabı, yani mantık üzeri inanç kabına yönelik özlem duymak ne anlama gelir?

Rav: Tek bir şey biliyorum; mesela ne yapıyorum? Gidiyorum, mağazalara bakıyorum ve ilgimi çeken bir şey olmuyor. Bu durumda ne yapıyorum? Yemek kısmına geçiyorum, özellikle yabancı kültürlerle ait, yurt dışı yiyeceklerine bakıyorum ve ilgimi çekmiyor. Ama tadarsam hiçbir şekilde bir eğilimim olmasa bile, dostum diyor ki; gel, bak, bunu dene. Gidiyorum o yemeği deniyorum ve ne oluyor? Bu tat kendi içimde daha sonra olacak bir arzu inşa ediyor ve daha sonra bu tadı hatırlıyorum. Bu tat bir reşimo bırakıyor, bir eksiklik. peki bir Sonraki manevi dereceye yönelik nasıl bir eksiklik inşa edeceğiz? Ahişenada, yani tatmadan, bunu nerden alacağız biz?

Rav: Bakın soru şu; neden bu prensip? Yani ilk başta tat olası şart. Işık kaba gelecek ve daha sonra kaptan çıkacak ki kap kendi rolü için uyumlu olsun. Biz aşağıdan yukarıya, Ahişena yolunda ilerlerken, bizim için bu kural neden geçerli? Burada farklı bir prensip var, farklı prensip çalışıyor burada, peki bu prensip ne? Yani bir eksiklik olacak ilk başta, peki bu eksiklik nerden gelecek? Eğer daha önceki doyumdan gelmeyecekse, bu eksiklik nerden gelecek? Devam edin.

Rav: Bu ne demek? Alma için bir eksikliğimiz olmazsa, bunu önceden tatmadıysanız, ihsan etmek için ilk başta ihsan etmemiz şart değil ki ihsan etme eksikliğine sahip olalım. Kıskançlık, ihtiras alıyoruz çevreden.

Masa: Rabaştan. Krala mutlulukla hizmet et. Zohar şunu söyler; Kral, kalbi kırıklara daha yakındır. Kişi Yaratan'a hizmet etmek istiyorsa, yani ihsan etme niyetinde ise mutluluk içinde olmalı. Çünkü kişi, Yaratan'a hizmet ediyor. Kişi çalışmadan haz almıyorsa, Yaratan'ın yüceliğine karşın, takdir eksikliğinde, mutluluğa sahip değilse bunu ıslah etmek zorundadır. Belki de kralın yüceliğini düşünmek zorunda kişi. Hala bunu hissetmiyorsa Yaratan'a dua etmeli ki Yaratan, kişinin gözlerini ve kalbini açsın. Kişi Yaratan'ın yüceliğini görsün ve burada iki safha vardır. Birincisi, kişi pişman olmalı, Yaratan'ın yüceliğini hissetmediği için. İkicisi ise kişi mutlu olmalı, çünkü kişinin aldığı tüm acılar, manevi eksikliklerden gelmektedir. Birçok insan almaktan dolayı acı çeker, birçok insan alamadığından dolayı acı çeker. Peki kim maneviyat için pişmanlık hisseder? Kişi bununla ilgili mutlu olmalı çünkü Yaratan ona maneviyatla ilgili eksiklik hissiyatını veren yollar açar, kişi bu sebepten dolayı mutlu olmalıdır.

Rav: Ana dua ne? Bizim emeğimiz, her zaman ağzımızda olsun, bu Yaratan'ın yüceliği için olan dua. O'nu bildiğimizden değil ama O'nun yüceliğini bilmek istediğimizden. O'nun ifşasını beklediğimizden değil, çünkü bu gizlilik vasıtası ile ifşa. Tam tersi burada bizler öyle bir safhadayız ki bizler Yaratan'a karşı bir tavır inşa ediyoruz, mantık üzerinde. Bakın, burada mantık yok olmuyor, mantık daha da fazla büyüyor. Bizler bunun üzerinde, mantığın üzerinde bu tavrı inşa ediyoruz. Bizim yakardığımız ifşa değil, tam tersi pişmanlık duyuyoruz, acı çekiyoruz, kralı ifşa edemediğimizden değil, gerekli yeterli farkındalığa sahip olmadığımız için. Bu farkındalık Yaratan'ın yüceliği ile ilgili. Çünkü burada bir kısıtlama eylemi yok. O'nun yüceliğinin üzerinde, kısıtlama, O'nun ifşasında, kralın ifşasında. Burada soru geliyor o zaman. Peki, bizler Kral'ın yüceliğinin farkındalığını talep etmemizle Kralın kendisinin gizliliğini kaldırmasın. Bizler Kral'dan nasıl soracağız ki özellikle gizliliğin içinde kalsın? Ama O'nun ifşası, O'nun yüceliğinde olsun ve burada bu perdenin bir izlenimini alalım. Her kişi yarım bir cümle söylesin, çabuk çabuk.

Rav: Bakın burada bir fark var; Yaratan'ın yüceliğinin farkındalığı ile Yaratan'ın kendini bilmekle ilgili. Eğer O'nu bilirsem, Yaratan'ı bilirsem, O benim için yüce olabilir mi gözümde? Ben O'nu biliyorum, aynı derecedeyim, bu neye benzer? Diyelim ki özel bir kişiyi gördüm, takdir ettiğim bir kişi. Çünkü o yüce ve onun yüce olduğunun farkındalığına vardım. Ama onun bana ifşa olması şart değil. Onun bana ifşa olması ne demek? Onu kelimim içinde biliyorum o yüzden Yaratan'ın yüceliğinin farkındalığı ile Yaratan'ın farkındalığı aynı değil. Yaratan kendi farkındalığının üzerinde bir kısıtlama yapıyor, ne diyor? Musa kendi yüzünü gizlediği için Yaratan'ın yüzüyle ifşa oldu. Yaratan'ın yüceliğinin farkındalığına varmak ve bilmek, farklı bir kelime. Yaratan'ı keşfetmekten farklı bir kelime. Yaratan'ın yüceliğini bilmek. Yaratan'ın yüceliğini bilmekle, Yaratan'ı keşfetmek iki farklı kelime.

Masa: Şamati 34. Kli olmadan ışık olmaz. Dünyadaki tüm acılar, gerçek acılara dönüşmeli. Kişinin dua ettiği şey, bu yüceliği kötülememek. Yaratan'ın kabul ettiği acı bu.

Rav: İşte soru bu! Neden öyle bir safhaya ulaşmamız gerekli ki bizler Yaratan'ı suçluyoruz? Bize böyle zor bir yaşam verdiği için, haksız bir şekilde, farklı bir dünya istiyoruz, diyoruz ki iyilik yapan iyilik nerde? Bir şey de gördük mü iyiliği? Hiçbir şeyde görmedik! Öyle bir safhadayız ki, bizler sürekli olarak yücelikle ilgili bunları söylüyoruz. Bu bizim O'nunla yaşamımızda olan şeyler. Manevi yaşamımızda, manevi yükselişte, kişi derecelerin içinde ilerliyorsa, kişi öyle bir safhaya ulaşır ki hemfikir olamaz. Yaratan lanetledi gibidir. Sola dâhil olduğu zaman, klipaya, en azından Yaratan'la hem fikir olmaz ve deriz ki, yücelik, üst yönetim kötü. Peki buna niye ihtiyacımız var? Tekrar oku.

Masa: Dünyadaki tüm acılar aslında gerçek acı için bir hazırlıktır. Bu ızdıraplara ulaşmamız gerekiyor, yoksa manevi bir seviye edinemeyiz. Kap olmadan ışık yok, bu gerçek ızdıraptır ve bunlara ilahi takdiri karalayarak kınama denir.

Rav: Buna ulaşmamız gerekiyor. Evet.

Masa: Kişi bunun için dua eder, ilahi takdiri iftira atmak için kullanmayayım diye. Yaratan'ın kabul ettiği ızdıraplar bunlardır. Yaratan her ağzın duasını duyar sözünün anlamı budur. Yaratan'ın bu ızdıraplara cevap vermesinin nedeni, kişinin bu yardımı kendi alma kapları için istememesindedir, zira Yaratan ona istediği her şeyi verseydi, form eşitsizliği yüzünden Yaratan'dan giderek daha çok uzaklaşırdı. Ve daha çok zıt davranırdı. Yaratan'a ihsan etmeli, form eşitliğini edinebileceği, bunun üstesinden gelebileceği gücü versin diye dua etmeli. Zira kişi eğer sürekli inancın içinde olmazsa, Yaratan'a, O'nun çizdiği kader üzerine kuşkulu düşünceler gelecektir. O yüzden kişi maneviyat ve ıslahlarla çalıştığı zaman, bu acıyı hissettiği zaman kişinin duasını duyar, Yaratan ve onu kendine yaklaştırır. Çünkü bu uzlaşmadan dolayı, kişinin çektiği acı, kişiyi Yaratan'a yaklaştırır.

Rav: Belki kişi üst yönetime iftira atmaktan korkuyordur. Eğer kişi içsel tatminsizlik içindeyse, Yaratan'dan tatminsizlik içindedir. Kişi bundan dolayı pişman olmalı neden? Üst yönetimi anlamadığından. Kendine düşen kısımdan, o yüzden kişinin çektiği acı şu, kişi Yaratan'dan kendine, O'ndan başkası yoğun ortaya çıkarsın, O iyilik yapan iyilik koşulunu ortaya çıkarsın beklentisidir. Kişinin yaptığı her şeyde Yaratan'a şükredebilsin, yani kişi bu acıları çekmeseydi, kişi bunu talep edemezdi ama bu acılar kişinin alma arzusunun içinde değil, ihsan etme arzusunun içinde olmalı. Kişi Yaratan'ı haklı çıkartmadığı zaman, yaptığı her eyleminde, bunu yapabilseydi, kişinin işi daha da zorlaşırdı. Tüm dünya kişiye karşı olurdu. Her şey yanlış gözükürdü bizlere. Kişi bunların hepsinin üstten ayarlandığını anlamaz. Burada çok büyük bir çalışma var, tek bir sistemin içinde olan ve kişinin ihtiyacı olan şey bu. Muhakemesini, incelemeleri yapmak ve dua etmek. Peki, o zaman bizler her an yaşamımızda, her an bize verilen her şeyi Yaratan'a nasıl atfedeceğiz? Başlangıçta her şey ondan geliyor ve önümüze gelen şeyi incelemek ve bu incelemelerle doğru analizi yapmak. Bizler tam olarak O'ndan başkası yok, iyiliği yapsa iyiliğini hissetmiyoruz, tam tersi bir fark var hissiyatlarımızda. O'ndan başkası yok ile O iyi ve iyilik yaparım idraki için, bu aradaki farkta duamızı inşa ediyoruz. Kendimiz bu şekilde nasıl organize edeceğiz? Soru net mi? Bununla ilgili birçok kez konuştuk.

Masa: Mısırın klipası genel bir klipa. Keduşanın kıvılcımlarının düştüğü yer burası. İsrail halkı mısırdarken ıslah olması gerekiyor, o yüzden burada bir acı olmalı, kendi yönetimlerinden çıkamadıklarından dolayı şöyle yazılır; İsrail'in çocukları çalışmalarından dolayı iç çekti ve ağladılar ve yakarışları Yaratan'a geldi. Şunu açıklamamız lazım, tüm bu iç çekmeler çabadan gelir. Bir şeyin eksikliğini duydukları için değil. Onlar sadece tek bir şeyin eksikliğıindedirler; hiçbir şekilde bir lüks ya da ödül için özlem duymadılar, onların acı çekmesi, eksiklikleri Yaratan için bir şey yapamama eksikliğı olduğu içindir. Başka bir deyişle, onların Yaratan'a memnuniyet verme arzuları kendileri için değildi. Ama yapamadılar ve bu durum onları üzdü. Maneviyata bir şekilde tutunma arzusu budur.

Rav: Neden bugün bu soru metnini ekranlarda göremiyoruz? Önceden yoktu, peki bizler kendi üzerimizde nasıl çalışacağız? Alma kabında olanla, ihsan etme kabında olanla kendimi iyi mi hissediyorum? Yoksa kendimi kötü mü hissediyorum? Öyle bir koşula kendimi getirmem lazım ki kendi üzerimde yer almam lazım ve orada tüm realiteyi incelemem lazım. Nasıl realitenin gerçek analizine bakabiliriz? Yani kendi benimizin üzerinde, gruba dâhil olsun, ıslah eden ışık falan diye duymaya başlayacağım ama biraz daha derine, bunun ötesine inin. O koşul içinde alma arzusunu nerede geliştireceğiz? Oku!

Masa: Mısır kabuğu genel bir kabuktur, kutsallığın kıvılcımlarının düştüğü yer ki halk bunu ıslah temek zorundaydı. Bu yüzden öncelikle ızdırıp olmalı. Onun hükmünden çıkamadığımız için ve şöyle yazdığı gibi; İsrail oğulları çalışmadan dolayı haykırdılar ve haykırışları gökyüzündeki babalarına yükseldi. Şöyle ki her şey çabandı, çalışmadandı. Bir şeyi eksik hissettikleri için değil. Eksik olan bir şey vardı, hiçbir lüks veya ödeme istemediler. Sadece ızdırapları Yaratan için hiçbir şey yapamamaktı. Başka bir deyişle, Yaratan'a memnuluk verebilme arzundaydılar, ama bunun için çalışmaya öyle bir arzuları yoktu ve bu arzusuzluk, isteksizlik onlara hüznün getirdi. Bu maneviyata tutunmak arzusu olarak bilinir.

Rav: Yaratan'a ihsan etmek ne demek? Manevi bir eylem olarak Yaratan'a ihsan etmek ne demek? Kelimelerle nasıl ifade edebiliriz? Buyurun.

Rav: Önce Yaratan aklımda, kalbimde, bütün ifşa olan her şey O'ndan geliyor. O'ndan geldiği gizli. Kendimden sanıyorum ama bu arzu ve düşünceler O'nun tarafından benim çalışmama, o koşuldan arzu ve düşünceleri manevi bir koşula getirmeme ve orada ilk benim olmama yardımcı oluyor.. O yüzden kendimizi nasıl manevi koşula getireceğiz?

Masa: Okuyoruz. Baal HaSulam'dan Yaratan'ı bulmak için arayın. Yaratan kendisini size sunduğu zaman, gereklilikten dolayı arayacaksınız. Çünkü Yaratan önce kişiye onu aratacak bir kalp verir ve bunu kişi bildiği zaman güçlenir ve o zaman kral sizi arıyor demektir. Şimdi Yaratan'a yakinken, onu çağırın, yoksa onu çağırmazsınız. Bu, onlar çağırmadan ben cevap vereceğim diye yazdığı şey. Eğer O'nu arıyorsanız, O size uyanış için döndü ki siz O'nu çağırırsınız. Onlar konuşurken ben dinlerim, öyle ki duanın söylenmesi gereken koşulda, kişi özlem hissettiği zaman, bilmeli ki Yaratan onu dikkatlice dinliyor. Kişi bunu net bir şekilde bildiği zaman, kalbini daha da açar. Çünkü dünyanın kralının kendisini dinlemesinden daha büyük bir şey yoktur. Bu hocalarımızın söylediği şeye benziyor. Yaratan haktan yana

olanların arzusu bekler, çünkü Yaratan kendisini arzulamakta insanın duasını duyar. Ta ki son safhaya kadar birikirler ve kişi her şeyi edinir.

Rav: Yaratan bizi fiziksel sevgi denilen koşulda uyandırıyor ve bizlere manevi seviyede neden bir reaksiyon hazırlıyor? Soru bu.

Rav: Eğer Yaratan kişinin yaptığı her şeyi biliyorsa, birinci safhayı veriyor ve son safhada da bekliyorsa, tüm çabası, Ahişena ve Beyto koşulunda, tüm eylemlerden elde ettiğimiz kar nedir? Yaratan'a yönelik sonsuzluktayız. Her şey sonsuzluğa yönelik, buradaki şey ne yani fayda ne?

Rav: Değer duada. Ne tür bir arzu ifşa ediyoruz ki kendimizi orada inşa edip Yaratan'a mutluluk getiriyoruz? Geriye kalan şeyler hesaba bile katılmıyor. Yeni arzu dediğimiz, eksiklik dediğimiz o duada neyi ifşa ediyoruz?

Rav: Sorusu olan var mı? Konuyla ilgili kısa.

Rav: Yaratan'a benzemek için güç talep ediyor, Yaratan'ın yaratılanlara yaklaşımı, yaratılanın O'na benzemesi, bu eylemlerinden seni tanıyacağız koşulu var. Çocuklarıma baktıkça beni büyüten annemi ve babamı anlıyorum. Ne kadar ızdırıp çektiklerini anlıyorum. Yaratan'dan talep ettiğimiz, O'na benzemek isterken hep yaratılan varlıklara yönelik. O yüzden kapların kırılması zorunluydu.

Rav: Dediniz ki dünyada önce alma arzusu olması lazım. Dünyanın tadına bakman lazım, daha sonra arzun oluyor, tadı kalıyor damağında. Bu izlenim reşimot. Bu reşimot sayesinde tekrar doyum peşinde koşuyorsun, dünyevi bir tat, maneviyatta öyle bir şey yok. Öyle bir şey olsaydı, Yaratan'ın ifşa olması gerekirdi. Maneviyatta ihsan etme kabı geliştiriyoruz. Bundan hiç hazzımız yok. İfşa olan kıvılcımdan başka bir şey yok. o yüzden grup ve ıslah eden ışık vasıtası ile geliştiriyoruz. Sadece bu yüzden de ihtiyacımız, arzularımız, sanki biz için başındaymışız gibi geliyor. Ama Yaratana olan arzudan başka bir şeye ihtiyacımız yok. Dün de bundan bahsettik.

Rav: Evet, ama maneviyatta arzun, başkalarını doldurmak için almak değil ki! Bu yüzden eylemle doyum arasında kopukluk var. Ne yapmak istiyorum? İhsan etmek, vermek istiyorum. İhsan etme eyleminin sonucunu da görmek istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum, arzu dışında. O arzu doyum. Kişinin biraz araması lazım. Ara sıra eksikliğimiz var.

Rav: Hızlandırmak, yön. Mantık ötesi ise eylemin kendisi, Ahişena, öyle ki ihsan etme arzusunu uyandırıyoruz içimizde. Mantık ötesi inanç, eylemi Ahişena denilen bir yazılım, yani bir eylem var.

Rav: Fiziksel Ahişenadan bahsediyoruz.

Rav: Mantık ötesi inanç söyledim sana, Ahişena yolu. Yolun kendisi mantık ötesi ise, eylemin kendisi, manevi çalışmada, dağıtımda, bir sürü eylemdeyim. Egositçe davranıyorum

ama hala niyetim, ilerleyişim, zamanı hızlandırmakta, Ahişenada. Maneviyata doğru ilerliyorum, henüz maneviyatta olmama rağmen.

Rav: Ne demek yani? Mantık ötesi inançta hesabım kitabım, bana net ve bunun üzerinde değil. Sandviç gibi.

Rav: Yaratan'ı yargılamıyoruz dediğimiz zaman, alma kabından bahsetmiyoruz. Şöyle ki klipa dediğimiz şey, endişesi burada. Yaratan'ı haklı çıkarmak. Hayatımla ilgili mutsuzum, ama kendi kendime yiyeceğime diyorum ki Yaratan bana koşul verdi ki ben bunun üstüne çıkayım. Maneviyatta duamızda olan, kabus gibi şeyler ortaya çıkıyor. Yaratan bana özellikle bunları ifşa ediyor. Ama biz, bunlar ortaya çıktıkça, kendimizi iyi hissediyoruz. Kötülükler ortaya çıkınca neden böyle oluyor? Ancak bu şekilde kişi ıslah edebilir kendisini. En büyük ifşada bile. Şimdi diyelim ki kendimi bir sürü eylemde buluyorum. Bu iyi değil. Dileğim manevi değil, hoş değil, ama ifşa oldukları için mutluyum. Yaratan'dan direkt geliyor. Şüphesiz daha direkt bir eylem yok. Çünkü ışık vasıtası ile uyanıyorum. Kırılmadan sonuçlar ortaya çıkıyor. O yüzden ifşaları bana iyi geliyor. İfşa olması iyi, çünkü bunu aşacak durumum var. Grup var, dağıtım var, dersler var, ne bileyim bir derse gireceğiz şimdi, bir kongre yapacağız. Sanki bana her şeyi getiriyorlar ve yemeği hazırlıyorum. Maneviyatta gerçekten öyle, yani ifşa olan kötülüklerle ilgili. Niye mutlu olmayayım ki? Yoksa bir kenarda kendi kendinizi yersiniz. Bu şekilde olmaz. Yoksa Yaratan'ı yargılıyor demek, sanki bir şey ifşa oldu ve amaca yönelik değilmiş gibi demektir.

Rav: Ne fark eder? Yargılıyorsa yargılıyor adamı, şimdi gidip detaylarına girecek halim yok. Mutlu değilsen kendini kontrol et. Yani niye böyle olduğuna dair. İçindeki niteliğine yönelik kötülük ifşa olduysa, bunu mutluluğa çevirebilirsin. Kişinin içinde kötü bir şey ifşa oluyor ve buna asabı bozuluyor ya da üzgün. Bu en kötü şey, çünkü Yaratan bunun için hazırladı adamı. Yaratılışın amacında başlarım diyor adam, yani kişi bazen ne yaptığını anlamıyor. Ama işin özü bu. O yüzden ifşa olan her şey için mutlu olmamız lazım.

Rav: Kişi kendisini bir koşulda tutmaya çalışırsa, yani yükselişinde ne olacak? Maneviyat için etrafında bir grup olacak, güven olacak.

Rav: Doktora gitsin.

Rav: Kolunun kırığı için ızdırıp çekiyor.

Rav: Kimle ilişkilendirsin peki? Kolunu kıran adamla mı? Söyleyecek bir şeyim yok sana.

Rav: Gelir, gelir. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben de bir kaç kere kırdım kemik, keyfim yerindeydi, ızdırıp, torayı pasivize etmiyor. Ne yapmış yani kolunu kırdıysa? Oturup kitap okusun, dostlara daha çok yatırım yapar, iyi bir şey bunlar.

Rav: Dediğimiz şey şu; fiziksel bir arzuyu, manevi bir arzu ile değiştiriyorsun. Nerde katılabilirsin, nerde yatırım yapabilirsin? Kendini işin içine nasıl atabilirsin? Herkesin içine atabilirsin kendini kolektifte. Kendini kaybedeceksin yani, bunun için arzu duymalısın. Ahişena için koşul bu.

Rav: Grup bunun içinde davranmalı. En önemli şeyin bu olduğunu anlayana kadar tüm grup bunun içinde olmalı.

Rav: Hayatta hissettiğimiz her şey, bizleri bir uyanışa getirmeli ki manevi ızdıraba gelelim. Manevi ızdırabı, buradaki tüm ızdırabı ayırmamız lazım. Nasıl yapacağız? Kendimizi o yüzden iki seviyede görmemiz lazım. Mantık içinde ve mantığın üzerinde. Ne zaman mantık ötesi olabileceğim? Mutluluk içerisindeyim, çünkü mantık ötesi olmanın ödülü bu.

Rav: Kap için dua ediyorum, arzu için. O ızdırıp sevmekten sevmeyi istemenin ızdırabı. Bu yüzden bu ızdıraplar istediğim şeyler, sahip olmak istediğim şeyler.

Rav: Başkaları ile olan bağımın koşulları, ruhun diğer parçaları ile eskiden ıslah olmuş halde, ihsan etme durumundaydı, şimdi kopuk. Bu ihsan etme koşulunda ne oluyor? Kabuğa dönüyor.

Rav: Kötülüğü iyiliğe değiştir, haktan olanı bul. Geçirmen gereken koşullar bunlar. Tamam, geçmişte önemli olan şey, burada kötülüğün ifşasında izleniminde olmaktı.

Rav: Yaratan iyi ve iyilik yapan, Yaratan'la ilgili kötü konuşmuyoruz, kötülük adamın huyundan suyundan olan şeyler.

Rav: Yaratan'ın ifşası onun yüceliğinde. Yaratan'ı yaptıklarından biliriz. Manevi bir partsuf inşa ediyoruz, bundan Yaratan'ı ediniyoruz. Partsufun içinde ne ifşa olursa, havaya bayağılığımla, narenhay, bunların hepsi ile Yaratan'ı keşfediyoruz. Roşh ve partsufta bu mutlak Yaratan'ın ifşasından oluyor, özellikle otyottan.

Rav: Partsufun roşhundan değil. Roşhundan doğan, yani galgalta kendisini edinmiyor aşağıdan yukarıya giderken.

Rav: Bayağılık bir arzu değil. Bu kelimeleri bazen kullanıyoruz ama arzu, eksiklik ihtiyacı. Bazen bayağılıktan genel olarak bahsediyoruz, kontekse bağlı.

Rav: Manevi ızdıraplar.

Rav: Yaratan her şeyi yapıyor, ne yapıyorsa yapıyor ama yaratılanlara iyilik yapmak için yapıyor. O kadar! Yaratılanlara iyilik yapmak! Manevi açıdan baktığımız zaman sadece iyilik yapmalısın. Grupta çalış, bunun vasıtası ile ıslah eden ışığı, diğerlerinin üzerine çekiyorsun.

Rav: Dostlara iyilik yaparak.

Rav: Işık arzuyu değiştirir.

Rav: Yaratan'ın yüceliği ile ifşası, Yaratan'ın yüceliği, bana mantık ötesi gitme gücü veriyor. O'nun yüceliğinden güç alıyorsun. O'nun için çalışmak adına ödül bu. Başlı başına ödül, onun yüceliğine sahip olduğum kadarı ile bunu alabilirim. İfşa etmekte talepte ediyorsun ki ifşa etmek istersen senin için bir şeyler yapar.

Rav: Yaratan'ın yüceliğini edindikten sonra, Sadece ona ihsan etmek istiyorsan, O'nun yüceliği açısından Yaratan ifşa olduğu zaman, çalışma çok zorluyor. Bu Yaratan'ın ifşasından sonra.

Rav: Bizim yolumuzda kişi, kendisini öyle bir şekilde pozisyonlandırabilir ki tüm ödülü sadece onlara nasıl iyilik yapacağında bulabilir. Ve bu kar, şimdilik sana egoistce geliyor. Ama şimdilik, öyle haz almak istiyorum diyelim. Nasıl kendimi hiç ilişkilendirmeden mutluluk vereceğim? Mümkün mü? Kendimi onlardan ayırabilecek miyim? Ne şekilde? Onlara ihsan ederek, ama ben farkında değilim, onlar farkında değil ve bunu talep ediyorum. Bu nasıl mümkün? Bunu yapmana fırsat verince maneviyatta mümkün olduğunu göreceksin.

Rav: Yaşadığımız şeyler şuan fiziksel.

Rav: Duaya gelince, şuan Yaratan'a fazla ihtiyacımız yok. Sürekli O aramızda olduğu için, işin başı sonu O olduğu için, O olmasaydı hiç bağa gelmezdik.

Rav: Her yerde! Yaratan'la kendini ilişkilendirebildiğin her şeyde O'na dön.

Rav: Arzulanan bir şey O. Kişi kendi başına uzun zaman tutunamaz, o yüzden sadece grupta kendini tutabilir.

Rav: Fiziksellikte sonuç görmüyor musun? İhsan ediyorsun ne demek? Sonuç görmüyorsun, birisine bir şey verince sonuç görmüyor musun?

Rav: Bir şeyler yapıyorsunuz, ders veriyorsunuz, ihsan ediyorsunuz. Nerede görüyorsun? Görmüyorsun ama halkın içinde ifşa oluyor. Okulda öğretmen gibi çocuklara verdikçe, birkaç yıl sonra görünce bir şeyler yapmışım diyorsun.

Rav: Maneviyatta ihsan etmeyi talep ediyorsun. Gözlerini kapatıyorsun ki ihsan etme eylemin, üst ışık, senin içine girmek istiyor. Sen de bir kenara bırakıyorsun, atıyorsun bir kenara. Sana son ıslahı ifşa etmek istiyorlar, sen de diyorsun ki; ben sadece ihsan etmek istiyorum, hiçbir şey almak istemiyorum. İhsan etmek için ihsan etmek.

Rav: Doğamızın üzerine çıkabilmek ve bu şekilde Yaratan gibi olmak.

28.07.2016 - HAZIRLIK DERSİ

Burada "kutsallık sürgünde" koşulunu konuşacağız. Genel olarak materyalde kıvılcımlar ve bu kıvılcımların doğru bir şekilde yerine yerleştirilmesi var, Allah korusun bozulmadan. Öyle ki burada kişiye de bozuk dediğimiz koşul gelmesi, yani kutsallığın sürgüne gitmesi demek; şimdi burada bunun kalpteki tapınağın yıkılması. Burada kalpteki kutsallığın bütün problemler ile yıkılması ve kişinin kutsallığın gözyaşına gelmesi lâzım. Burada manevi tapınak, tapınağın yıkılması kişinin buradan kurtuluşa gelmesi gerekir.

Rav: Şimdi burada yaratılışın amacına hazırlanırken görüyoruz ki kendimizden bizlerin ve önemli şey zamanda burada bu safha amaca yönelik olması gerekir yani içsel güçler var, dışsal güçler var. Burada bütün odaklanacağımız grup ve Yaradan; bu ikisini aktif hâle

getirmeliyiz ve bizlerin burada ilerlemek dediğimiz, yani Yaradan'ın bizleri önden ilerletmesi Yaradan'a bağlı değil. Bizim O'nu ne kadar uyandırdığımızı bağlı. İşte burada bizden gelen eksikliğin, amaca yönelik olarak duayı yükseltmek ve sabit olarak verici olup kendimizden ayrılmak, diğerlerinin içerisinde kaynaşmak. Genel olarak bu sistemin içine girmeye çalışmak ve bütün bunların hepsi mutlak bir koşulda, yani ayrılığın gücüne bireyselliğin gücünden çıkıp burada, bu bütünü içerisine girmek lâzım. Şimdi bu yüzden özel bir organizasyonumuz var. Anbean bu safhamızı, koşulumuzu nerede olursak olalım inceleyeceğiz bunu kendimize soracağız, bu sürgün mü? Kutsallık mı?

Safhadan safhaya sürekli, anbean biz bu doğru koşula çıkmalıyız. Yani bizler, asla bu sürecin dışına çıkmamalıyız; ta ki en sonunda kutsallık denilen kutsallık, sürgünden çıkar. Tüm durumun tüm detaylarını ifşa edene kadar incelememiz gerekir. Yapabileceğimiz koşul, hızlandırmak durumudur. Yani bizleri sürekli ileri doğru çekecek hızlandırma durumudur. Bizler bu hızlandırma durumunu nereden uyandıracamız? Birbirimizi tutmak, bağ kurmak. Ve bu şekilde ilerleriz.

Bunlar, bütün zamanda kesinlikle olan bir durum ve burada bireyselliğin çaba göstereceği durum. Bu genel sistemin içine girmeye çalışması, bu yüzden anlamaya çalışmamız gereken şey; burada hangi gücü kullanacağız ki bizi önden çeksinsin? Ve bu sistem içerisinde neyi göreceğiz? Şüphesiz ki birbirimize yardım edeceğiz. Ancak esas olan durum şudur ki, bunu sistemden öğreniyoruz. Üst sistem alt sistemi değil, bizler alt sistem olarak üst sistemi uyandıracamız. Bu durumda sabit olarak bunu uyandırabiliriz ki, ancak biz ihsan etme safhasına gelirsek bu koşulu gerçekleştirebiliriz. Kabala'ya gelmek yaratılışın amacına gelmek, hazırlık safhasına girmek ve buradan dua yükseltmek. Ve biz bu duayı yükseltmek için bunu bilerek ve ilerlemek istediğimizi bilerek bu koşulda içsel olarak hep hassas olmalıyız. İçimizde uyanan koşul ne olursa olsun. Soru şu: Bizi arkadan iten bu güçten ziyade, bizler neden ihsan etmeye yönelik önden çekilmeye gelemiyoruz? Yani alt olan, üst olan. Üstün üstü olan ve üst olan biz, üstün üstü Yaradan. Alt olan uykuda olan. Yaradan şimdi burada. İlerlemesi gereken ve burada arzulanan bu koşulda her kim uyanmak istiyorsa bizde uyanır, uyanışı bizde olur.

Şimdi burada bunlarla beraber, hatta bu koşulda bizler de birbirimize yönelik gücü uyandırmalıyız. Grup, dışsal koşullardan ziyade bizim burada dikkât edeceğimiz eksikliğin ihtiyacını nereden alacağımız. Şüphesiz ki dostlardan. Ancak sınırlı esas olan koşul şudur ki, "hocamdan öğrendiklerimden daha çok öğrencilerimden öğrendim." Benim ileriye yönelik ilerleyişimdeki ihtiyacım öğrencilerimden aldı demek yani, burada ilerleyiş için diğerlerini bu koşulda aldığımız eksikliğini hissedeceğiz.

Baal HaSulam - Arvut Makalesi: Dünyadaki ıslahın sonuna gelindiğinde, dünyadaki bütün insanlar bu çalışmanın içerisinde olurlar ve Yaradan bütün her şeyin üzerine "YARADAN BİR VE ADI BİR" ve o gün hiçbir şey karışmayacak.

Rav: O gün dediği, herkesin bağ kurduğu gün ve bu anlayış ve hissiyata gelmemiz. Yaradan geldi demek; bütün arzularımızın hepsinin ıslahı ve hepimizin karşılıklı ihsan etmede ve

burada bütün bu ıslah edilmesi gereken bu kabı birbirimize ihsan etme koşulunda eşit olarak gelir. Bu safha tam bu noktaya yapışma örtüşme, bütünlük veya tam bir bağ olur.

Şimdi burada anladığımız durum; genel ve bireysel olarak, herkes herkesin içerisinde ve herkes bütünü içerisinde. Bu tam bütünlük içerisinde olmalı. Genel halkın anlayışı şeklinde. Şimdi burada bana en yakın bu çember önemli değil, önemli olan kendi sistemimi inşa etmem. Bana, tam bana ait olmadığı değil, en yakından en uzağa kadar hepsini ıslah etmeye çalışmalıyız. Yani burada anlayacağınız “her bir kişi, bir dünya” burada konuştuğumuz şey, ıslahıdır.

Bu yüzden aynı zamanda en yakın durumdan en uzak çemberlere kadar diyelim, bu şüphe değildir ki özellikle bu şekilde çalışmalıyım. Daha ziyade burada özel bir süreç var. Bir taraftan eğer ki ben çalışacağım, yani, bana en yakın diye düşündüğüm bir ulus ve bunun yerine sadece burada niceliksel olarak değil daha ziyade niteliksel gelişime dikkât etmeli. Eğer burada bağ kurmak isteyen ve burada bana dokunan diyelim ki dışsal koşullara ve dışsal çemberlerde artık bunlar da içsel çemberler dönüştürmeli ve ben burada daha fazla fiziksel olarak yanımdaki kişilerin içselliklerine girmeliyim. Yani burada içsellik her zaman dışsallıktan daha önemli olan dostlar ve dünyada uyanmış herhangi bir dostumuz hepsi bu bağa gelip ıslaha geliyorlar. İşte bunlar en önemli içsellikte. Çünkü onlar içsel ışık ile bağ kurmak istiyorlar yani içsel ışık en derin dediğimiz koşul. Burada içsel koşulda herkes bağ içinde ve herkes eşit. Şimdi burada ıslahı almamız demek; bir onlu gruba ihtiyacımız var. Dostlar dediğimiz ve bağ kurmak isteyenler diyelim. Ve burada ilk önce bağ kurup, bütün diğer realiteye geçebiliriz. Burada bu koşulun içinde sanki zıtlık var gibi geliyor. Yani şimdi burada çemberleri içsellik koşulunda incelediğimizde. Bu yüzden bizler şunu diyeceğiz ki; bütün dünya aslında bağ içerisinde. Yani dünyadaki insanlıktaki herhangi bir parça düşünün ki beynini her yönü yönettiği gibi. Şimdi burada dışsallık ki, her an bağa çekim duymuyor. Bu belli bir zaman alıyor. Şimdi içsellik bedensel olarak kıyaslırsak bu beyindeki koşul ve bu daha hızlı bir şekilde bağa çekim duyanlar. Bu yüzden bizlere ait olan parçalar. Yani kısacası onların bizim nerede olduğumuz önemli değil! Kolombiya, Ekvator, Avustralya, Şili, Panama vs. Nerede olduğu önemli değil! Bunlar bize ait bağ kurmaya çekim duymaya gelenler ve diğerlerini de merkezlerimizde yaptığımız çemberlerde uyandırmaya çalışıyoruz.

Soru: Üst gücün uyandırması ile bir de üstün üstünün alt olanı uyandırması arasındaki fark nedir?

Rav: Alt olan, üst olan, bir de üstün üstü var. Şimdi ortadaki dediğimiz biziz. En alttakiler bizim peşimizden gelenler yani biz küçük bir grubuz ve bu küçük grup genel halkı çekiyor.

Öyle ki, burada bir aslında alttaki de bir ihtiyacı uyandırıyor. Burada genel dağıtımlar yapılıyor. Bizlerde ne yapıyoruz? Genel dağıtım ile diğer insanların uyandırılmasına yardımcı oluyoruz. Bu dağıtımla yardımcı olduğumuz kişiler bu defa bize dâhil oluyorlar. Yani bizler ne kadar fazla dağıtım yaparsak alt olanlar bizlere dâhil olurlar. Şimdi bizim burada Yaradan’ a yönelik olarak uyandırma dediğimiz bir sorumluluğumuz var. Birçok gruplarımız var ve bu gruplar içerisinde yaptığımız dağıtımla yapmaya çalışıyoruz belki de. Diyelim ki kimin nerede olduğu ve bu kişinin kim olduğunu da bilemeyiz. Her şey burada bağa gelmekle

başlar. Biz burada başa yönelik olan en küçük adımı bile dikkâte alıyoruz. İşin aslı burada o küçük adımlar, büyük ihtiyacı ortaya çıkarıyorlar. Yani burada ne kadar daha fazla bu küçük adımı kavrayabileceğimize bağlı. Belki defalarca denemek ve burada önemli olan bir eksikliği, ihtiyacı aramamız lâzım. Burada kişinin hazırlığı istekliliği, her şey yok olur. Ve burada ince bir arzu gelişir. Bizim bu ince arzuyu sürekli yukarıya doğru özellikle yükseltmemiz lâzım. Biz bununla birleştiğimizde Yaradan'ın istediği çok büyük bir koşul oluşur.

Şimdi sen ya öne doğru çekileceksin. Bu da senin niyetine doğru. Biz buna benzemek istiyorsak ne ile? Diğerini uyandırarak. Yani burada Yaradan adamın elini hayırlı bir kısımete koyar derler ve Yaradan bunu al der. Öyleyse sen nerede neyi yapacağın iyi bir koşul nedir ki, uyandırma koşuluna gelebilesin. Burada Yaradan'a haz verebileceğin tek koşul; diğerlerini uyandırmak ve diğerlerini uyandırdığın koşulda Yaradan'a haz veririsin. Burada başlangıç yeni bir seçim. Bu yüzden bizim çalışmamız dağıtım üzerine olmalı. Burada bu yaptığımız dağıtımla ne kadar çok büyük sistemi harekete geçirdiğimizi görürüz. Şimdi bununla beraber bizler, diğerlerini uyandırmakla Yaradan'a memnuniyet getiririz. Yani burada benim yapacağım ve ekleyeceğim Yaradan'a, yani üst olana memnuniyet getirmek. Bu yüzden görevim ihsan etmek ve bu mükemmel koşullar ne kadar netleşirse yani Yaradan ile "kısa devre" denilen kısa yoldan bu koşul içerisine girer. Basitçe insanları uyandırmak sizin başlarınıza bağlı ve işte burada ego tekrar büyür.

Üst olan benim. Ben bu uyandırışı getirmeliyim. Burada bizler ebeveynlerden örnek alabiliriz. Ebeveynlerimize bakarsak, çocuklarına nasıl bakıyorlar çocukları ile ne kadar ilişkileniyorlar.

Soru: Öyleyse buradaki fark; diğerini uyandırmak ile sistemi aktif hâle getirmek alt turda üst ile üstün üstü ve bunun dosta ne yardımcı olacak?

Rav: Burada dosta yardım etmek istiyorsun; çünkü dosta yardımcı olmak ancak onu Yaradan'a döndürmekle, yani sen burada diğerine yardımcı olmakla yükselirsin. Bu aslında teknik bir durum. Şimdi burada bu derecelerde artık tecrübeleriniz var ve burada "herkesin birbirine yardımcı olmak" koşulu var yani geleceğimiz derece; "dostlar birbirine yardım etti."

Soru: Diğer kapları uyandırmak ile buradaki kapları uyandırmak arasındaki fark nedir?

Rav: Şimdi burada üst olana bağlı olmayan yani şimdi bizler vasıtasıyla burada çemberlere gireceğiz ve elimizden geldiğince onlarla eşit koşullarda olacağız. Eğer ki bir perdemiz (Masah) yoksa orada onlarla o koşula gelemeyiz ta ki onlar uyanana kadar ta ki onlar bizlere soru sorana kadar. Burada bu koşul başladığı zaman, bu defa onların içerisinde de ihtiyaç uyanır yani burada hayatın nasıl iyi olacak falan fistan bahsetmiyoruz. Amaç yaratılışın amacının anlamı; yani Işık'a yakınlaşmaktır. Işık kişiyi yaratılışın amacına yönlendirir. On Sefirot'a girişte burada hayatın anlamını düşünenler, buradaki eksikliği aşama aşama yükseltirler. Eğer ki bu böyle olmazsa sizler bu kıyafetlenme öyle bir koşul olacak ki burada yani kutsallığın gözyaşına geleceksiniz. Gözyaşları öyle ki yani gözyaşından sonra kalan tek şey büyük bir sevinçtir.

Okuma: Kişi kendisi için değil, bütünüün değişimi için dikkât etmelidir. Yani burada hayatın ışığını kendisi için değil, bütün çember için almak istemeli.

Rav: Şimdi burada içsel beden, maddesel beden gibi hareket etmiyor. Aynı zamanda ruhani beden bir bütünlük içerisinde. Yani doğrultu, bizim çemberler vasıtasıyla almış olduğumuz koşulu burada çemberin içerisine aktarmak. Ancak bu sınırlı hatta bu çembere de bağlı. Öyle ki yani burada çemberin kendi safhasına göre de baş burada sürekli bu doğrultu büyür, bir ağaçtaki meyve gibi. Düşünün daha fazla çember geldikçe burada daha büyük bir çember olur ve Işık buradan bütün hepsine yayılır. Şimdi bu yüzden bizler manevi çalışmada bu çizgi ve çemberleri birleştirmeliyiz. İşte bu yaratılışın amacı. Yani ilk kısıtlamamız bizim son ıslaha kadar olmamız gereken ilk koşulumuz. İlk kısıtlama gerçekleştirmemiz 6000 yıl boyunca dediğimiz koşul çemberden gelen çizgi. Şimdi bizler bunu nasıl gerçekleştireceğiz?

Kendi grubumuz vasıtasıyla diğerlerine yakınlaşıp, öğretiyi, doğanın gücü denilen bu koşulu nasıl getireceğiz? Doğanın gücünden yani diğerine yönelik olan çalışma. Öyleyse bizim ihtiyacımız gerçekten nasıl çalıştığımız konusunda daha netleşip bize bağlı olan şey ne kadar çok bizim bağ kurmayı istediğimize bağlı. Birlik olmak ve bütün bu detaylar içerisinde birlik olmaya gelmemiz. Aslında burada bir fark yok yani bizim ıslahın sonu dediğimiz bu koşula kendimizi ne kadar hedeflediğimize bağlı. Daha sonra burada kaplar Işık ortaya çıktığında kendisini bu son ıslaha bağlar. Tekrar söylüyorum; burada amaç aynı olmalı ki bana en yakın kaptan en uzak olan kaba kadar, kim olursa nerede olursa olsun hepsi yaratılışın amacına gelmeli. Buradaki çemberlerimiz bütün dünyayı etkiler. Şimdi buna göre görüyoruz ki bizler, ilk önce burada grubun içerisinde, çemberlerin içinde bağ içinde olmalıyız.

Konuştığımız buradaki çemberler Kabala bilgeliğini aktaranlar. Bu dağıtımı yapan en yakın çemberdir. En yakın olandan Reşimot dediğimiz direkt olan koşulun uyanması yani biz burada uyanışın metodunu konuşuyoruz.

Okuma: Herkes bunu söylemeli: “Bütün dünya benim için yaratıldı.” Bunu dedikten sonra sürekli bu koşulu incelemem ve bütün her şey benim için yaratıldıysa, bunun için dua etmeliyim.

Rav: Burada her bir kişinin bu dünyada Yaradan’a yönelik bir rolü var. Öyle ki Yaradan’ın gizli saklı olması. Her bir kişinin Yaradan gibi olması için yani her bir kişinin içindeki bu özel nokta sürekli kişiyi aktif hâle getiriyor. Sürekli kişinin içindeki Reşimot uyanıyor. Şimdi burada sisteme yönelik kişinin tek koşulu; Yaradan gibi olmaya gelmek. Öyleyse bu defa diğerleri de hepsi de ıslahın sürecinde tek bir ruh denilen koşul içerisinde bağlanmaya geliyorlar. Bu yüzden burada bir sorumluluk var. Bu koşula gelmek isteyen her bir kişinin omuzlarında sorumluluk var. Bir yapı var ve burada bu yapıya dikkât etmek gerekiyor. Dünyanın ıslahı her bir kişinin son ıslaha kadar gelmesi. Bu Ein Sof dediğimiz sonsuzluk koşuluna gelmesiyle ilişkili, yani bu eşsiz koşula ve tam bu noktada sonsuzluk ışığı bütün herkesin üzerine yayılır ve bizler burada bir nevi iletken olmalıyız. Bu yüzden her bir kişi Yaradan’a yapışmayı istemeli ve burada bizim üzerimize düşen, her bir kişi son ıslaha kadar bu koşulları yerine getirmeli.

Soru: Burada boru hattının görevini gerçekleştirmek için şimdi arzuları birleştirmek ve bu arzuları birleştirdikten sonra üst koşula yükselmeliyiz. Burada eksiklikleri birleştirmek için ne yapmamız gerekiyor?

Rav: Burada diyelim, dağıtım yapan kişi kendisini diğer topluluğun eksikliğine getirir. Yani öyleyse burada bu ıslahın metodunu almak bu ıslahın metodunun ıslahına dâhil olmak ve burada bu grubu hesaba katarak yani doğru bir yaklaşım, bu toplumun içine doğru bir frekans ile girmenin ve bu sunulan koşulu takip etmeli. Yani burada grubun anladığı, Kabala bilgeliğinin dağıtılması. İlk önce bu grup anlıyor öyle ki Kabala bilgeliğini basit bir şekilde anlatamazsınız. Kabala bilgeliği bütün bu özel güçlerle ilişkili bir durum, bu yüzden sizler Kabala bilgeliğini bu dünyanın sözlerinde bu atmosferi bu normal dili kullanarak basit bir şekilde anlatamazsınız. En uygun olan koşul toplumu anlamamız ve bizlerin doğru bir bağ içerisinde olmasıdır. Şimdi burada bizlerin hata yaptığı durum, burada kişi kendisini incelemeli ve doğru bir bağlayıcı olduğunu görmeye çalışmalıdır.

Soru: Üst olanla amaca yönelik bu teması nasıl tutmalıyız?

Rav: Kabala bilgeliğinin dağıtımını yapan bir kişi gittikçe uzmanlaşır. Bu dünya, manevi dünya ve bu ikisi arasında nasıl bir bağ, nasıl bir form alacağı, nasıl sunacağı bütün bunlar göz önünde. Görüyorsunuz farklı medya ve yayın grupları, bütün hepsi ayrı ayrı sınıflandırılmış ve buna göre kendi dağıtımlarını yapıyorlar. Bizlerin bunlardan öğrenmesi gereken konu, mümkün olduğunca daha verimli, yani çocukluktan bir bakarsanız kişinin kendisini değişime vermeye ne kadar çok saygı göstermesi gibi.

Soru: Alt olanın ihtiyacını uyandırıp Yaradan'a nasıl memnuniyet getiriyoruz?

Rav: Okuduğum Kabala kitaplarında, Kabalistlerin son ıslahtan bahsettiklerinde, Baal HaSulam şöyle der: "Bu iş bir günde gerçekleşmiyor. Birlik, bağ kurmak ve ancak burada kutsallık barınıyor."

Okuma: "Son Nesil"de Baal HaSulam şöyle diyor: Her bir kişinin içinde kutsallığa yönelik kıvılcım var. Bu bazen ışığa yönelik uyanır ve bu kişinin içinde bazen arzu uyanır ve bu aynı şey bu arzu uyandığında diğerleri ile bağ kurmaya gelir.

Rav: Bu haykırış gerçekten çok üst bir seviye. Yani nasıl bir içsel bir kıvılcım nasıl bir konu. Ölüm ve yaşam kadar sürekli bu özel koşul bizim yakınlaşmamız gereken insanlığa yönelik olarak neyi düzenlememiz? Yani bu noktanın hazırlığına gelmemiz. Aslında bir cevap yok. Yapabileceğimiz... Bilinmez bir yerden geliyor ve bilinmez bir nokta olmalı. Öyleyse biz bu noktayı uyandırdığımızda bir başkasının kalbine ulaşabiliriz. Bu arada buna cevap vermekten ziyade sanki bir mesaj vermek lâzım. Kişi nasıl bilinmeyen bu koşulu yani bu örtüyü azar azar açar? Kişinin içerisindeki bu bilinmeyen seviye dediğimiz konuşan seviye, bu dünyadaki gibi düşünüp duran, bitkisel, hayvansal koşullarla ve burada bunlar bununla insan arasındaki bilinmeyen ve bu bilinmeyen dediğimiz koşul kutsallık ile daha üst koşul olan safha. Bizler de şimdi burada güzel bir şekilde kişinin bunu tutması koşulunu konuşuyoruz. Kabala bilgeliği, yaratılanları Yaradan'a dönerek bir anlamda bu bilinmeyeni hissedip bir cevaba gelmesini anlatır. Kabala bilgeliğinin anlattığı budur

Soru: Kabala bilgeliğine akıl ile değil de kalp vasıtası ile yakınlaşmalı. Her bir kişi buna yakınlaşabilir mi?

Rav: Burada nasıl ki yüzlerimiz aynı değilse, düşüncelerimiz de aynı değildir. Baal HaSulam'ın "Son Nesil" makalesinde de anlattığı gibi ben burada bu grubun içerisine girmem gerektiği ve buraya bir gazete getirdiğimde her kişi bu gazetenin farklı farklı yerlerini okuyor ve kendine göre yorum yapıyor, ancak bizlerin bir değerine yönelik özel bir dersi.

Okuma (Baal HaSulam- Son Nesil Yazıları): Burada kişi Yaradan'ın yararı konusunda daha hassas ve net olmalı ve halkın buna yapışmasına gelmeye çalışmalı.

Rav: Yaradan ile yapışmak demek; form eşitliğine gelmek yani arzunun Yaradan'ın arzusu gibi olmaya çalışmalı. Yaradan burada bütün bu arzuların toplamı. Burada ıslah olmuş safha hepsinin birbirine dâhil olması yani tek bir beden ve mükemmel koşulun içine girmesine yani bağın ideal formuna Yaradan denir. Bu safhaya da GEL-GÖR denir. Bizlerin de edinmesini istediğimiz safha bu. Şimdi bizlerin bunu edinmeye çalışması ve mümkün merteye bunu aktarmaya çalışmak, bu safhaya gelmenin bir sistemi ve bu çalışmanın da stili var. Yani benim burada yaptığım, diğerlerinin ıslahını istemek. Şimdi dağıtım konusunda konuşuyorum bununla beraber iç ışık ve saran ışığı konuşuyoruz. Aynı zamanda özel ruh koşulunu konuştuk ve saran ışık koşulları tam anlayamıyoruz. Kişinin eğilimine göre tüm zorluklara rağmen sürekli daha üst seviyeye getirilebilmesi, diğerine yönelik dağıtım koşulunu yerine getirmesi ve daha sonra genellikle bu defa kişi düşünmeye başlar. Dağıtımı yapıp diğerlerine öğretebildiği kadar bu ışığı çeker. Bununla beraber gurur, ihtiras, kıskançlık, itibar kişiyi kendinden çıkartır. Burada kişi bu işi tamamlamazsa kusurlu değildir. Kişi elinden gelebildiğini yapmalı ve bu koşulu gerçeğe yönelik yapmalı, bu da hayatın amacıdır. Yani genel sistemin ıslahı bu şekilde veya diğer şekilde lineer olarak ilerler. Kişi kendisini direkt veya indirekt olarak diğerleri ile ilişkilendirir ve burada bu her bir koşulun gerçekleşmesi zamana bağlı dediğimiz, bizim içinde olmamız gereken koşul; insanlarla kaynaşmalı ve dünyanın artık bunun gerekliliğinin hissiyatını keşfettiği zamandır.

Soru: Diğerinin ödüllendirilmesi ne demek?

Rav: Diğerinin arınmasına yardımcı olmak, arınmak ne demek? Kısıtlama daha sonra perde ve daha sonra yansıyan ışık ve iç ışık kişiyi arındırır. Buna yardımcı olacak durum, diğerine ihsan etmek, diğerini sevmek, aralarında bağ kurmak bütün bunlar kişiye yardımcı olacak.

Okuma: Her kim Yaradan'a hizmet etmeyi arzularsa bütün yaratılanlara hizmet etmeli ve burada kişi bu ruhunu onlara dâhil etmeli. Sadece kutsallığın bağı için yaşamalı ve birçok insan ile yakınlaşmak ve kişi bakar burada birçok insan Yaradan'a hizmet etmek istiyor. Kişi kendini bu insanlara dâhil etmeli ve burada bununla birlikte Şehina'ya (kutsallık) duayı yükseltmelidir.

Rav: Bizler aynı zamanda buna çalışırken bazı insanlar büyük, bazıları küçük bir grup ile çalışıyor. Bazıları nasıl halka çıkılacağını bilmiyor. Farklı şekillerde çalışanlar var. Bizlerin bu küçük gruplara çok dikkât etmesi lâzım. Çünkü geçtiğimiz bu tüm süreçlerde onlara da

yardımcı olmalıyız. Burada bireysel süreçlerimiz de olsa ve ben sadece kendi sürecimden çok onların sürecine dikkât ederek bütün bu sürece kendimi dâhil ediyorum. Nasıl onların içerisine gireceğim? Nasıl onların sürecine yardım edeceğim? Bütün bunların hepsi bizim yapacağımız dağıtım ile gerçekleşecek. Ne zaman ki kişinin içinde böyle bir soru uyanır, burada kişi bilmeli ki Yaradan kişiyi duaya gelmesi için uyandırıyor. Kişi ihsan etme aksiyonu yapmaya çalışarak, bu niyette olarak ilerler ancak bu imkânsız. Burada bir problem var, o da yakıt. Başka, yani kişiyi temel olarak kendini düşünmekten alıp, diğerlerini düşünme koşulunda sıkıntıya getiren koşul nedir? Kişi kendi içinde kalır eğer bunu yapabilirse kendinden kopar, buna nereden gelecek? Yaradan'ın yüceliği ile yani burada kişi oturacağı düzen ve ilerleyeceği durum bu ve işte ilerleyeceği bu ve kişinin tutması gereken anbean niyettir.

Kutsallığın hüznü (Yaradan'ın) dediğimiz koşulda bağ var. Yaratılan varlığın özleminde Yaradan'ı ifşa etmek varsa elbette Yaradan'ın hüznü (kutsallık) her şeyi dâhil ediyor yukarıdan da aşağıdan da.

Okuma: Tüm dünyalar boyunca bilinir ki, tüm yaratılış için gerekli olan şey; hayattan kopmamak ve süreklilik arz etmek ve yukarıdan aşağıya o gelişimin içinde bulunmak. O yüzden Hak'tan yana olanlar için Yaradan ile bu dünya arasında olan Hak'tan yana olanlar var. Yani kişi burada ara pasaj olmalıdır. Hak'tan yana olan demek Yaradan ile yaratılan arasında kanal olan ki, tüm dünyadaki insanları Yaradan ile ilişkilendirsin ve buna ara vermesin, Yaradan ile mesafe olmasın.

Rav (Çalıştay): Kendimize nasıl yer yapacağız? Tüm dünyadaki arkadaşlar uzun sözün kısası nasıl doğru bir gruba geleceğiz? Organizasyonumuzda neler eksik ki görevimizi somut bir şekilde yerine getirelim?

Tes Grubu:

--- Biliyoruz ki her zaman Yaradan'ın yüceliği eksik ve Yaradan'ın yüceliğinden hareket edersek o zaman grubumuzu ve bizleri takip edecekleri organize edecek durumumuz olur.

--- Toplumu nasıl bir şekilde organize edeceğiz ki, Yaradan için uyumlu olacak?

--- Elbette bu genellikle dağıtım üzerine öyle ki, bu iki kanalı oturtmamız lâzım geniş bir kitleye elimizden geldiğince yayılmamız lâzım.

--- Rav'ın, dersin başında söylediği şeyden bahsetmemiz lâzım. Yaradan var, yani alt var üst var ve üstün üstü var, yani grup var. Bizlerin de üst dünyadan işleyişi öğrenip aramızdan genel halka nasıl anlatacağımızı bilmesi lâzım. Bu çalışmada bir itiş gerekiyor o yüzden alttan bize bir arzu geliyor, dolayısıyla doğru koşul oluşturan bir yapı var.

--- Rabaş'ın söylediklerine göre kendimizi sürekli kontrol etmemiz lazım. Ne kadar yolda olursak o kadar çok şeyin daha hassas ve net olduğunu görürüz. Yoksa kişi gerçekten sistemi kirletebilir.

--- Benim gerçekten anlamadığım şu; dağıtımı neden ayırıyoruz? Dağıtımdan bahsederken eğer ıslah olmuş bir grup oluşturacaksak içeriye veya dışarıya çalışmalar daha çok bağ içerisinde olmalı, ayrı değil ama bağ içerisinde olması lâzım.

--- Sürekli arzularımız arasında, ihtiyaçlarımız arasında her şeyin nasıl oturduğunun dışarıdan koşuluna bağlı.

--- Soruyu tam olarak anlamış değilim. Sonucu bilmeden karar veremiyoruz. Takip edemiyoruz ve sanırım bu şekilde devam edecek.

--- Kabala ilminin dağıtımının grupta da önemli olması lâzım.

Rav: Kişinin kendine, halka, ülkeye ve dünyaya yönelik ilişkisi nasıl olmalı? Dünyaya gücümüzü nasıl dağıtacağız? Eğer son ıslahattan bahsediyorsak derecemiz ihsan etmeye yönelik olmalı. Diyelim ki hepimiz müdürüz ve bu gücümüzü insanlara nasıl aktaracağız?

--- Bugün hayatımızı öyle bir şekilde organize ediyor ki, kişinin karakterine bağlı... Kişi dağıtımda ise, kişi dağıtım yapsın ve doğasına ters olan bir şey yapmasın her dosta nasıl hassas olabiliriz ki her dost kendini realize etsin?

--- Sonuç itibari ile dağıtım ve dünyaya dağıtımın aynı şey olması lâzım. Ne kadar net olursa o kadar daha basit olur. Kişi dolayısıyla grubuna, onlusuna dağıtım yapmalı. Çünkü gücümüz onluda, akabinde güç alırız ve dışarıya eylem yapacak gücümüz olur.

--- Bence birkaç faktöre bağlı. Zamana, nesle ve bizim ne kadar hızlı olduğumuza. Sistem sürekli adapte olmalı. Grup ne kadar hazır? Herkesin becerisine bağlı. Bazen kendimizde de görüyoruz. Bnei Baruch'un bazen dağıtıma bazen de içsel çalışmalara ve grup aktivitelerine yönlendiği yerler var vs.

--- Kişi grupta doğru bir şekilde davranırsa her zaman sabit bir yeri vardır. Onluya yönelik, gruba yönelik sistem öyle bir şekilde organize olmalı ki, adamın bu çalışmanın içinde olması lâzım.

--- Kişinin bir görevi var ise doğru bir şekilde çalışabilir. Çünkü farklı koşullardan geçiyoruz ve kişi kendini adamadı ise ve sorumluluk almıyorsa kendini gruba dahil etmesi çok zor.

Rav: Her birimiz nasıl son ıslaha (genel ıslaha) kendini odaklamalı? Niyetimi, dünyaya ıslah etmeye yönelik nasıl oluşturacağım?

--- Sanıyorum belli bir ilişkimiz olması lâzım. İç çalışma, onu dışarıya doğru yapmamız bana daha saf ve temiz gibi geliyor.

--- Manevi çalışmada dışarıya çıktığımız zaman temiz ve saf, öteki tarafta bütün işimizde bu zaten ancak aramızda doğru yaklaşımı da oturtmamız lâzım.

--- Rav, çalışmayı içsellik ve dışsallık diye ayırdı. Bir adamın fiziksel olarak yaptığı şeyler var. Sonuç itibari ile kişinin çalışması da var. Kendini ne kadar ihsan etmeye yönlendirebilir? Dışsallık kişiyi içsellığe getirir.

Okuma (Baal HaSulam, Arvut): Halkın sorumluluğu manevi çalışma ve ıslahla tüm dünyayı ve kendini kalifiye etmektir, ta ki başkalarını sevme niteliğini üstlenene dek; ki bu Yaradan ile bütünleşmektir.

Rav: Halk denilen şey; geçmişte İbrahim'in Babil'de oturttuğu halktır. Babil'de ne yaptı İbrahim? Dünyada yaşayan insanlar Babil'de yaşıyordu. İbrahim'in çağrısı şöyleydi: "Yaradan'ı ifşa edecekseniz gelin." Gelen insanlara İbrahim, metodu ve bağ kurmayı anlattı. Buradan grubu inşa etti. Grubun adına İsrail (Yaşar-ke) dendi. Yani Allah'a doğru olan demek. Bu grup 3500 yıldır birçok koşuldan geçti. Bu koşula "doğru hazırlık" denir ki, bu an itibari ile son ıslaha çalışabilsinler. Herkes arzulan safhaya, bütünlüğe gelsin. Yaradan'ın ifşası var ve o grup uyanmak zorundadır. Her kim kendi içinde bu kalpteki noktayı hissediyor ise son ıslahı yerine getirmek için çalışma yapabiliriz. Dolayısıyla her birimizin içinde kıvılcımlar var ve ifşası dünyada. O yüzden bizler de uyanmak zorundayız. Herkesin son ıslahın eğilimine yönelik kendisini devreye sokması lâzım ki, hiç kimse kendi ıslahını düşünmesin. Çünkü realizasyon dünyadaki tüm insanları son ıslaha çekmek içindir. Bu her birimizin bireysel ıslahıdır.

Nasıl yapacağız? Öğreneceğiz. Üst ışık, Yaradan. Amaç son derece net. Öncelikle içselliği hazır olan insanlar, ki bunu anlayan insanlar. Dünyanın ıslahı ne diyor? "Dünyadaki tüm insanları mükemmel bir bağa getirmektir." İnsan sevgisi olarak ifade ettikleri yaratılışın amacı, bunların hepsi aynı şeyler...

Soru: Doğru hazırlık nedir?

Rav: Öncelikle kendileri gerçek amaç nedir diye analiz etmeli. Belki senin gözlerin ile gördüğün değildir. Amaç, Yaradan ile bütünleşmek ve bu şekilde bağ kuruyoruz. Nasıl? Yaradan'ın ifşası, bunların hepsi netleşmeli, lafla değil. Herkes çabasına göre içsel kaplarını uyandırıyor. Akı, kalbi ve kişinin içinde aklen ve kalben inşa olmaya başlıyor. Akıl maddemiz. Kalp, kas yani burada hissiyata "kalp" diyoruz. Düşünce de akıl, yani hissiyattan ve düşünceden kendi içinde düşünce ve hissiyatı mutabakata getirmeye başlar. Kişi anlayışında o ve başkaları arasında bir fark olmadığını görür. Bir arzu var kişinin ifşa edebildiği kadar koşulu. İçimde ortaya çıkan şey, içimdeki kırılmayı ıslah edersem herkes ile bir bütün olarak bağ kurduğumu görürüm. O yüzden başkalarının üzerinde çalıştıkça, onları teker teker toplamaya çalıştıkça kendi üzerimde çalışıyorum. İçimdeki ayrılığı ortadan kaldırıyorum. O yüzden içimden bu dışarıdaki bozukluğu görüyorum ama dışımda değil. Her şey bir illüzyon. Her şey adamın içinde yaşadığı şeyler. Ama bunları içimde nasıl ilişkilendireceğimi bilmiyorum. O yüzden kişi kendisini, arzularını farklı düşünmeye getirebilir mi? Tabii ki hayır. Aklında, arzunda sanki sen değilmişsin gibi çalışıyoruz. O yüzden kişiye sadece egosu veriliyor. Adam sanıyor ki başkaları üzerinde çalışıyor ve onları eğiyor, organize ediyor vs. Sözün açıkçası, kendini ıslah ediyor ama kişi farkına varsaydı bütün her şey mucize bir şekilde inşa ediliyor olurdu...

İnsanın tüm zaafı bilerek bu şekilde her şey inşa ediliyor. Bu bayağı şekilde, haydi oturalım sevgiden bağ kurmaktan bahsedelim diye basit şekilde başlıyor. Herkes belki yarım bir kalp ile dinliyor. Çocuklarıma bir şeyler söylerim diye ama genel sistemi öyle ıslah

ediyoruz. Herkes kendini böyle ıslah ediyor. İnsanlara ne yapıyorum? Gördüğüm her şey benim içimde ne yapabilirim ki o yüzden sabır çekek çeke ıslaha getirmeye çalışıyoruz.

Soru: Her şey bana mı bağlı? Peki her şey kişinin kendine bağlı ise neden tek başına çalışma yapamıyor?

Rav: Tabii ki her şey sana bağlı. Adamın çalışma yapması lâzım. “Her biri dostuna yardımcı oldu” Yaradan’dan güç almak için. Ama her şey adam ile başlıyor.

Soru: Her şey bana bağlı ise nasıl bir yardım alabilir ki?

Rav: Bilmem. Sesini duymak istemiyorum sadece sen bunu duyacaksın: Dünyada gördüğün her şey senin ta kendin. Gözlerin ile gördüğün her şey ve tüm kabuslar sensin kendini ıslah edip iyi, güzel ve net bir şekilde göremediğin sürece kendini ıslah etmemişsin demektir. Tüm dünya mükemmel Yaradan içinde ifşa oluyor dediğin zaman bu "ben". Sadece adamın kendisi var.

Soru: Kabalistler etraftaki problemleri görmediler mi? İyi bir hayatları mı vardı?

Rav: Tüm problemleri gördüler. Islah oldukları için dışarıdan gördüler ama içlerinde hissettiler.

Okuma (Baal HaSulam): Kabala ilmi neslimizde ifşa olmaya uygun. Nereden biliyorum dersiniz? Bana izin verildi. Yaradan bana had safhaya kadar bunu ifşa etmeye izin verdi. Ve bu hocanın yüceliği ile ilgili değil, neslin koşulu ile ilgilidir.

Rav: Bir taraftan Kabala ilmini ifşa etmek için böyle bir nesilde doğduğum için mutluyum diyor. Bu güzel. Herkese net değil mi? Aynı makalede “son nesil” de anlatılıyor. Dünyanın da ihtiyacı var. Gördüğümüz gibi bağ olmak zorunda ve edinilemiyor. Kapitalizm batıyor. Bencil bir bağ bile muhafaza edilemiyor. İş hayatı, finans sistemi vs. Muhafaza edecek bir şey yok. Ne sosyalizm ne kapitalizm her şey yeni bir bağda. O yüzden kişinin eğitimi, içsel değişimi gerektiriyor. O yüzden insanoğlunun tarihinde ilk kez insanların hayatı nesilden nesle değişiyor. Doğa insanları baskı altında tutuyordu. İnsanlar değişti. İşveren-çalışan ilişkisi her şey değişimden geldi. Şimdi öyle bir noktaya geldik ki kendimizi değiştirmemiz lâzım. Çünkü dünya değişiyor. Fransız devrimi gibi biz özgür olmak istiyoruz. Gidip Bastil’i devireceğiz. Birkaç kişiyi öldüreceğiz. Yeni bir toplum, ekonomi ve sanayi vs. Şimdi her şey farklı. Doğa içimizde bağ kurmaya yönelik bir eğilim oluşturmuyor. Ne bileyim içselliğimizde bir dürtümüz yok. İnsanlar ile devlet arasında bir ilişkinin olabileceği. Keşfettiğimiz şey; koşulun kendi aramızda sahip olduğumuz ilişkiler vs. işe yaramıyor. O yüzden kopuyoruz. Daha önce tarihte öyle bir şey yoktu. O yüzden değişim de farklı bir şey ama net değil. Yani burada artık hayatımızı kontrol etme koşulunu kaçırıyoruz. Ev de çocuk da, politika da hiçbir şey net değil. Çünkü doğal olarak ifşa edilecek her şey, şimdi ifşa olmak zorunda. Yani insanoğlunun yeni gelişimi. O yüzden bu egoist doğa her şeyin sadece yıkıldığını gösteriyor. Bir sonraki derece olarak getiremez. Dünya sanki sona geliyor. Daha önceki formların hepsi yetersiz. Ekonomistler bizlere bunu söyleyebilir. Çin vb. ülkeler darmadağın oluyor. Sadece yeni bir metot, hayatımızı nasıl organize edeceğimize yönelik bir koşula getirmeli. Eğer aramızda doğru bağ oluşturur isek ve herkesin arasında olabilirsek

insanlar yavaş yavaş anlarlar. Ekonomiden vs. sadece kendimizi gereklilikte muhafaza edebiliriz. Saçma sapan şeylerle değil. Fiziksel ihtiyaçlarımıza yetecek kadar bu dünyada yetecek kadar yani en önemli şey bağ. O yüzden bunların hepsine "Tora'nı sabit yap." Ta ki bağ olan bu dünya ortadan kalkana kadar. Dışımızda olan her şey daha çok içimizdeymiş gibi hissedeceğiz. Bu trendin içinde olmamız lâzım ve bu bağdan sistemleri görmeye başlayacağız. Aranızda bundan bahsedin şimdi.

TES:

--- Elimizden geldiğince bağ kurmaya çalışıyoruz ve belli bir şekilde Yaradan'a benziyor, Işık geliyor ve bizlere yolu gösteriyor. Kötülüğümüzün farkındalığı ıslahın olması gereken yeri ve bizlerin içerisinde de arzular inşa ediyor ıslah olmak ve daha sonra ıslahın kendisini yapmak için. Işık ışılıyor, bizler sadece motivasyon sağlıyoruz

Rav: Bizim neslimizde ne tür bir devrim olmalı? Çünkü insanoğlu farklı formasyonlardan geçiyor ve sadece koşullardan bahsetmiyorum toplumun farklı formlarından.

--- Dünyanın geçirmesi gereken evrim nedir?

--- Evet bizler doğal formlarımızdan çıkmalıyız. Kendimiz için haz almaktansa zıt formu hissetmeye başlamamız lâzım.

---Dünyanın bir şekilde geçirmesi gereken bir koşul var: Bir Üst Güç var ve doğru bir şekilde bağ kurarsak son ıslahı yaparız. O yüzden dışarıdaki bu koşullar benim parçalarım.

--- Burada insanın değişimine yönelik bir devrim yaşanmak durumunda.

--- Dünya yok, sadece ben varım.

--- Bir koşuldan başka bir koşula geliyorum ki Baal HaSulam'ın Arvut makalesinde yazdığı gibi: "İnsanlar kendilerini değil ama dostlarını düşünmeli." Bugün herkes kendini düşünüyor. Realitemiz bu. Başka bir şekilde yapamıyoruz. Yapabiliyor olsaydık kendi varoluşumuzu tehlikeye sokardık. O yüzden gerçek anlamı ile bir devrim. Başkalarını düşünmeliyim, kendimi düşünmektense.

--- Tüm sistemin bağ içerisinde olduğunu görmek, herkesi içinde biriktiriyor. Diğer tüm parçalar aynı amaca katkı sağlayacak.

Okuma (Baal HaSulam, Mesih'in Borazanı): İslah için bir ön koşul vardır. Herkes Yaradan'a olan kanunu benimseyecek. Şöyle yazdığı gibi: "Mısır sürgününden çıkılması için bir koşul vardı. Firavun gerçek kanunları üstlendi. O yüzden halktan her biri Yaradan'a doğru olan birisini kutsal topraklara doğru yönlendirecek. Kendi başlarına yürümeleleri doğru değildi." Şunu anlamamız lâzım. Dünyadaki insanlar böyle bir fikre ve arzuya nasıl gelecekler ki, bilin ki bu gerçek ilmin dağıtımı ile olur ki gerçek kanunu görsünler ve kitlelere bunun aktarımı "şofar" olarak bilinir. Yani borazan. Dünyanın her tarafına yayılır ve dünyadaki herkes böyle tanrısal bir ilim olduğunu görür.

Rav: Halka bunu anlatmanın gerekliliği bizler için net olan şey. Çünkü dünya bu ıslahın parçası. Dünya hemfikir olmasa da Firavun ile ilgili dediği gibi, insanların özel bir rolü var. O yüzden Firavun ne diyor? “bıraktı onları” diyor. Bu şekilde ıslaha katkıda bulundu. Yani onları Mısır’da bırakıyor ve Tora’nın sırları bunlar. Firavun Yaradan’ın sadık hizmetçisi. Bizler de bu ilmi tüm gücümüzle dünyaya aktarmalıyız. Bununla birlikte eski Babil’de olduğu gibi yaklaşmamız lâzım, ki ıslaha geliyorlar. Sâdik parçası olmak için. Bizler de küçük bir güç olarak göreceğiz. AHAP olarak bizim üzerimize çıkacaklar ve Hohma’yı getirecekler bizler de azınlık olarak, Hasadim olarak uyandırabiliyoruz.

Okuma: Ve Yaradan’a doğru olanlar, halklar arasında yayılmıştı ki halklar onlara karışsın. Yaradan’a doğru olan herkes sadece halkların içerisinde. Kutsallığı çekmek için. Şöyle yazıldığı gibi; “eğer kendi dostun için garantör olursan.” O yüzden Yaradan’a doğru olanlar manevi metodu tüm dünyayı ıslah etmek için alıyorlar.

Rav: Ne yapalım? Zorakilik. O yüzden insanlara anlatmamız lâzım. Dağıtım. Dağıtım ne demek? Dağıtım, öğrenmek isteyenlere öğrenmek için koşul hazırlamak, fırsat vermek. Uyananlar gelecekler ve yaratılışın amacı ne diyor insanlar da öğrenecek. Herkes eşit bir şekilde Yaradan’a geri dönecek.

Okuma: Tapınak, Cehennem, sürgünler... Bunlar kabukların içine düşen kıvılcıklar ve yükseldikleri zaman Işık ile, tapınak ile yükselirler. Cehennem koşulu şudur: Cehennem onları önce indirdi ama bu inişten yükselmelerine sebep oldu. O yüzden oradan ruhlar çıktı. Gimara’da diyor ki; Yaradan’a doğru olanlar diğer tüm insanların arasında sürgündeydi. Ama onları yüceltmek içindi. Midraş’ta şöyle yazar: "Onları dağıttınız ve şimdi birleştirin" ve Yaradan onları ayırdı. Bunun nedeni şudur: Daha sonra Yaradan’a doğru olanları Yaradan toparlayacak.

Rav: Kabala ilmini tüm insanlara aktarıyoruz ki, Yaradan’a doğru olanları toparlamak için, o yüzden reşimotların, arzuların vs. dağılıp entegre olana dek egoda herkese net dünyanın hiçbir iyiliğe gelmeye şansı olmadığını gördükten sonra ıslah metodu devreye giriyor. Bizlerin de elbette çok katmanlı bir şekilde devreye sokmamız lâzım. Öncelikle halkların arasından on kabileyi toplamamız gerek. Yükselişten ve düşüşten reşimotları var. Onların özel bir ıslahı var. Daha sonra, sürgündeki halkla harmanlaşanlar var. Sonuç itibariyle herkesin ile bir yeri var ve bu bizim dağıtımımıza bağlı.

Kabalist Rav Loup: Yaradan onları sürgüne getirdi ki dünya milletleri onlara katılsın. Ve şöyle açıkladılar: Burada toplandığımız şey sadece kıvılcıklar. Yani dışarıdaki halkların içerisindeki kıvılcıklarını toparlamak ki o sadece sürgünlerde olur. Bu nedenden dolayı “Sevdiğim geliyor” dedikleri koşul var. Bu kral Mesih olarak bilinir. “Yaradan bizleri yetmiş toplumda köle yaptı” denen koşulda hepsinin kutsallığı var ve canlılıklarını oradan alıyorlar.

Rav: Tüm problemler, geçirdiğimiz her şey bunların hepsi sadece kaplar ile karışmak için. Kapların kırılmasında öğrendiğimiz gibi yıkımda ek bir düşüş var. O yüzden Tanhim Krallığı dediğimiz koşulda düşüyorlar, harmanlaşıyorlar ve ıslah o şekilde başlıyor. Ve bizler de hazırlığın sonuna geliyoruz ve oradan ıslaha başlayabiliriz. Islah, Islah Eden Işık’ı

kendimizden geçirdikten sonra, Tora dediğimiz bu kişinin manevi ediniminden doğan Işık erdemlik. Bizler de sistemi oturtuyoruz.

KONGRE DERSLERİ

DERS 1

Rav: Burada olmaktan çok memnunum, kongrede. Ve bizleri davet ettiğiniz için teşekkür ederiz. Şimdi dostlarla beraber bütün derslerimizde hissettiğimiz ve dersin kendisi ve aynı zamanda dersin başlığıyla ilgili okumalarımız olacak ve benim de buradaki sorumluluğum sadece dersi anlatmaktan ziyade bunu daha net açıklamak. Ve programı inceledik, muazzam bir program hazırlanmış arkadaşlar. Ve şimdi burada çok büyük bir kuvvet olacak.

Bu ilk dersimizin başlığı, hemen, acilen “ahişena”. Bu yüzden ahişena için diyebiliriz ki; benim üzerine yükseleceğim ve çok fazla izlenim aldığım bir durum demek. Yani düşünüyordum, bu kelimeyi nasıl açıklayayım diye size. Şimdi biliyoruz ki burada, toplantımızda bizler burada nasıl bir araya geldik ve aynen bu hissiyatı görmeye başladık. Ve insanlarımız farklı yerlerden, farklı şehirlerden uyanıyorlar ve şimdi bizler burada bu defa araştırmaya başlıyoruz. Hayatın amacı ne, bağ kurmak nedir, bu hayata neden geldik, ne istiyoruz, neyi gözlemliyoruz, neyi araştırıyoruz, ne yönde ilerleyeceğiz ve Yaradan bizi neden bu özel yere getirdi, bıraktı? Ve şimdi aynı zamanda bizi hayatın amacı nedir sorusunun cevabına getirdi.

Şimdi, çok uzun bir yol, doğanın yolu. Bu defa onun üzerinde yürümek var. Ne demek üzerinde yürümek? Yani bütün soruların hepsi, nihayetinde geleceğimiz soru, her şeyin üzeri dediğimiz. Şimdi bununla birlikte yolumuz, organizasyonumuz, bütün toplumumuz ve bütün her şeyimiz, burada bütün her şey; hayatın amacı ne? Bu sorunun cevabını istiyoruz. Ve şimdi bizler burada olan her şeyin ifadesinin içerisinde, olan her şeyin ifadesinin içerisinde bizler burada, gönüllü olarak gerçeği kabul edip, kendi koşulumuzda kendimizle yüz yüze kaldık ve bir çok farklı farklı arzulardan ilerledik ve şimdi içimizde farklı bir arzu uyandı. Yaradan içimizde farklı bir arzu uyandırdı. Bize farklı bir arzu verdi, farklı bir izlenim verdi, bu içsel bir arzu ve sonuçta kişi her şeyi yapar. Gruba gelir, çalışır, elinden geldiğince her şeyi yapar ki sadece bu arzuyu gerçekleştirsin, bu arzunun farkındalığına gelsin, hayatımın amacı ne?

Ve şimdi burada çok ilginç safhalar oluşuyor. Şimdi işte burada benim arzum ne oluyor, bir arzu ne zaman yok oluyor? Bu arzu şimdi burada bizim içimizde. Bu arzuyu fark etmek için gruba gelir, birçok şey yapar. Ve sonra çok ilginç bir aşamaya gelir. Bu arzu bir anda yok olur, nereye kaybolduğundan pek emin değiliz. Yaradan kişide önceden uyanmış bu arzuyu, kişinin kendi içinde bu arzuyu inşa etmesi için kişiden alır. Bir insan nasıl bir arzu yaratır? Öncelikle bununla ilgili hiçbir şey bilmez. Çalışıyor, araştırıyor, ve böylece yıllar geçiyor. Bu Kabala’da gelişme sürecidir. 10-15 yıl bunun için normal bir süreçtir. Bu uzun bir süreçtir. Tabii kişi içindeki her şeyin kendi arzusu olduğunu fark edene kadar. Gerçekte Yaradan tarafından kumanda ediliyor. Kişinin kalbi Yaratanın elindedir. Büyük arzu, küçük arzu, beklentiler, isteklerimiz... hiçbiri bizim değil. Bunların hepsi Yaradan’dan ortaya çıkar. Direkt olarak Yaratanla ilişki içerisinde olduğumuzu anlıyoruz. Ve böylece gizlilik içinde olduğumuzu anlamaya başlıyoruz. Dünya Yaradan’ın gizliliğidir. Ve bizim onu ortaya

çıkarmamız gerekiyor. Bunun için de Yaradan'ın sadece 2 kontrol süblimesi var. Birine Beyto denir ve diğeri Ahişena. Doğanın yolu çok uzun bir süreç, bizim araştırmamız gereken. Kişi kendisindeki bu arzu ve bu arzunun gerçekleştirilmesi. Ve şimdi burada nihayetinde Yaradan'dan yardım için haykırıştır. Burada kişinin bir bütün herkese kalbini açıp tüm grupla Yaradan'ın yüzünde çalışmaktadır. Bir kıvılcım ve şimdi artık bütün grup Yaradan'ı uyandırır. Burada bizlerin sormamız gereken arzu ve bütün her şeyi Yaradan'ın yaptığı bir koşul var. Ve gördüğümüz durum yani Eretz denilen dünyanın koşulları ve şimdi bu dünyada biz ifşa etmek istiyoruz Yaradan'ı. O'nu ifşa etmemiz için de sadece burada bu kontrol içerisindeyiz, bu kontrol Beyto denilen, yani bizi kontrol eden, zamanında belki bizler de burada doğru bir şekilde ilerleyebilirsek, kişi kendi arzusunun Yaradan'ın elinde olduğunu görür. Ve bu şekilde bunun içerisine girerek ilerler.

Herkes bir diğer dosta yardım ederek ancak ilerleyebilir. Yani arzusuna karşı olarak. Şimdi burada işin aslı şudur ki, bizim içimizde, grup içinde Yaradan'ı uyandırmamız gerek ve bizi değiştiren üst ışığı çekeriz. Ve öyle ki biz de burada aramızda hep beraber Yaradan'a yönelik aktif hale gelmek istiyoruz. Ve bütün bu olan her şey grubun içerisinde. Bununla birlikte Kabalistler bize bununla ilgili şunu söylüyorlar, diyorlar ki; ilk iş ...düşünceden bağlantıyı kesip, Yaradan ile olma hissini içerisine bağlanmak. Ve bütün kişide olan her şey Yaradan'dan ve O'dan başkası yok. Ve olan ne varsa olacak. Ve olan her şey mutlak iyilik ve bizlerin de burada bu dünyanın algısı içerisinde, frekansa daha da odaklıyoruz ki birlikte bu yolda ilerleyebilelim ve bu yolun başında ilk önce burada Yaradan'ı, onun yönettiğini ifşa etmesi, yapılacak şeyler, doğanın güçleri yani. Ve bütün doğayı kontrol eden güç. Ve ilk önce hayal edelim, Yaradan nedir? Grupta ifşaya net bir arzu var. Burada bizim içimizde uyanan arzu, bir ilham ve bununla birlikte Yaradan'a yönelmek istiyoruz bu arzuyu. Ve bu arzuyu unutuyoruz, düşünmeyi unutuyoruz. Ve bu defa bu arzu bizden uzak tutuluyor. Yani bizim unuttuğumuz şey, bu arzunun geldiği yer. Ve ihtiyacımız olan ve unutmamamız gereken, bu hızlandırma yolunun başlangıcının olduğu yer. Yani her şeyin Yaradan'dan geldiği. Ve burada bu hızlandırma yoluyla sadece bizler Yaradan'ın gitmesine izin vermemeliyiz.

Küçük bir çocuk gibi, düşünün, sürekli annesine babasına bağırarak çağıran, onları her şeyin içersine dahil etmeye çalışan. Ve bir sonraki seviyede yine aynı. Aksi halde bu şekilde gerçekleşirse de, burada bireysel olarak kişinin yapabileceği bir şey yok. Ve unutmamalı ki burada bu koşul iyi bir sonuç verir. Aniden bir şeyler olur ve bir şeyler gerçekleşir. Sonra kişi tekrar unutuyor, her şey bitiyor, bir hataya geliyor yeniden. İşte bu ilahi yönetimi unutmamalı, bütün her şeyi O yapıyor. Ve burada bizde uyanan, içimizde uyanan bütün arzular bizim için bir uyandırılıştır, hızlandırma. Kendimizden, grubumuzdan alacağımız ilham, bu ahişena denilen koşuldur. Ve üzerimizde işleyen Yaradan'ın gücünü hiç unutmamalıyız. Ve burada dostlar arasındaki ilişkilerde, ifşa olması gereken bu güç, ve burada Yaradan kendisini daha fazla ifşa eder.

Ve bizler arzularımızın içinde Yaradan'dan uzak kalmamak için çaba sarfediyoruz. Ve nihayetinde burada bir şeyleri hızlandırmaya çalışıyoruz ve en son "O'dan başkası yok" denen koşula gelmeye çalışmalıyız Ona gelmek istiyoruz. Bu yüzden ... niçin çalışıyorum? Bütün çalışmamızın temeli doğa vasıtasıyla bütün bu kırıklık koşulları yani

yaratılan insanın ruhu, her şey bizim için olması gereken koşul, burada ihsan etme, sevgi niteliklerine gelmesi. Bütün bu koşullar, bütün bu nitelikler hepsi Yaradan'ın bizim için yarattığı koşullar aslında. Burada bugün için ilerlemeliyiz. Bunu anlamaya çalışmak, eğer biz burada gelişim vasıtasıyla ilerlersek olur, kırılma vasıtasıyla değil. Ve her şeyin aramızdaki ilişkiye bağlı olduğunu düşünerek.. Mekanik dahi olsa. burada sürekli bağlantıda olmalıyız ve unutmamamız gereken şey, bizim bu sistemin içerisine girmeye mecbur kılındığımız. Bu, burada ifşa olur ve işte bu yüzden ahişena, hızlandırma, şudur ki özellikle bu bizim gelişimimiz, aramızdaki ilişkinin gelişimi. Bu sistemin adına da Yaradan denir. Aramıza bu nitelikler yani Yaradan denilen bu sistemin içerisinde bu nitelikler vardır. Kendisi burada bizimle farklı farklı aksiyonlarda, farklı koşullarda ortaya çıkıyor ve hepsi gizlenmiş, saklı koşullar ve bizler de burada O'na yakınlaşmamız, kendi aramızdaki ilişkiye yakınlaştırmamız lazım. Ve bizimle burada ifşa olması için dediğimiz durum, bizim sürekli aramızdaki ilişkidir. Bu hissiyat O'nun bizim için yaratmış olduğu koşula, bizim O'na ortak yakarışımıza dua denir. Yani bu durum bir form değil de O'nun bize Yaradan'ın hissiyatını verdiği durum. Yani yaratılan varlıkta var olmayan bir hissiyat. Bu ışık vasıtasıyla bir duaya geliriz. Bu karanlığın dışındaki ışık denen bu araştırmamızın içerisinde. Ve şimdi burada henüz bize verilmedi, ancak bizler bu koşulu inşa edeceğiz. Yani bu niteliğe de O'ndan başkası yok denen, O iyi ve iyilik sever denilen.

Burada başlangıçta, dersimizin girişinde şunu söyledik, bütün aksiyonlarımızın hepsi olması gereken ve bizim tarafımızdan algılanması gereken koşul, sanki engel. Yaradan her birimiz için. Eğer bizlerde kendimizi O'dan başkası yok denen koşula, O iyi ve iyilikseverdir koşuluna hedeflersek, burada bizler bu koşula getirebiliriz. Gizlilik denilen koşulun üzerine hep birlikte yükselmeye çalışırız. Ve buna bizim, bu işi kompanse ettiğimiz durum denir ve burada hepimiz birlikte, birbirimize bağlı olarak bu koşula girebiliriz.

Ve bu hız, ilerleyişimizin hızı bize bağlı olur. Sanki burada bu ışık, durum, hareket daha fazla bize bağlı olur. Arzumuz burada her şeyin içimizde belirmesi ve gizlilikten ifşaya doğru geliriz. Yani biz bu koşulu kendi aramızda oluşturabilmek istiyoruz. Ve aramızdaki ilişkinin dışında başka bir yol yok. Bunu hızlandırma yolu. Yani doğada Beyto denilen, zamanında denilen başka bir koşul yok, aramızdaki ilişkide çalışmada Ahişena denilen koşuldan başka bir yol yok.

Şimdi basitçe biz, burada yaratılan olarak, burada birbirimize bağlıyız, yani bir küçük çocuk gibi düşünün. Küçük çocuk diyelim ki cezalandırılmamak için, yani bir işi var, ödevi var, cezalandırılmamak için işini, ödevini yapması ve yoksa ona bir darbe gelecek gibi düşünün ve burada buna bağımsız olarak, eğer kişi burada darbe ala ala ... zor, uygun bir koşul değil. Maneviyatta ise bu defa anlayabilmesi ... kişi kendisini ilişkilendirmeden bunu fark etmesinin imkanı yok. Ve burada buna zamanında denilen bir koşul denir. Yani zamanında olması gereken, doğa tarafından getirilen bir koşul, ıstırap dolu bir olay. Ve kişi burada darbeler alır ve bu darbeler nihayetinde bu ıstıraplar kişiyi erişilen dışında başka bir düşünce yok koşuluna getirir.

Ve diğer yol ise tercih edilen. ilk önce tamam darbelerle gelmiştir, ancak ikinci olan koşul mükemmel ve arzulanan, tercih edilen koşuldur. Şimdi ikinci koşul. Bu ikinci yolu almamız

ve bu ikinci yolun üzerine burada kişi ve aynı zamanda yine çok büyük zorluklar çok büyük koşullar görür. Ve burada artık her adımı, her koşulu, sürekli araştırma, sürekli inceleme. Bizim buradaki ıstırapımız daha niteliksel, daha amaca yönelik. Yani dostlarla birlikte. Ve bütün sürecimiz hepsi bize yani ıstırap vasıtasıyla falan değil, yani bütün bu koşullar bize bir ödül gibi gelmesi gerekiyor. Yani nihayetinde bu ıstırap bize haz olarak dönüyor. İşte buna hızlandırma koşulu diyoruz.

Ve bu yüzden, şöyle denir ki “Yaradan adamın elini hayırlı bir kısmetin üzerine getirdi ve al bunu” dedi. Al, basitçe al, devam et. Diyelim ki Yaradan gizli ve bizim de hayatımız boyunca bütün bu koşulda geçmiş olan sorunlar, sıkıntılar Yaradan’ın gizliliğinden. Ve şimdi biz buraya gelip aramızda bağ kurmamız, O’nu çağırmanın.

Burada birbirimize ne kadar karşılıklı garantörlük içerisine girdiğimize bağlı. Bağ kurmak, öğrendiğimiz her şey, bütün grupla birlikte çalışmak ve burada her bir kişi diğeri için maksimum bir şekilde yararlı olmaya çalışmalı. Ve şimdi öyleyse burada dersimizde ilerleyelim. Yol var.

Çalıştay soruları

Rav: Neden özellikle insan denilen koşulun kırılması, özellikle bu şekilde yapılıyor ki, daha sonra burada bir ıslah gerçekleşsin? Evet, soru bu; neden ilk önce bir kırılığa, böyle bir duruma geliyoruz ki bununla beraber Yaradan’ın özü denilen safhaya ulaşalım? Yaradan’ın özü denilen safhaya neden bu şekilde ulaşıyoruz?

Rav: Bizler, nasıl annemin önünde bir çocuk gibi kendimi hissettiğim koşula gelebilirim? Ve burada bu dünyayla ilişkili olarak her şeyiyle bu çalışmamız, dostlarımız, grubumuz ve bütün burada her şeyi Yaradan’ın önüne getirip O’nunla çalışmak ve bize olan her şeyi, nasıl bu koşulları güçlendiririm ve kendimi bu koşulun içerisine bağlayabilirim diye düşünmektir?

Rav: Bizler nasıl her hangi bir problemin, her hangi bir sorunun, bireysel, küresel yani her hangi bir durumun, hepsinin Yaradan’ın bir oyunu olduğunu anlamaktayız? Nasıl bu koşulda bütün her şeyin Yaradan’a yönelik ilham almak denilen koşul olduğuna gelebiliriz? Ve burada bu mesafe ve bu mesafede, mekanik olarak her safhada, duran-bitkisel-hayvansal bütün safhaların hepsinde, nasıl bunu tutup yani bu safhayı tutup, yani bütün problemlerimizin üzerinde ve aynı zamanda problemlerimizle beraber.... Ve bütün bu problemler bizi başa getirmek için aslında. Grup, burada hiçbir ıstırap olmadan nasıl yardımcı olur ?

Rav: Kişi kendisini nasıl sürekli burada bulunmaya mecbur tutacak? Nasıl hızlandırma denilen koşulu ve sürekli bu durumu gerçekleştirecek?

Şimdi diyelim ki şu anda ben burada onluyla çalışıyorum, on tane sınıfımız var diyelim. Ve bununla birlikte bu grupla birlik olma koşulunun içerisine nasıl giriyorum? Daha sonra genç grup, genç gruptan sonra ana gruba geliyorum ve buradan kişi ne zaman bütün bu engellerin üzerinden, bütün bu koşulların üzerinden olacak da, hangi safhada kişi, yani bu genç grup, birinci sömestr, ikinci sömestr, daha sonra genç grup, ana grup bütün bunların içerisinden

nasıl gelecek? Bir kişi kendisini bütün bu koşulların içerisinde nasıl hazırlar? Ve bununla beraber büyük bir çaba, yani Yaradan'ın burada yaratmış olduğu koşullarda, bütün bunların üzerinde, bizler nasıl bugün burada bulunuyoruz? Ve bunu nasıl açıklarız, yani anne kendisini biraz uzaklaştırdığındaki bu koşul. Evet kucağına aldığı her şey tamam, ancak burada Yaradan yok, hiçbir güç yok ve burada onu ilerleten hiçbir durum yok, burada tüm bu koşulda bizler ve yeni gelen bir kişi nasıl olur da yani sürekli bu koşulu hatırlar? Nasıl olmalı ki bir kişi uykuya düşmesin? Tamam kolay bir şey değil, bu safhaları kişi nasıl aşacak ve uykuya düşmeyecek? Bunu konuşun.

Rav: Şimdi diyelim ki her bir kişi içsel olarak, Yaradan ile mükemmel denilen o koşulu ifşa eder ve bu koşulun üzerine gelir ve aksiyonda her şeyi Yaradan'ın yarattığı hissiyatına gelmeye çalışır ve kişi bütünüyle bu koşullardan mutlak olarak Yaradan'la bağlanır. Ve mutlak olarak kişi Yaradan'la bütün bir bağa ulaşmış olur. Şimdi burada, bu koşullarda devam ederek, bütün zamanımızın hepsinde, sürekli bu koşulun içeriğini daha keskin araştırmalıyız. Bu koşul ile Yaradan'la sürekli bağımızı arttırmaya çalışmalıyız. Yani düşünceleri olacak hissiyatlarda anbean Yaradan'la güçlenmeye gelmeliyiz. Burada bütün konsantrasyonumuzun hepsi Yaradan'a yönelik. Ve burada hep birlikte, hepimizin arzusu birbirimizi tutup, bunu biraz daha fazla açmaya çalışmak. Daha ve daha fazla çaba sarf ederek burada daha fazla konsantre olarak Yaradan'ı ifşa ederiz. Yani daha keskin, şimdi O'nu düşünen bir insan tamamen bizimle, aramızda, aynı düşüncededir. Ve burada sürekli bu koşul kişiyi o yöne doğru yöneltir, konsantre olmasını sağlar. Birbirinize yardımcı olarak O'na odaklanın, her birimiz bir ötekimiz ile bağ içerisindeyiz. Öylesine ortak bir yardım içerisine gireceğiz ki yani bu, ben değil, burada Yaradan, O'ndan başkası yok, O iyi ve iyiliksever denilen koşul hepimizin içinde bulunduğu koşul. Daha ziyade şu anda hep beraber bunu yapalım. Yani öyle ki bu ilhamla birlikte, kişi diyelim ki bütün herkes bir kişi için ve bununla birlikte yapılacak durumumuz bu ve burada ben dostuma Yaradan'la bağ kurmak için yardımcı olmak durumundayım. İçsel olarak bu egzersizler sabit olmalı. Baal HaSulam'ın da yazmış olduğunun aynısı. Yani kalpteki nokta, ışık ve Yaradan'ın hepsi bir. Öyleyse biz kendimizi sürekli bu amaç denilen koşula getirmeli ve sürekli bu duayı içimizde araştırmalıyız. Ve tek gelebileceğimiz koşul, bu amaç, dua. Ve sabittir. Özellikle buradaki hızlanma metoduna gelmeliyiz. Burada gruba gelen dostla bağı düşünmeliyiz ve bütün gün bu çabalarımızı ve kendimizi daha üst koşula yükseltmeye çalışmalıyız.

Rav: etkileşim, aramızdaki hangi etkileşim ve aramızdaki bu engellerde bizler nasıl bir araya gelip bu farkındalığa gelebiliriz? Evet, soru bu arkadaşlar. Bu engellerin üzerinde nasıl bir araya gelebiliriz? Ben şunu soruyorum ki burada yapacağımız durum ve bulacağımız niyete gelmeliyiz ve burada bu koşul içerisine girmeliyiz ve sürekli aramızdaki bu bağı tutmaya çalışmalıyız.

Rav: Bizler bağlarımız vasıtasıyla edinime geliriz. Ve bizler sürekli bu bağı kurmaya çalışırız. Sürekli tek bir koşulda, tek bir niyette olma ya da bizde olan bütün değişimler, bütün safhalarla burada mutlu olmalıyız. Çünkü bir fırsatımız var. Çünkü hissedeceğimiz bir fırsat var. Burada bu koşullar içerisinde ve bu duygular içerisinde değişen bütün bu koşullarda engelleri de hissedip hayatı hissederiz. Bütün bunlarla birlikte, bütün bu içine gireceğimiz bu

duygular, bütün bu koşullar ve bununla birlikte bu defa bu engellerden mutlu olmak koşuluna geliriz. Yani burada kişi, bu derecenin içerisine girmesi ve bizlerinde gerçekten kendimizi ona zıt yönde konumlandırmamızdaki aksiyon bu koşula girmek ve bizlerinde bu hayatı hissetmeye getirmemiz. Yani şöyle ki onlar birbirlerine yakınlık ve Yaratana yakınlıktan ziyade ona yapacağımız hareket en mutlu olay olacak. Yani ona yakın olmaktan ziyade ona yakın olmak için yapacağımız hareket. Yani amaç edinimden ziyade burada bu ışığı, şu durumdaki formunda bunun içerisinde, manevi hayatın duygusuna yönelik yapacağımız aksiyon, konuştuğumuz.

Rav: Yani kişi burada, hayatımın sürecindeki aksiyonlar, yapmış olduğum olaylar, yeni problemler, şunlar bunlar bana bir izlenim getiriyor diye düşünmelidir. Ve bizimde tam olarak yapmamız gereken koşulda an ve an neden bu yapılmış olan çabada, yaratana yönelik olarak ahişena dediğimiz, hızlandırma dediğimiz bu koşulu yapmak zorundayız. Neden bu koşula gelmek zorundayız?

Rav: Tamam, şimdi bizim bütüne dair net bir resmimiz var, Yaratana aynen bizi bu hareketten durduruyor. Uyandırıyor içimizde, içimizde değişimler getiriyor, an ve an değiştiriyor bizi. Bir dakika bile rahat bıraktığı yok. Şimdi burada, ne yaptığını bilmiyorsunuz. Ve şimdi burada sanki bize doğru gibi olmaya başlıyor, bizde burada kendimizi uyandırıyoruz bir şekilde, yani bizimde Yaratana olmak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığı koşula geldiğimiz an, yani mutlak olarak her şeyin ona bağlı olduğu koşula geldiğimizde ve sanki donuk ve ışık bunu eritiyor ve biz ne yapabiliriz? Belki de o bizden bazı aksiyonlarımızı yapmamızın talebini talep ediyor. Şimdi bir babanın 3 çocuğundan talebi gibi, yani çocuk babasından onunla oyun oynamasını talep ediyor. Çocuk annesiyle oyun oynamayı talep ediyor. Öyleyse şimdi biz bu durumda nasıl hareket edeceğiz?

Rav: Bu koşulun içerisinde şimdi bir kural var, öyle ki manevi çalışmada her şey burada grubun içerisinde. Her kişinin yapabileceği, her şey gözlerin ötesinde ve maneviyatta kişinin üst koşula gelebilmek için hiçbir yeteneği olmadığını görüyorum. Kendi yeteneklerimin üstünde ne demektir? Ben bedenden öte herhangi bir değişim görmediğimde, bu engelleri nerden bulabilirim? Bu tat alma eksikliğini nasıl giderebilirim? Bu şunun gibidir; bir çift birbirlerini arzuluyorlar, fakat bu arzu bir şeyleri bozuyor ve dramaya dönüştürüyor ilişkiyi. Engellerim oluyor, sorunlarım oluyor, bunları aşamadığımı da görüyorum ve bu aşamamanın, yani düşünün iki tane sevgili var bu iki sevgilinin bir araya gelmeyi arzulaması ve daha sonra onların dramatik olarak bir koşuldan geçmeleri, birbirlerine dayanabilmeleri demek, tamamen sıfırlamaları demek birbirlerini. Öyleyse bizler nasıl burada Yaratana ifşa etmek için yaratana bizi uyandırması yönünde kendimizi sallayacağız? Biz onu nasıl rahatsız edeceğiz ki, o bizi uyandırsın?

Rav: Baal HaSulam şöyle yazar, der ki: esas olan şey, Yaratana burada ortaya çıkarmak ve ona bağlanmak. Normalin üzerindeki bu davranışa çaba denir. Sadece normal çabanın üzerinde yapmış olduğun çabaya çaba denir. Şimdi buradaki soru neden sadece normalin üstündeki çaba? Burada ekstra çabaya ihtiyacımız var. Yani Yaratana yönelik izlenimlere gelmemiz için bu ekstra çabaya neden ihtiyacımız var? Burada olan ve gelişen her şey ve kişinin de gelmesi gereken, yani durağan olamayan, gittikçe daha fazla bir anlayışa

gelmeliyiz, yani Yaratan sürekli bizden çaba göstermemizi ister ve her şeyde daha fazla bir koşula gelmeliyiz, bütün her şeyin ötesinde ekstra bir çaba olduğu an gerçekleşir. Devam ediyoruz, buradaki farklı durumda, herkes kendisini Yaratacağına yönelik hale getiriyor, bütün bu aksiyonların hepsini “öndən başkası yok, o iyi ve iyilik yapan” koşuluna getiriyoruz. Evet lütfen bunu konuşalım.

Rav: Biz nasıl olacaktaki bu manevi çaba denilen koşula geleceğiz? Burada bize manevi bir alandan bahsediyor. Bu tamamen manevi, öyle ki burada ki genel egoistik arzunun ötesinde bir koşulda ve bize açıklanan her şeyin içerisine eklenen ekstra bir çaba yok ise, bütün bunları konuşmamız da egoizm.

Rav: Kişinin burada dostlarla birlikte olması ve dostların birlikte olması ve egonun üzerine yükselmeye çalışması, yani kendini kontrol eden bu egonun üstüne yükselmek istemesinin sebebi, ihsan etme denilen bu koşulu netleştirmek. Aynı zamanda kişi nasıl bu safhayı kendi içerisinde inşa eder? Yani grup vasıtası ile Yaratanın bastıracağı bu egosu nasıl yükselecek? Sanki burada 1:36:20 alıyor gibi. Egosunu şöyle yapıyor, böyle yapıyor, amaç ego tarafından nasıl hissediliyor? Bir sonraki derece inanç edinmek ve aksiyon. Bu Yaratacağına yönelik ve kendimin üstüne çıkacağım. Bütün bu seviyelerin hepsi 1.e 2. Bütün hepsi beni doğru koşullara yönlendirdiği ve hepsi nasıl tam Yaratacağına yönelik beni etkilemeli olmalı ki bu 1. derece ve 2. derece gerçekleşsin. Sadece 1. Derece dediğimiz bu koşul egoistik değil. Sevginin, ihsan etmenin birinci koşulu, ben tamamen kendimi bu koşula döndürüyorum ve 2. Koşul, maneviyat dediğimiz koşula nasıl getiriyoruz? Ben burada bu derecelere mecbur kılıyorum yani bu koşullarda bir ötekinin üzerine yükseliyorum. Burada mantık ötesi inanç, hiçbir koşul yok, hepsi tüm bunların ötesinde.

Rav: Kişinin burada dostlarla birlikte olması ve kendi egosunun üzerine yükselmeye çalışması, kendini kontrol eden bu egonun üstüne yükselmesindeki sebep nedir ve ona bu koşulu, dostlara ihsan etme denilen bu koşulu netleştirmek, aynı zamanda kişi burada nasıl bu safhayı kendi içerisinde inşa eder? Yani grup vasıtasıyla, Yaradan vasıtasıyla bu egosunun üzerine nasıl yükselecek? Sanki burada bir ehliyet alıyor gibi, yani egosu var, şöyle yapıyor böyle yapıyor, amaç aslında benim egom tarafından hissediliyor. Edinmek, bir sonraki derece, Mantık ötesi inanç ve benim aksiyonlarım Yaradan’a yönelik ve kendimin üstüne çıkacağım, bütün bu seviyelerin hepsi, birinci ikinci bütün hepsi sadece benim bütün bu koşulları doğru bir şekilde yönlendirdiğim ahişenayla, doğru bir şekilde yönlendirdiğim birinci ve ikinci koşullar, her ikisi nasıl Yaradan’a yönelik olacak? Beni nasıl etkilemeli ki bununla birlikte bu birinci derece ve ikinci derece gerçekleşsin? Yani sadece bu birinci derece dediğimiz koşul egoistik değil, ihsan etmenin, sevginin birinci koşulu. Ben tamamen kendimi bu koşula adıyorum. Bu ikinci koşul maneviyat dediğimiz koşul. Yani birinciyi ikinciye nasıl getiriyoruz? Yani ben burada bu derecelere mecbur kılıyorum. Bu koşullarda biri ötekinin üzerine yükseliyor. Bunlar da mantık ötesi inanç. Hiçbir koşul yok, bütün hepsinin ötesinde...

Rav: Şimdi insanlara bakıyorum, burada sadece ben kırık olanım, yani her şey bana bağlı. Ben ve grup, içine dahil olduğum koşul, ben de onlara dahilim. Burada bunu konuşurken bireysel olarak burada, O’dan başkası yok denilen koşul var, O’dan başkası yok denilen

koşulun içerisine girip, kişi öyle bir durumda olacak ki sanki her şey kişiye bağlı. Her şey tamam, sıkıntı yok, bütün her şey iyi, güzel fakat kişiye bağlı her şey ve kişinin burada grubun içerisinde fark edeceği durum bu olmalı. Burada kişi grubun önünde tamamen kendini iptal etmeli, tüm bu yaratılan denilen koşulun içerisine girmeye çalışmalı 15 dakikamız kaldı, şimdi soru-cevaba geçelim ne dersiniz? Yoksa çalışmaya devam mı edelim? Yoksa bir şarkı mı söyleyelim?

Zamanı hızlandırmak, biz burada diyebilir miyiz, bütün bu ilişkimiz de Yaradan'a yönelik? Yaratılışa yönelik son durumumuz ne? Son doğru ıslahımız ne?

Rav: Kişi sadece kendi normal arzusunu yerine getirebilir. Kişi grubun içerisine girerse, bu konuda tecrübeli değilse ve kendi başına yapmaya çalışırsa, Yaradan'a ters yönde gider. Şimdi bu yüzden grubun içerisinde olduğu için mutlu olmalı.

Burada her kim soru sormak istiyorsa sorabilir, erkekler, bayanlar, kim soru sormak istiyorsa sorsun.

SORU CEVAP

Öğrenci: Burada bu çevrede ekstra çabayı nasıl alacağım? Yani ekstra çabaya nasıl geleceğim?

RAV: Mantık ötesi, ancak, nasıl geleceksin? Bu senin ekstra çaban.

Öğrenci: Sevgili Rav sorum şu; bizler nasıl dostları düşünme algısından zamanı hızlandırma denilen koşula gelebiliriz??

RAV: İhsan etme aksiyonumuz dışında hiçbir aksiyonumuz yok. İhsan etme aksiyonu bizim şimdiki algımızın üstünde olmalı. Ve bu da bizim gerçekleştireceğimiz koşul. Yaradan'la form eşitliği dediğimiz koşulumuz.

Öğrenci: Burada dostlara karşı yaklaşımımın Yaradan'a olan yaklaşımımınla aynı koşul olduğunu nerden anlıyorum?

RAV: Bu aksiyonlarla edinimimiz, haz alıyoruz, daha sonra bu hazzın üzerine yükselmeye çalışıyoruz. Bunun yanı sıra, hatta bununla beraber tamamen zıt koşul, hatta acı da diyebilirsiniz hazzın yerine. Buradaki konu şudur ki; bunun için tam uygun kelimeyi bulamıyorum şimdi, zorlanıyorum, yani hazzın dışına çıkmak, ihsan etmek için hazzın dışına çıkmak, kolay bir şey değil. Bunun için Üst Işık, kısıtlama ve manevi hazdan konuştuk. Yani ihsan etme, burada sonuç olarak inşa edilendir. Kişinin aksiyonu burada ihsan etme niyetiyle haz almak. Ve bu haz almak ihsan etme niyetinin içerisinde fark edilmeli, aksi halde almak için almak denilen koşulun içerisinde kalırız. Ve bunu tartışacağız, kongre boyunca bunu tartışacağız, ihsan etmekten haz almak.

Öğrenci: Burada birinci dersin konusu ahişena, yani ne yapmalıyız ki burada grubun içerisinde geleceğiz, yani grup mu bizi ilerletecek? Nasıl bu koşula geleceğiz?

RAV: Yani senin grubun içerisinde olabilmen için grubun seni algılaması gerekir. Şimdi senin burada bu koşulun içerisinde olman, şimdi. Bu en iyi kelime.

Öğrenci: Bilmiyorum, bilmiyorum.

RAV: Çok güzel bir fırsatın var mantık ötesi gitmek için. Her şeyin yanı sıra öyle bir fırsat ki yani grubun içerisinde kendinin üzerine yükselmen, dostlara yönelik en ideal durum. Bu temel olarak Yaradan'ın aslında sana verdiği, seni güçlendirmek için verdiği bir safha. Öyle durumlar vardır ki hepimiz bunların içerisinde geçmeliyiz. Hatta kıskanç olmalıyız. Kıskançça geçmeliyiz. O yapıyor, ben de yaparım. Burada ilerlemenin dışında başka neye ihtiyacım var ki hayatta? Önündeki bu harika koşulun içerisinde başka neye ihtiyacım var ki? İyi şanslar.

Öğrenci: Şu son kelimenizde dediniz ki; kişi eğer haz alıyorsa ve bunu doğru bir şekilde Yaradan'a yönlendiriyor, fakat yapamıyorsa.

RAV: Bir durum, ancak yeterli değil. Eğer mutlu olmazsan Yaradan'a yönlendiremezsin. Yani burada mutlu olacaksan ki, Yaradan'a yönlendireceksin.

Öğrenci: Tamam burada hem fikirim ve burada grubun içindeki aksiyonlardan ıslah çalışmasını yapmaya ihtiyacımız var.

RAV: ... ve bunu yapmaya ihtiyacımız var.

Öğrenci: Bu hazzı almalıyız, bu gerekli bir durum, tamam ben de hemfikirim dediğinizle ancak

RAV: Buradaki durumdan Yaradan'a yönelme, eğer ki ondan haz almazsan yönelemezsin. Eğer ki Yaradan'a yönelme koşulundan yani kendi kabının içerisinde ışığın hazzının hissedilmesi olmazsa, bu mümkün değil. Aksi halde burada grubun içerisine gelmek, mükemmel, ancak bu duygu ve bu hissiyat tamam, bu bir süreç, bu uzun bir süreç ki her şeyi yapar. Her aksiyonu yapar ve burada hazzı almalı.

Öğrenci

Öyleyse burada doğru bir şekilde yaklaşım mı olmuyor?

RAV: Henüz doğru yön değil, senin burada Yaradan'ın verdiği bir hissiyat, Yaradan'la bu bağ koşuluna gelebilmen için. Bu sözlerle falan açıklanacak bir şey değil.

Öğrenci: Burada diyorum ki Yaradan ile bir bağım var ve şimdi sorum şu; nasıl içimdeki bu kara denilen koşulun üzerinde Yaradan ile bağdayım?

RAV: Burada önce grupla bir bağın olur, bu grupla olan bağın içerisindeki bütünlük duygusu Yaradan. Yani, Yaradan aramızdaki bütünlük duygusu hissiyatı.

Öğrenci: Bilmek istiyorum ki Yaradan kalbimizin hepsini tutuyor, ne demek burada kalbin çalışması, neye ihtiyacımız var?

RAV: İlk önce benim kalbim Yaradan'ın ellerinde, bunu hissetmeliyim. Yani bunun bütün algıları, bütün niyetleri, en kötüsüne, en iyisine, hepsi Yaradan tarafından tanımlanıyor. Daha sonra ben bunu kendimle değil de Yaradan'la mekanik olarak ilişkilendirdiğim zaman, ışık, benim kalbimin Yaradan'ın elinde olduğu hissiyatını bana veriyor. Öyleyse ben burada kendi kalbimin üzerine doğru bir şekilde nasıl çıkacağım? İlk önce şu gerçeğe çekilmeliyim yani her şeyi O yaptı gerçeğine çekim duymalıyım. Ve bu kalbimi sallaması, öyleyse ben nasıl doğru bir şekilde bu yaklaşımı, gruba olan koşulla ilişkilendiriyorum? Yani buradaki güçler şu; birisi "kötü güç", arkadaşlar kafanız karışmasın, kötü gücü O yapıyor. Kafanız karışmasın, Yaradan yarattı. O bunu bu şekilde yapıyor, Yaradan kötüyü yarattı. Diğer tarafta ise, O grubu bu defa yani Işığın da grup vasıtasıyla alıyorum. Kötüyü de O yaratıyor, Işığın da grup vasıtasıyla aldığı koşulu da O yaratıyor. Şimdi bu iki güç arasında, Yaradan burada benim kalbimi kasıtlı olarak kötü olarak gösteriyor. Ve öyle ki ben onu doğru bir yolda bulabileyim diye. Ve işte benim de burada geçmem gereken koşul olarak öyle bir safhadayım ki ben, bu noktada bana Klipat Noga denir. Yani iki arada bir derede, ortada. Bir taraftan kötü güçler yaratılmış olan, "gel, Firavun'a gel" denen kötü güçlerin yaratılması, çok katı koşulların içerisinde, kötü olan güçler dediğimiz. Diğer ise olayı kullanarak, Işıktan yardım alarak ıslah edeceğim ve bu ikisinin ortası, orta çizgi. Bir taraftan kara çizgi, sol çizgi, diğer taraftan sağ çizgi ve biz de bu ikisi arasındayız ve ikisini de yaratan, bütün kötüyü de yaratan Yaradan. Kötüyü de bana, doğru şekilde öğrenmemi göstermek için, bir annenin bir çocuğuna, bir şans vermesi gibi gösteriyor. Bak bu kötü, bunları anlatması gibi.

Öğrenci: Merhaba RAV, sorum ikinci seviye dediğiniz koşul, yani mantık ötesi dediğimiz bu izlenim, bu seviye, bu fırsat, grubun içerisinde çalışarak nasıl olur? Yani bu büyük ağır yüke ihtiyaç yok, yani bu ikinci seviye demek, mantık ötesi inanç koşuluna ulaşmamız. Şimdi bunu tanımlamanızı istiyorum.

RAV: Hiçbir şeyi, diyelim ki anlamadan, bilmeden ... Kabala'nın sözlerini yıllar içerisinde, 15 sene, 15 sene geçer, hala hikaye. Öyle insanlar var ki kendisini gruba öyle şekilde adanmış ki, o insanları kıskanırım. Yani öyle iletişim içerisinde oldukları ki yani öyle dostları var ki onlara kıskançlık duyun. Özellikle bayanlardan bahsediyorum, doğaları gereği sürekli problem oluyorlar ve onlar da bu koşula değer vermeyen kısım, diğerleri var. Ve şimdi burada maneviyatta, manevi dünyada ... yani burada akılla falan değil, yani burada bakarsak insan seviyesinin gelişiminde Aslına gelirse insan denilen seviyede, yani bir örnekte veremiyoruz, ancak sadece kıskançlık denilen bu koşulda ve onlardan örnek alarak, kendinizi onlarla kıyaslayarak, onları kıskanarak ilerleyebilirsiniz. Diyelim ki benim üç yüz tane öğrencim var, her sabah derse gelen, yani diğerlerini mukayese edebileceğim. Hatta bugün bu grubun içerisinde de yine çemberler var, o üç yüz kişinin içerisinde de. Bide onların içerisinde alt gruplar var, ve onların içerisinde de Talmud Eser Sefirot'un dağıtımını yapan dostlar bile var. Burada bu bireysel olarak kıyaslayamayacağım.

Öğrenci: Merhaba RAV, Sevginin dağıtımını doğru bir şekilde nasıl yaparız?

RAV: Bilmiyorum, bu öyle bir hissiyat ki, buradaki hesap kitap faydasız. Bu hissiyat, senin kendini onlara dönmen.... Yani burada bir hesap kitap yok. Hesap kitap şu noktada gelir ki, kişi burada öyle bir pozisyonda çok net olur.... Aslında burada kelime de bulamıyorum. Bu sefirotun girişinde konuşuldu ve buradaki ilişkileri fizikteki gibi düşünün, yani bu bir bilim aslında bakarsanız. Bu zor. Bu sanki dayanılmaz, bunu aktarmak zor, Allah korusun.

Bak şimdi zor değil. Birlikte grupla yaparsak zor değil. Özellikle grupla birlikte yaparsak. Burada sen aramızdaki ilişkinin doğru formunu bulduğunda, buradaki arzuda zor bir durum yok. Ve aynı zamanda hep birlikte burada perde, ışık ve bunlar muazzam hisler. Şimdi burada sen kendini doğru bir şekilde bunlarla kaynaştırmalısın.

Öğrenci: Ben bunları nasıl kontrol edeceğim? Bu bilgiye mi bağlı?

RAV: Hayır, bilgiye bağlı değil. Bu durum senin ne kadar grupla bağ kurduğuna bağlı. Diyelim ki burada bu koşul içerisinde hayata lanet ediyorsun ve bu koşulun üzerine yükselmek istiyorsun. Yaradan'la birlik olmak istiyorsun, çünkü bu işin kaynağı O, yani hesabını da yapıyorsun, öyleyse burada bütün bunun üzerinde nasıl sabit olarak Yaradan'la bağ kurmak istiyorsun? Çünkü hep olumsuz koşullar geliyor sana, hep problem, sıkıntı geliyor. Ve sen de bunun farkına vardın ki Yaradan'dan geliyor, artık hiçbir şeye kızmıyorsun. Şu şöyle bu böyle, Ali'ye Veli'ye, şuan buna değil de, bu defa her şeyin üzerinde her şeyi Yaradan'la ilişkilendiriyorsun. Yani bu defa sen bunların üzerine çıkınca, onlar otomatik olarak kayboluyor. Sen bu defa Yaradan'la artık ilişkileniş oluyor. Yani bütün bu egoizminin üzerine yükselip, Yaradan'la ilişkileniyorsun ve egonun yanı sıra, bu defa egonun üzerinde, bu da yine bir egoistik hissiyat aynı zamanda.

Öğrenci: Yani ben nasıl bunu egonun üzerinde bu defa

RAV: Onlu grup olmasa Yaradan'la bağ kuramazsın. Yaradan burada hepimize, her birimize fırsat veriyor. Ve burada onlu grup içerisindeki bu koşulla sürekli kendimizi ilişkilendirerek, burada deneyimli hale gelerek, şimdi burada onluda gördüğümüz her hangi bozukluk ve burada çalışmamızın doğru olmadığını gösterir. Sen doğru bir formda, doğru bir yolda çalışmıyorsun demektir. Eğer ki bir dostta bir problem görürsen, işte o zaman ışığı alırsın.

Öğrenci: Şimdi burada herkesin yaklaşımında nefret varsa Yaradan nasıl hepimizi seviyor hissiyatına gelebiliriz?

RAV: Herkesin yaklaşımı bir değerine yönelik olmalı ve uygun olmalı. Seni de kıskanıyorum bu hissiyatların içinde olduğun için. Baal HaSulam burada bunu vurgular ki; kişi ilk önce Yaradan'la çalışması için yaratılanlarla bağ kurmalıdır. Ve bütün bu her şey yaratılanla bağ kurduktan sonra Yaradan'a çekim duymaktadır.

Öğrenci: İyi günler, şu soruyu sormak istiyorum; burada grupta öğrenen, yolunu daha hızlandırır, öyleyse burada bana bağlı olan ne?

RAV: Biz düşünüyoruz ki dünyamızda bir tarafta Yolu var, kaderi var, ... İnsanın kendi sorumluluğu var... Tüm dünya herkes gerçekte hep değerine bağlı, diğeri üzerinde etkili

Yani benim onlum aslında ruhumun gerçekleştirdiği yer ve onların içerisindeyim ... Başka bir yer yok... ben de burada kendi ... ve bu materyal ruhta ... ve Benim buradaki misyonumda sürekli bu bağlantı nerde, şudur, budur ve bütün her şeyde yani bütün herkesin bu tarafta eşit ... Ancak burada bütün bu ıslah yolunda, hiçbir parçayı bırakmadan devam etmeliyiz, çünkü bu ortak bir ruh.

Öğrenci: Yani benim burada esas aksiyonum almak değil, almak istemiyorum. Öyleyse neyi yapmalıyım?

RAV: Bizim bu çalışmamız Yaradan için almaya çalışmak. Ve bunun içerisinde kişinin kendisinin gerçekleştireceği durum. Bunun dışında herhangi bir şey yok. Başka bir aksiyon yok, tek yapmamız gereken ve bütün her şey kişinin gruba, onlu ile, çabayla ve ne kadar kişinin çalışmanın içerisine girdiği kadarıyla ilişkilidir. Ve burada kişi Üst Işığı çeker.

DERS 2

Baal Hasulam şöyle der.

Özgürlük makalesi: Kalpteki noktası olan herkesin Yaradan'ın ifşası için bir arzusu vardır. Ve bunun kaynağı: çevre. Kişi kendisini doğru çevre içerisinde konumlandırır kendisi için doğru olan niyeti alır. Bütün manevi potansiyeli, bütün her şeyi bu manevi çevrenin içerisinden alır ve kişi kendi içerisindeki bu potansiyel gücü tersine çevirebilir ve bu da sadece kişinin bunun için yapacağı seçimde geçerlidir. Yani kişi layık olacağı koşul ya ödül ya ceza, şimdi bütün bu koşul kişinin sadece özgür seçimini yaptığı çevre, buradaki bütün düşünceleri bütün arzuları bütün her şeyleri sadece doğru çevreyi özlemle ve bu doğru çevreyle olan arasındaki bu mesafenin üzerine gelmeye çalışmak ve bütün bu olan koşullar, bütün bu düşünceler, bütün bu arzular, bütün yaptıkları, bütün aksiyonları buradaki hepsi birlikte bütün bu gruba olan ilişkisine getirmek içindir. Yoksa hepsi yalandır ve kendi bulunduğu yanıltmadır.

(01.55) Ve kişinin gruba yapmış olduğu entegrasyon (ne kadar çok grubun içerisine girecek, ne kadar çok bağ kuracak, ne kadar çok ihsan edecek) veya tersi... Sadece bütün bunlar hepsi kişinin Yaradan'la olan ilişkisi ve Yaradan'ın onu inanç noktasına getirmesi... Bunun dışında başka bir şey yok hayatta ve kişinin gruba gelmesine hepsine Yaradan der ki: "Burası senin yerin" ve onlar sadece burada hayatlarında bu ilişkiyi kurarak hatta en uç da olsa en uzak maneviyatla alakasız bir adam da olsam hiçbir işim de olmasa bütün buradaki her şey Yaradan ona bu ilişkide ona grubun içerisinde yardımcı olur.

Öyleyse soru şu:

Baal HaSulam'ın "Yaradan adamın elini doğru bir seçim üzerine koyar." Demesi ne demektir? Adamın elini doğru bir seçimin üzerine koyması ne demektir? Ve bu seçim bu çevre "an be an" demektir. An be an çevreyi seçmek demek yani Baal Hasulam'ın yazmış olduğu bu seçimin sabit olarak seçimi an be an sürekli doğru daha iyi daha iyi her an bu doğru çevreyi an be an kendi içinden seçiyorsun. İşte bu bütün bu koşullar üzerinden yükselmek inancım var. Burada kişi ya ödül ya da ceza yöntemiyle gider. Evet lütfen bunu

konusun. Ne demektir ki “ Yaradan adamın evini doğru bir çevreye koyar” ve bu seçimi yaptırır? Ve burada bizim de yapacağımız çok şey vardır ve anbean bu doğru çevreyi seçmek ne demektir? Bunun hakkında konuşun.

Rav: Bana öyle görünüyor ki Ahişena (hızlandırma) sanki birisi elinde sopayla bekliyor bana ha vurdu ha vuracak ben de bu sopadan koşup kaçıyorum ve beni yakalayacak gibi ben de sürekli koşuyorum. Adamın elinde bir sopa var. Şimdi gerçek bu şekilde iken hangi koşulda bu iyi yola yani grubun sopası dediğimiz bu yola nasıl geçebilirim? Bu şekilde veya diğer şekilde. Burada iyi hayat ne demektir? Adam sadece bir eksikliğini ihtiyacını tamamlamak için ilerler. İlerleyişi seçmek. Yani grubu seçmek:ilerleyiş. Ve bu sopadan da kaçmak ilerlemektir ve sürekli bu iyi yola doğru girmeye çalışmaktır. Evet bunu konuşun.

Rav: Aynı enerji, aynı güç... Bununla bir diyaloga giriyorum, yani, Yaradan'ın bu gücüyle bir diyaloga giriyorum. Dostların niteliğine, Yaradan'ın burada vermiş olduğu darbeler... Burada daha sonra gelip grubu hissetmek ve şimdi grupta yani eğer ki ben, sadece kendimi seviyorsam, başka bir koşul içerisinde değilsem burada darbe gelir ve onları itmem, onlara karşı sevinç göstermem. Ancak, neden böylesi bir ıstırapta Yaradan bana getiriyor? Neden bu yüksek nitelikler yani bunlar neden gruptan geliyor? Yani manevi ıstıraplar neden gruptan gelir? Yani dostlarım olmadan herhangi bir hissiyatım olamaz, hedefime ulaşabilmemi sağlamak için egoma karşı hislerimi alamam. Neden Yaradan bunu bana direkt veremiyor? Grup vasıtasıyla neden kişiye manevi ızdıraplar verir?

Rav: Bizler veremeyiz alamayız. Şimdi diyelim ki benim gözümde bu insanlar yüce görünmezlerse onlardan alamam ve onlara veremem. Benim için onların benim gözümde yüce görünmeleri önemli. Çünkü kime hediye verirsin? Sevdiğin birine veya kimden alırsın? Yüce gördüğün birinden. Bizim için bir dostu tutmak için ona ihsan etmek anlamında ve ona ihsan etme yeteneğiyle yakınlaşmak için ondan sanki birbirimize çok büyük görünecek ki biz ona hediye vereceğiz veya ondan bir şey alacağız. Öyleyse benim ihsan edebilmem için benim bir kişiye etmem için o benim gözümde yüce olmalı yani benim algımda çok yüce olmalı ki ben ona verebileyim. Ve dostlar benim gözümde çok yüce olmalı. Çok yüce olmalı ki onlara ihsan edeyim, onları düşünebileyim.

Öyleyse şimdi soru şu:

Günde kaç kez dostlarımdan ve her birinden onların yüce olduğu koşulunu duymam gerekiyor. Yani onların hepsinin özel olduğunu, dostların yüceliğini duymam gerekiyor? Yani dostlara bir hayranlığım olmalı. Böyle bir şey var mı? Her gün be gün bu hissiyatta olmalıyım. Yani en azından saygısızlığım olmamalı. Ve onlar hakkında düşünürken onları yüce görmek ve neden gözlerim onları yüce görmüyor. Onlar çok özel ve çok yüce ve grubun içerisinde miyim yoksa değil miyim? Eğer bu şekilde olmazsa dostlara ihsan edemeyiz. Yüceliği gözümüzde edinemeyiz. Gerçek bağa yakınlaşamayız. Günde kaç kez dostların yüceliğini işitiyoruz?

Rav: Neden kendi başıma dosta hocanın önemini aktaramıyorum? Eğer ki o gruptan yüceliği alırsa buradaki gerçek hocam yüce = Yaradan yüce = Dostlarım yüce başka bir şey yok.

Şimdi ben bunları dostlardan almalıyım. Ben sadece onlardan alacağım. Ben bununla beraber bu manevi yolda buna tırmanabilirim yani onların hakkında düşünecek bir sebep yok, onların durumuyla bir ıstırap çekeceğimiz koşul yok. Şimdi eğer ki ben onları iştirsem bu gerçek denilen koşula gelirim. Hatta bir manevi kaba gelirim.

Rav: Bu şu demektir ki bilindiği gibi keki tatlandırın şeker. Ben şimdi Yaradan'ı yüceliği önemi var ama biz önemi ölçemeyiz tabi ki. Benim niyetime ve çabama bağlı olan bir durum var. Şimdi Yaratan'ın yüceliği ve bizim Onunla sadece ilişki. Bu da sadece bize bağlı, öyle bir ölçüye kadar ki bizler her birimizin ve her bir kişinin dostuyla olan ilişkisi vasıtasıyla bu koşul içerisinde. Öyleyse bu sorun nerede başlıyor ve burada gruptan gelmesi hem dostların yüceliği, Yaradan'ın yüceliği, hocanın yüceliği hepsi günde kaç kez benim bunu duymaya ihtiyacım var ki ben bu koşul içerisinde çaba sarf edeyim? Bu yüzden bunun dışında benim elde edeceğim diğer bütün her şey ilerleyiş. Bunun içinde elde edeceğim her şey ilerleyiş.

Rav: Dostlar hakkında konuşacak hiçbir nokta yokken öyleyse burada dostların yüceliğini nasıl takdir ederiz? Yani burada her bir kişi gruptaki bütün dostlarına ve hepsi senin yüce dostların hatta bunlarla birlikte kendin gibi onları görmeye çalışmak. Onları kendin gibi görmek ve onların yüceliğini takdir etmek. Soru buydu.

Rav: Sanki çok basit ve kolay gibi görünüyor maneviyat. Şimdi ben burada sanki hiçbir çaba yapmıyorum ve burada basitçe diğerleriyle dostlarla Yaradan ile bu yüceliğe gelmek istiyorum ve daha sonra bana aynı çabada bu sefer ihsan etmek için onları hissetmeye başlıyorum ve işte burada ihsan etme niteliğine ancak bu şekilde gelebiliyorum. Bütün eksikliğimiz hepsi grubun içerisinde. Yani Rabaş'ın da söylediği gibi bu konuda yazdığı: Yani grubun yüceliği, Rabaş şunu yazdı; bir kişi sürekli dostların yüceliğini (hatta dostların yüceliğini gözüyle görmese bile) bu yaklaşma bu yücelik bütün dostlarda ve her birinin bir ötekini sevmesi ve her biri dost sevgisi üzerine. Her biri bir ötekine dâhil olduğunda ancak yukarıya dahil olur. Yani birbirinize dostlarınız ne kadar yüce. Bunu anlamlandırırın başka bir şey de yok. İstedığımız sadece bu. Başka bir şey de yok. Bizler nasıl pratik olarak bunu yapabiliriz? Şimdiye kadar bu işin ciddiyetinde olmadığımız kadar bunu nasıl yapabiliriz? Burada sabit bir egzersizimiz nasıl olabilir?

Rav: Biz burada sürekli yüceliği arttırmalıyız. Bakın Rabaş ne diyor: “Her bir kişi bir diğer dostunun ruh halini yükseltmeli ona bir umut aşılmalı, ona bir mutluluk vermeli. Ve sürekli manevi yönde onun yaklaşmasının önünü açmalı. Her şeyle birlikte bu umut, bu mutluluk ve bütün bu koşulların üzerine ancak bir bütünlüğü getirebilir. Sadece bu koşullar kişiyi dağın ötesine geçirir. Her an bir tazelik vermeli yeni bir ruh hali vermeli.” Maneviyatta tek güç kaynağımız neden sadece grup?

Rav: Peki tavsiyeniz var mı? Her şeyle birlikte grubun içerisine girmek için yani düşüşte inanç yetersizliğiniz var yani her şeyle birlikte ... Yani burada ne yapacağız kendimize? Bir tavsiyeniz var mı?

Rav: İlk derste Adam sürekli hangi güçte kişiyi maneviyata yöneltiyor bu güçlerin üzerinde konuştuk ve burada sıradan bir hayat ile grup içindeki hayatın ilişkisini sürekli inceledik ve

burada konuştuk. Şimdi manevi akışın içerisine girerek ilerlemek. Bu net değil mi sizin için? Şimdi bunun hakkında konuşun tekrar. Ben sürekli kendimi kontrol etmeliyim. Yani hangi güçlerle çalışıyorum? Eğer ki bu grubun güçleri değilse bu dünyanın güçleridir ve burada grubun güçleriyle sürekli bir manevi akışın içine girip yüzmek gibi Ve böylesi bir ölçüde sürekli bizler bu bağ ve gruptan bu besini alabiliriz. Evet, lütfen bunu konuşun.

Rav: Nasıl onlara simultane olarak sürekli hep ihsan etme yoluna gelip onlarla eşit hale gelebiliriz? Ve bunun içerisinde bi birlik olur böyle bir atmosfer ki nasıl bu her şey simultane olarak mümkün olur yani biri ötekine, biri ötekine.. nasıl bu simultane gerçekleşebilir? Her grupta nasıl dostların üzerinde, dostların altında yani ben burada pratik tavsiyeler bekliyorum.

"Dostların üzerinde dostların altında, yani ben burada sizlerden pratik tavsiyeler bekliyorum" dedi Rav. "O'ndan başkası yok" denilen bir koşul var; ben bunun dışında, bizler bu koşulda gruba nasıl daha yararlı olabiliriz ve benim buradaki yatırıмым ne olabilir ve nasıl daha bu koşulları tutabilirim ve nasıl daha fazla gruba ekleyebilirim, gruba verebilirim ve bana görünüyor ki O'ndan başkası yok denilen bu manevi noktaya nasıl gelebilir ve bu yaklaşımda bulunabilirim?

Rav: Şimdi burada, bir şey hakkında daha konuşmak istiyorum. Eğer ki şimdi, hepimiz burada, grubun içinde beraber bir anlaşmaya gelirsek, burada sürekli olarak grup, kişiyi doğru yönde tutar ve daha sonra burada kişi, gruba sürekli vererek "hayat" denilen koşula gelir ve burada ortak bir uyanışa geliriz grup içerisinde. Hangi manevi formda ve bunun dışında, yani, bireysel olarak da, eğer ki grubun kişinin gözünde en önemli durum olduğunu görürsek, kişi onların yüceliğini hissedebilirse, orada bir uyanışa girer ve grup onların gözünde çok yüce olduğu için kişi uyanır, ilerler ve bunun yanı sıra burada grubun dışında hiçbir manevi ilerleyişte bulunamaz. Bu yüzden sabit olarak grubun içerisindeki herkesin bu koşul ile ilişkilenip ilerlemesi gerekir. Burada grup için, dostlar için dua denilen koşulu konuşacağız. Şimdi, daha önce konuştuğumuz durum neydi? Bizler nasıl burada dostlar için, grup için talep denilen koşula gelebiliriz, yani sabit olarak grubun içerisinde hareket ederek? Bizler grubun içinde sabit olarak ilerleyişimiz kişinin kendi durumu kesinlikle bir ilerleyiş olmaz sadece grubun onu itmesi ve burada grup için talep, ilerleyiş ve kişinin elinden geldiği kadar grup için ne yapabilirse yapması ve burada manevi ilerleyişi gruptan alması bizim manevi yönümüzdür ve ben de burada yapabileceğim her şeyi kendimce, yani grubun dışında kendimce yapabileceğim her şeyde bir manevi güç alıyorum.

SORU CEVAP

Evet, soru ve cevaplara geçiyoruz.

Soru: Öyleyse en yararlı nedir?

Rav: Bu soru bana mı yoksa herkese mi?

Sorunun devamı: Dostlar için dua mı yoksa dostları grubun içerisinde yüce görmek mi, hangisi?

Rav: Dostlar için dua ve dostları yüce yapmak. Bu ikisi farklı tanımlanmış fonksiyon. Şimdi, dostlar için dua, ben dostlar için dua ediyorum ve kendimin gruba ilişkisine ve grubu yüce yapma... Bu dua benden gruba yönelik. Yani, benim yerine ihsan etmem ve bu manevi bir ilerleyiş.

Rav: Diyelim ki ben bu anda kendimi dostlarla ilişkilendiremiyorum, daha ziyade burada en önemli şey, mümkün merteye gruba ne kadar daha olumlu izlenim vermeliyiz.

Sorunun devamı: Ve dua aynen o anda mı oluyor?

Rav: Dua kalpten gelir. Dua, benim gruptan aldığım anlayış ve izlenimler ölçüsünde gerçekleşir ve burada gruptan bu doyumunu almadıkça, bu bağı gelmedikçe gruba dua koşuluna gelemezsin. En önemli koşul şudur ki; izlenim. Gruptan alacağım onların biricik özelliklerinin izlenimleri. Şimdi burada konuştuğumuz durum Şamati veya her ne okursak okuyalım daha ziyade ne ölçüde bu makaleleri ne kadar sıklıkla okuduğumuz... Ancak burada dikkat edeceğimiz konu, burada grubun gözümüzde yüceliğini arttırmak önemli. Ben yine söylüyorum, eğer ki grubun yüceliğini dostlardan alırsanız bu manevi bir ilerleyiş.

Sorumu netleştirmek için şunu söylemek istiyorum: Bizler burada, gruptaki dostlarımızı yüce göreyek, aynı zamanda burada daha yüksek, Rabaş'ın ve Baal HaSulam'ın bahsettiği, güçlerin içerisine mi giriyoruz grupta?

Rav: Biz sadece grup ile ilişkiliniyoruz. Yoksa mistiktir fıstıktır, şu bu falan gibi şeylerle ilgilenmiyoruz. Biz sadece gruba endişeleniyoruz ve edinilemeyecek herhangi bir koşuldan konuşmuyoruz, hayal etmiyoruz. Bizim buradaki konuştuğumuz, grup yoksa, yani Rabaş'ın, Baal HaSulam'ın ve bütün diğer Kabalistlerin de konuştukları bu. Yani neden böyle bir özlem içerisine giriyorsunuz, bununla ilgili yazılan hiçbir şey yok, böyle yazılan hiçbir şey yok.

Soru: Dediniz ki, burada, grubun yüceliği hakkında konuşurken, yani benim gruptan alacağım izlenim çok önemli. Burada, her koşulda Şamati okumamız, Rabaş'ın yazıları ve bunları nasıl önemli hale getirmeliyim?

Soru: İlk iptal, gerçek bir dua mı?

Rav: Dua, senin kalbinin derinliğine göre bir haykırış. Bu senin bir yere oturman, kalkman, şu, bu falan değil... Kusura bakma, bunlar önemli değil. Nerede oturuyorsun, ne yapıyorsun bu değil... Kalp ne söylüyor? Bütün bu sözlerin hepsi, yani bu aslında çok net bir şekilde Kabalistlerin bu koşulda tam söyledikleri gibi, en ciddi çalışma kişinin kalbinin derinliğinden, yani, senin kalbinin derinliğindeki yakarış... Dua bu. Öyle ki, burada ihsan etme ve sevginin güçlerini almak... ve kalpten gelen bir talep ve bu izlenim, açıklama.

Soru: Çalıştayla ilgili olarak şunu sormak istiyorum: Burada, çemberde iyi bir örneğimiz oldu ki, sanki dostlarla smultane olarak, ne aşağı ne yukarı tam bir eşit hale geliyoruz. Bu nasıl mümkün? Ne zaman mümkün?

Rav: Yani kendimi gerçekten bir diğerinin arzusuna iptal ettiğimde.

Soru: Öyle bir birlik, sevgi hissediyoruz ki, kendimizi nasıl bununla birlikte, henüz bu bağı kurmadan Yaradan ile nasıl ilişkilendireceğiz?

Rav: Başka nasıl ilişkileneceksin ki? Dua yoksa, nasıl döneceksin ki?

Soru: Dostları yüce yapmak konusu ile ilgili... Neden dostları gözümde yüce yapmak zor? Neden, bu bana hoş olmayan bir durum?

Rav: Hayır hayır bak, öyle yapmıyoruz. Şimdi burada dostları sevmen demek, onların manevi anlayışları...

Sorunun devamı: Öyleyse nasıl yüce yapıyorum? Özellikle biz ilk önce Yaradan'ın temsilcisi olarak. gruptan önce nasıl onu yüce yapacağım?

Rav: Ben Onu sevmen, onu sevmemen, ondan nefret etmen, her şeyden ziyade onun gruba ilgili katılımcılığı... Yani, sen onun aksiyonlarını haklı çıkartır yani onun diğerlerine yönelik olarak bekledikleri aksiyonlarından sadece anlıyorsun. Neden? Senin hissetmen neye bağlı? Yani ben, nasıl koşul olursa, diyelim, mesela... Dağıtım. Grubun içerisindeki dağıtım, grubun içerisinde yapmış olduğum aksiyonlar ve grubun içerisindeki birlik ve ben burada bu hissiyatı, sürekli egoistçe hesap kitap ediyorum.

Sorunun devamı: Yani ben burada her bir dostumu gözümde yüce görmeliyim.

Rav: Evet, doğru. Gözünde yüce görmelisin, istersen sevmen. Sen onları yüce görmeli ve bu koşulda davranmalısın.

Soru: Sorum dua hakkında. Dediniz ki, "dua kalpten bir haykırış", bu cümleyi nasıl açıklarsınız?

Rav: Bunu nasıl inceleyeceğim? Yani, kalbinin şu andaki her arzusu ne ise, dua odur. Sen ne istiyorsan veya ne istemiyorsan hep o yönde dua edersin. Soru şu; duamızı nasıl yapacağız? Arzun yoksa bir defa dua edemezsin. Biz sadece bir arzuyuz ve bütün bir arzumuzun tek duası bağ kurmak ve bu ölçüde biz bunu egoistik hatta bireysel bir arzu olarak da kullanırdık o arzularımızı birbirinin içerisinde "beraber" koşuluna getiriyoruz. Buradaki koşula dua ediyoruz. Manevi çalışmada yaptığımız iş şudur ki, bizler belli bir duayı edinmek istiyoruz. Yani ben grup için çalışırsam, burada bir ortak duam olur ve biz bu ortak duayı aktif hale getiririz ve bu arzuya dua ederiz. Şimdi burada bizi gerçek anlamda Yaradan etkiler. Yaradan, bizim bildiğimiz gibi üst derece. Bir sonraki derece, Yaradan. Aba ve İma, ZA, Atsilut dünyası...

Sorunun devamı: Burada duanın ortaya çıkması... Yani öyleyse ne demek, kendi üzerine yargılamak?

Rav: Yani kendin için dua edemezsin. Kimim ben? Bütün grubun hepsi benim, ben. Bütün grup, benim ruhum. Yargılamak demek, ben onlar için henüz dua etmek istemiyorum.

Soru: Uzun yıllardır grupta olan bir adam neden ayrılır?

Rav: Sor ona. Yani burada kötü bir şey mi oldu? Sebep ne? Prensipte evet. Eğer ki kişi, gruptan ayrılırsa bizimle bir derdi vardır demektir. Yani burada bu sebebi düzeltmemiz lazım. Bir şekilde üzerine yükselmemiz lazım. Bunu belki yapamıyoruz veya zamanla mümkün oluyor. Eğer kişi, gruptan ayrılıyorsa burada kişinin gelişimi için bir durum yok. Yani, onun için şu anda bir durum yok. Yaradan onu gruba getirdi ve o bir şeyler aldı... Birçok insan ayrılıyor bizden. Bunu bize zaten Rabaş da söyledi. Bin kişi gelir, bir kişi kalır... Bütün Kabalistik gruplarda birçok koşul gerçekleşti. Çünkü, kişiler bu koşul içerisinde çıkıp yani diğerlerini kontrol etmek isteyenler de gruptan ayrılıyorlar ve burada birçok sebep olabiliyor ve bizimle çalışmaya gelen kişilerde ancak daha sonra özellikle kalpteki noktası net olmayan kişiler bizden ayrılıyorlar ve kişide bu sorun yoksa hayatında bir tat yoktur. Yani, hayatımın amacı ne diye soran, hayattan artık bir zevk almayan kişi bizde kalıyor. Yani burada yoksa kişi uykuya dalar, uyuşturucuya dalar yani hayatta artık bir tat almamış, kalpteki noktası net olan burada. Diğerleri ayrılıyor, yapacak bir şey yok. Yani giderler tekrar hayatta, bakarlar, ederler. Burada yok bir diğerini sevmek, Kabala, yok bunlar hakkında konuşmak... Ancak geri dönecekler. Bir sonraki bölümde geri dönecekler. Yani dünya değişecek, bütün her şey değişecek, çok hızlı bir şekilde değişim olacak ve bir sonraki bölümde gelirler. Metot gerçek ve bu da hemen olmayacak. Kaç yıl burada adam çalışır ve burada manevi aksiyon gerçekleşir. Çok zor. Derece, derecenin üzerine bir daha derece ve biraz daha fazla anlaması ve bir sonraki dereceye adaptasyon... Kişi burada birçok yıl sonra anlıyor. Yani, kalbin çalıştığı bir iş... Ve burada kişinin eğer ki daha henüz bu duygusu yoksa ve bu duygunun içerisinde değilse bu bağın, ağın içerisinde değil ve burada kişiye bir sonraki derece daha sonra ifşa olur ve bu zaman alır. Bu yüzden Baal HaSulam yazar ve der ki: Burada çok yüce ruhlar, tutkulu olanlar, sabırlı olanlar, sadece çok sabırlı olanlar... Akıllı olan gider zaten, bizimle kalmaz. Bizde sabırlı ve inatçılar kalır.

Soru: Burada bu süreklilik konusunu sormak istiyorum. Nasıl inanıyorum, bu durumu size nasıl söyleyeyim, burada "ahişena" diye vurguladığınız, yani hızlandıracağımız zaman denilen bir koşul var ve burada gruba hizmetin en iyi olduğunu söylediniz...

Rav: Arkadan itilmektense, ki bu beyto, yani zamanında denilen koşul, yani öyle sopayla falan değil... İşte beyto denilen zaman itiyor seni. Burada seni ittikçe, darbe yedikçe sen daha da netleşiyorsun. Yani eşeğin ilerlemesi gibi... Grup içerisinde ilerlemek bu hangi yolda, bu yani, grup benim ruhum.

Sorunun devamı: Bir alegori var: örnekte yaşlı adam yürüyor, taşları arıyor. O zaman grup bizi sopayla takip ediyor ve...

Rav: taşları aramıyor, kaybettiği şeyi arıyor.

Rav: Bu örnek, bizi, grubu sürekli öne doğru çeker. Yani grubun içerisinde onlarla bağ kurması gerektiği noktaları arayan ve sürekli ona verilen tavsiyeleri o mükemmellik o bütünlük koşulu yani işte kaybettiği şey bu... Yaşlı adamın kaybettiği ve aradığı koşul bu ve bunun içerisindeki bağ ve bunun yanı sıra, hepsi normal koşulda kişinin sanki kaybetmiş olduğu ve yapması gereken güç ile manevi güçleri araması... Yani, manevi güçleri araması grubun içerisinde. Grubun içerisindeki bağı arayacaksınız. Başka bir yerde hiçbir şey

aramayın. Başka bir güç vs. yok. Yani burada değilse, başka herhangi bir yerde imkansız ve her kim burada bunu yaşar ve bu koşulun içerisinde yaşayıp görürse zamanı kısaltır. Bunun dışında anlamsız problem görür, problemler yaşar. Ve barış içerisinde ölmek, grup içerisinde bağ aramaktır.

Sorunun devamı: Kişinin gruba yatırım yapması, grubun kişiye yardım etmesi midir? Bunu nasıl hızlandırabiliriz? Ne zaman ve nasıl? Yani bizler burada amaca yönelik giderken Yaradan'a mı benziyoruz.

Rav: Evet. Doğru. Bizim de grup içerisinde olmamız gereken yaklaşım bu. Aynen böyle... Bunun hakkında birçok yerde yazar. Bilmiyorum, ne bileyim. Yani anlamıyorum ne dediğini. Amaca yönelik gitmek ne demek, ilerlemek... Eğer her gün, her an, her dakika ben burada gruptan manevi güç ve uyanışı alırsam ve bu koşulları ilerleyişte kullanırsam ve burada yani bu egoistik güç diyelim, yani kendimi burada onlarla bu koşula evrilmek ve burada bir güç almak, bir enerji almak ve benim gücüm bu. Yani bunun vasıtasıyla amaca giderim. Biz her gün yoksa ilerliyoruz değil.

Sorunun devamı: Şimdi sorum şu: Basitçe, diyelim ki biz hayatta yaşıyoruz, basit bir hayat stilinde. Öyleyse şimdi bizim böyle bir planımız var. Yani Kabalistlerin bize gösterdiği amaç ve bizlerin de burada ilerleyeceğimiz koşul ve sürekli bu durumu sürekli açmak...

Rav: Bilmiyorum. Yani burada söyleyeceğim, sabit olarak, bu oldu, şu gerçekleşti... Burada özellikle, bu, şu, bazen boş durum, bazen doyum ve olan bütün her şey grubun içerisinden geçtiğimiz safhada.

Sorunun devamı: Öyleyse burada, benim yapacağım, gözlemleyeceğim, yani bizim anlayacağımız konu nedir?

Rav: Daha daha fazla gruba eğilmek. Grubun sana verdiği işte eğilmek. Bu kadar.

Soru: Sevgili Rav, siz bizim hocamızsınız, bizim örneğimsiniz ve size ne yardımcı oldu ahişena koşulunda gitmemiz için?

Rav: Sevgiden başka hiçbir şey... Bu koşul hakkında hiç kimse hiçbir şey söyleyemez. Her kim ilerlemek istiyorsa, ruhunun köküne göre... Yani, mutlak. Her şey sıfır. Be de sıfırdan... Ben size anlatayım, şöyle yapayım, böyle yapayım, çocuklarıma da anlatayım yok... Bunlar boş iş. Bunun hakkında konuşacak hiçbir şey yok gerçekten. Tek düşüneceğimiz, yani benim hayatımın sonucu, hepsi sizsiniz...

Soru: Ben nasıl pratik olarak dost sevgisinde olabilirim?

Rav: Kişi, gruba geldiği zaman kendisini grubun önünde otomatik olarak eğer. Çünkü onlara dahil olmak ister. İlk geldiğinde onların içerisine girmek ister ve kendisini eğer ve onlarla dünyevi koşulda da her türlü koşulda da onların içerisine girer ve daha sonra, grubun içerisinde olduğunda kişi bu defa, içinden geçtiği koşullara bakar ve grupla mutlu değildir ve belki rahatsız oluyordur ve bu defa manevi koşulu edinmek ister bir de bakar ki başka yerlere

düştü ve hocası da bu koşulları görür. Bunlar kesin olan şeyler. Eğer ki kişi burada bu koşulun içerisinde geçmek istiyorsa daha sonradan doğa tarafından da bazı uyandırılışlara gelir. Şimdi burada kişiye bağlı olan nedir? Başını eğmesidir ve aşama aşama kişi ıslah eden ışıktan etkilenmeye başlar. Kişi burada bu koşulların altından geçerek görmeye başlar ve ne kadar çok kişi burada egoizm olmadan, yaratılışın olmayacağını ve burada egoizmin bu yaratılışta yaratılan koşul olduğunu ve egoizmin kendisinin ıslah edilmesi gerektiğini görmeye başlar ve burada egoizmin ıslah edilmesi ile birlikte Yaradan'a benzer hale gelmeye çalışırız. Bugün de bizler çok önemli bir başka konuda konuşuyoruz: Grubun önünde iptal olmak ve burada grubun önünde iptal olarak kişi gruptan bir manevi ilerleyiş alır ve işte en önemli koşul budur. Kişi grubun önünde iptal olacak ve bunu ne kadar çok yapabilirse ilerler. Bu yüzden kişinin başka yapacağı bir şey yok. Kişi ne kadar çok grubun önünde eğilirse, ne kadar çok gruba hizmet ederse, ne kadar çok kendisini küçük görürse... Bu yüzden aksiyonlarının hepsini buna göre yapacak ve burada çok güzel bir manevi ilerleyiş görür.

Soru: Burada ben kendimi tamamen iptal edersem geriye ne kalıyor?

Rav: Sadece burada sen kendi bireyselliğini görüyorsun ve burada küçük bir egoistik "insan" ve daha sonra gittikçe gittikçe bu defa ne oluyor? Manevi dereceleri edinmeye başlıyorsun. Burada şimdi bugünlerde kalpteki noktamızdan başka hiçbir şeyimiz yok. Küçük bir nokta... Başka da bir şey yok, bütün her şey bu reşimodan, yani manevi bir enerji.

Soru: Burada sistemle ne zaman bu bağımlı oluyor?

Rav: Görüyorsun ki sistem, egoistik ve tamamen birliğe zıt ve bizim kesinlikle bağ kurmamızı kesinlikle istemiyor ancak eğer ki biz burada, kendi üzerimize bu ıslah eden ışığı çekersek ilerleriz. Biz burada bu sistemin içerisinde bağ kurmaya başlar ve kendimizin üzerine çıkarız. Yani, burada ego her şeyin üzerine çıkar ve sen o bağı kurarsın. Buradan manevi bir edinime gelersin. Ne kadar karanlık, o kadar ışık... Ve burada hiçbir kötü şey yok.

Soru: Biz nasıl çalıştaydan ışık çekiyoruz, bu çalıştay üzerimizde nasıl çalışacak?

Rav: Burada bizler aramızda bağ kurmaya yönelik yapmış olduğumuz çaba kadar ışığı uyandırıyoruz ve bütün bu aksiyonlar, hepsi farklı içsel nitelikleri harekete geçiriyor. Bununla birlikte biz burada neyi nasıl yapacağımızı aslında bilmiyoruz ve yukarıdan da nasıl aksiyon olduğunu bilmiyoruz. Bizim yaptığımız koşul şudur ki; içsel olarak bağ kurmak. Bu yüzden, bunu yaparak bu sebepten dolayı, bağ yükseltiyoruz.

Soru: Dört yıl önce de çalıştayımız vardı, mesela, diyelim ki 2000 yıl önce de... Aynı süreç... Yani biz farklı farklı süreçlerden mi geçiyoruz? 2000 yıl önce de ve bugün, şimdi çalıştay ve soru-cevaplarla ilerliyoruz. Şimdi biz burada sanki materyalin kendisine dokunmuyoruz.

Rav: Hangi materyal?

Arkadaş: Yani, Kabalistlerin yazıları. Yani, ışığın olduğu koşul...

Rav: TES çalışmıyoruz, onları mı diyorsunuz?

Arkadaş: Örneğin, yani, kongredeki çalışma materyallerini neden okumuyoruz?

Rav: Kongrelerde de ben aslında aynı şeyleri konuşuyorum. Aynı sözleri, yani Kabalistlerin alıntılarını... Tamam tamam önemli değil TES açalım, çalışalım.

Arkadaş: Ben çalışalım veya çalışmayalım demiyorum. Ben diyorum ki bunları, bu konuları en iyi şekilde nasıl kullanırız?

Rav: O senin arzuna bağlı. Senin arzuna ilişkili. Kabalistik kaynaklar, yani bizim onlarla bağ kurmaya çalıştığımız arzuya bağlı ve bizim niyetlerimize bağlı ve çabalarımıza bağlı yani.

Arkadaş: Ben şimdi burada, diyelim ki, daha fazla kaynakları kullanmamız gerekir mi? Daha iyi olmaz mı?

Rav: Bak, ne demek metinlerin sürecini kullanmak? Diyelim TES'e girişte, madde 155'te okunduğunda burada insanların bu konuya ne kadar çok bu konuya içsel olarak yakınlaşmaya geldiklerini istedikleri kadar burada ışığı uyandırıyorlar ve süreç bu şekilde.

Arkadaş: Öyleyse burada sürekli bunu çabalamalıyız.

Rav: Evet, bu gerekli. Şart bu. Metinleri daha ciddi bir şekilde ve daha niyetsel okuyalım. Burada Zohar veya On Sefirot veya buradaki açıklamalar, buradaki kitaplardan alıntılar... Bütün bunların hepsinin okunması gerekir. Yani bilmiyorum, daha sonra ne olur? Burada tartıştığımız konular, grup hakkındaki en önemli alıntılar. Baal HaSulam'dan, Rabaş'tan... Bence en önemlileri... Çünkü bizler gerçekten aramızdaki bağ için çalışıyoruz ve başka bir şeye de ihtiyacımız yok. Yani bu tamamen değişim... Hatta kongrede bile bu değişim olur. Yani burada, bu çalıştayların şekli ve yani siz burada kendinize içsel olarak sürekli sormalısınız ve sürekli olarak, anbean, olması gereken belki son aylarda belki son yıllarda sürekli daha duru bir şekilde sormanıza bağlı.

Soru: Gerçekten ben onlu grubumu seviyorum, dünyadaki dostları seviyorum; ancak buradaki konu şu ki, yani her şey sanki bana uzak, sanki grubu istemiyorum, öğrenmek istemiyorum ve sanki farklı farklı sebeplerim var. Yani birçok sebebim oluyor. Bazen bu yönde sınırlı oluyorum ve bana bazen şu net olarak geliyor: Sonra, durmak istiyorum; yani ne yapmalıyım? Nasıl kendimin üzerine yükselebilirim?

Rav: Şunu düşünüyorum ki, burada grubun içerisindeki bileşenleri alman lazım. Hangi durumda olursan... Sana da kendi durumuna göre verilir ve grup bunu hesaba katar ve sen de mümkün olduğunca gruba yardımcı ol. Bu şekilde kendi kaderine de yardımcı olursun. Sadece Yaradan'ı haklı çıkar. Öyleyse, burada, şu durumda, grubun içerisinde oturman, çalıştaylarda oturman gerek. Bir şeyler yapmaya ihtiyacın var grup içerisinde. Yani burada bir hata falan yok, yanlış anlamayın. Kimsede hata yok... Kişi burada kendisi bütün bu ifadelerin üzerine yükselebilir, eğer grupta bir şeyler yaparsa... Bu yüzden, benim sihirli bir çubuğum yok. Pat diye vurunca bir şeyler olsun...

Soru: Burada Yaradan ile ilişkili olarak öğreniyoruz ki bütün bu dostlara baktığımızda kötü niteliklerini gördüğümüzde, bu kötü niteliklerin olmadığı, yani durumun bu olmadığı ve öyleyse sizin konuştuğunuz, burada eğildiğimizde, sizin vurguladığınız bu iyi nitelikler ne?

Rav: Dostunu sadece birlikte çalışırken onların yapmış olduğu işlere göre ve burada yani teknik değil aslında şimdi... Kendini onların içerisine getir belki de bununla başla... Öyleyse Rabaş ne yazıyor bunun hakkında. Kötü niteliği iyi gör. Sana daha başka bir şey diyemem.

Soru: Ben küçük bir şehirden geliyorum ve grubumuz yok. Sadece ben ve annem Kabala çalışıyoruz. Size bunu açıklamam zor. Burada, belki de bizim bunu doğru bir şekilde aktarmamız lazım. Biz acaba grubun olduğu büyük bir yere mi taşınmalıyız?

Rav: Belki iyi olabilir ama bilmiyorum. Bilmiyorum yani şimdi buradaki koşullar nedir değildir? Mutlaka grubun olduğu bir yerde olmanız, şüphesiz ki iyi. Basitçe internet ile bağlanıyorsanız, bit iletişiminiz varsa bu da iyi. Umarım yaşadığınız yer değişir. Bunun için dua edeceğim.

DERS 3

Rav: Öyle sözler var ki hepsi bayağı, hayvansal egomuzu ifade ediyor. Kusura bakmayın, bu gerçekten böyle. Kişinin bir dostunu övmesi, elbette, bunların hepsi yalan. Bu şekilde konuştuğum için üzgünüm ama bunun üzerine biraz çıkmamız lazım ve bu koşulları göz ardı etmiyorum ya da küçük görmüyorum. Yanlış anlamayın ama üst derecede olmak zorundayız ki tümüyle Yaradan'a tutunduğumuz zaman ve gerçek anlamıyla O'nun kıyafetlerini gördüğümüz zaman, elbette ben de bu şarkılarla sizlerle birlikte çocuklar gibi olacağım. Ama bir üst dereceye çıkalım, bir önceki koşullu pasifize etmeden, çocuklar gibi ve bundan haz alarak, onların arzularıyla, düşünceleriyle, ilhamlarıyla yaşayarak. Ama bundan daha yüce bir şey var, tüm problemimiz bu ortak ruhu, yaratılışı keşfetmek. Problemimiz bu. Baal HaSulam öyle yazıyor, diyor ki; başlangıçta bir ruh vardı ve bu ruh her birimizin içinde, maneviyat öyle parçalara ayrılmıyor ama altı yüz bin parça ile dağıtılıyor, egoizm vasıtası ile, kendi başına değil. Biz bu parçalara O'nu ayırmalıyız, ancak kabala çalışarak bu kırık, dağılmış ruhu görerek ve de bir bütün olarak görmeye gelirken, dünyayı ıslah etmiyoruz, dünyayı kendi algılayışımızı ıslah ediyoruz ve ortak bedenimiz dediğimiz ruhun, içimizde nasıl olduğunu görüyoruz. Algılarımızla ortak ruhu görebiliyoruz ve bununla üst ışığı ve bu şekilde yer, zaman, hareket olmadan algılarımız değişiyor. Bu yüzden kabala ilmi, algılama bilimi. Bu varoluşu, bu realiteyi nasıl ifşa ettiğimiz. Baal HaSulam Zohar kitabını yazıyor ve Yaradan'ı içimizde, her şeyi tepetakla çeviren bir şey yapıyor ki bizler tüm olanları beynimizin dışında, sanki dışımızda oluyor gibi görüyoruz. Ancak bunlar gerçek değil, yalnız her halükarda Yaradan'a şükür etmeliyiz ki bu dışımızda olan her şeyi edinmemize de yardım etsin ve tüm bilgeliği, her şeyi içten dışa edinmemizi sağlasın ve bu olmasaydı bilgeliğimizin çoğu olmazdı. O yüzden önümüzde olan her şeyi sanki içimizdeymiş gibi, bilincimizdeymiş gibi edinmeliyiz ve bu ana prensipler bizler için şu an için hipotez. Bu safha da konuştuğumuz gibi, kendimizi bunları almaya doğru, bizde olan şeylere yönelik, bir tek şeyde olduğu gib,i bize olan her şey Yaradan tarafından amaca yöneliktir. O uyandırıyor, sonra bu arzuyu alıyor, yine uyandırıyor, tekrar arzuyu alıyor ama bir tek neden uğruna; O'nunla bağ

kurmamız için vs. Bir örnek anlatıyor bize, kabalada genç adamın ilhamı var, arzusu var, bunu çalışmak için muazzam şekilde isteği var ancak daha sonra burada şunu anlamamız lazım ki belli bir şekilde, en azından "gücümüzü alma" diye söylememiz lazım. Her halükarda Yaradan'a odaklanmalıyız. Çünkü ruhumuzun içinde, ışık şeklinde ruhu tutuyor ve ışığının yoğunluğu, tüm özümüzde arzularımızı kontrol ediyor. . O yüzden arzumun içinde olan bir şeyle asla kopmamalıyım, çünkü sürekli Yaradan tarafından kontrol ediliyorum. Var oluşumun kaynağı O ve O içimde çok net olmalı. O'na tutunmalıyım ve bırakmamalıyım. öyle ki bunun tam olarak "O" olduğunu bilmemeliyim. Dostlarımla birlikte O'nu inşa etmeliyim. Bir bütünlük uğruna, çünkü bu şekilde O'nu istiyoruz, sanki on ayrı parça vasıtası ile bir araya getiriyoruz ve dışındaki dostlar aslında benim niteliklerim. Rabaş bununla ilgili şöyle yazıyor; kişinin başkalarında gördüğü tüm eksiklikler, kişinin kendi eksiklikleridir ve adamın ıslah edecek yeri vardır. Adam bu şekilde kendi eksikliklerini gözünün önünde görür ve kişi yaptığı her şeyde kendi eksikliğini görür. Dolayısıyla adama kendisi gösteriliyor. Bakın nasıl dâhice yaratılmış, son derece basit. Her şey basit ve ıslahımız için hazırlandı. Dost sevgisi üzerine çalışmak ne demek? Egomu aşıyorum, sanki içimdeki nitelikler dışımda gözükmüştü gibi . Sevgi öyle bir şey ki dostun yüceliğini görmeliyim, kendi dışındaki niteliklerle sevgiye çağırır. Dolayısıyla kişi, dostunda eksiklik görürse, bu adamın kendi eksiklikleridir. Ve dostunun iyi yanlarını görmediği için kendi eksikliklerini görür. Dostunu ıslah etmesi değil, adamın kendisini ıslah etmesi gerekli. Kişinin dostu adama neyi ıslah etmesi gerektiğini gösterir. Bu yüzden kişi dostunu yönlendirmeye çalışmamalı. Şunu anlamalı adam, ben şimdi kusur görerek, dost sevgisini lekeledim ve bu şekilde ikinci günümüze başladık. Böyle başladığımız için ve tamamladığımız için memnunum. Tam anlamıyla bir paket yaptık, yani tam bir koşul oluşturduk. Kişi dostuna yalan söylüyorsa Yaradan'a yalan söylüyor derler, çünkü realitede her şey Yaradan'a yönelik farklı şekillerde yansımaları görebileceğiniz bir kutunun içindedir. Bizlerde o şekildeyiz, bizler de yansıyanlarla birlikteyiz. Etrafınızdaki herkese bakın, böyle olduğuna bakın, tüm bu yüzler, tüm bu etrafınızdaki çete üyeleri. Ne yapacağız? Kendimizi içsel olarak eğeceğiz ki ıslah edelim. Her halükarda yapabildiğimiz kadar dosta olumlu yaklaşıyoruz. Eğer dosta gerçeği söylüyorsak yani Yaradan'a gerçeği söylemek istiyorsak aşağıdan uyandırma dediğimiz çabamız var demektir ve bu şekilde her dostu aşağıdan yukarıya çıkma yolunda sevebiliriz. Bu koşula MAN yükseltmek diyoruz. Dua ve adama ancak bu yardımcı olur vs. Bu yüzden bugün en önemli şey, sadece Yaradan'la bağımızın olduğunu unutmamamızdır. Hangi bağda? Tam bağda. Her şey içimde, tüm düşüncelerimiz ve arzularımızı tayin ediyor ve bizler deniyoruz. O'nun bize yaptığı ile bizim sonuç olarak hissettiğimiz şey, tümüyle sürekli kontrol altında olduğumuz. Öyle bir koşuldayız ki, Yaradan beni ve içimde olan her şeyi kontrol ediyor. Her şeye bu şekilde yaklaşırsak bunu hemen hissederiz. Bu hisler içimizde uyandırılır, yüzeye çıkar. Bu hisler içimizde zaten var. Sadece hissetmiyoruz, gizliler, uzun zamandır kullanmadık onları, atıl duruyorlar. Ancak kullanmaya başlarsak ne kadar ifşa olduğunu görürüz. Yaradan'ın beni nasıl içimden, dışımdan reddettiğini görüyorum. Bu çabalar özellikle bana ifşa olur, bunu özellikle dostlarla yapmalıyız. Burada birbirimize yardımcı olabiliriz ve bu ortak çabamızda Yaradan'ı ortak arzumuzda ifşa ederiz. Genel olarak 3. Dersimizin konusu bu. Guruptan Yaradan'a ve bunların hepsi bir araya geldiği zaman, Yaradan'a! O zaman göreceğiz ki duada ayrılık yok, sadece bir arzu var, ışık tarafından destekleniyor. Çünkü ışık onu doldurdu.

SORU CEVAP

Sorusu olan var mı?. Bugün işlediğimiz tüm konulara yönelik sorabilirsiniz.

Öğrenci: İlk kongrelerimizi yaptığımız zaman, hatırlıyorum, bir sürü kongre geçirdim, ne tür dersler yapmalıyız? Şimdi her şey sanki O'ndan başkası yok koşuluna geldi.

Rav: Elbette ana konu bu, başka ne olabilir ki? Ben çalışmadan başka bir konu görmüyorum. Yaradan'ın birliği, özelliği, bütünlüğü, evrenselliği her şeyi tayin eder ve bizlerin, kopuk, zıt hissiyatın öteki tarafında uzlaşması gereken konu, tüm kabala bilimin de kaliteyi aşmak, yani kırılmayı, ayrılığı aşmaktır. Bir sporcunun psikolojisinde bir bütün algı içinde olmak gibi, fazlası değil.

Öğrenci: Kongrelerin ilerleyişini nasıl görüyorsunuz? Bu konu ile ilgili olarak, doğamızı güçlendiriyor mu?

Rav: Bilmiyorum. Ben her zaman öğrencilerimizin bana sunduğu konulara göre gidiyorum. Sabah dersi bile böyle. Kongre derslerini de idare etmedim. Sadece konuları gözden geçiriyorum. İdare etmekte istemiyorum. Dostlar önce kafa patlatmalı, aralarında hem fikir olmaları lazım. Baktığımız zaman yeni dostların toplantısı, farklı yemekler gibi faaliyetler her zaman kabalistler arasında vardı. Ama kongreler yoktu, yani diğer kongreler yoktu. Diğer farklı ülkelerden gelenlerle beraber, gelecekte nasıl bir form alacak bilemem. Özellikle internetin gelişimi, teknolojinin gelişimi, hislerimizin gelişimi ile ve epeydir birbirimizi biliyoruz. Yapmaya çalıştığımız şey tümüyle mümkün ve bu tür bir bütünleşme, yavaş yavaş gerekli. Duygularımızı ifade etmeye yeterli olmayacak, belki de daha etkili bir şeyler yaparız. Ne olacağını gelecekte hayal bile edemiyorum. Kongreler önümüzde, çalışmamız lazım. İçsel bir yükseliş var, bakın ben burada oturuyorum, farklı bir açıdan bakıyorum, fiziksel acıdan yorulsam da içsellikimde an be an yeniden doğuyor gibiyim. Farklı bir işleyiş var benim içimde. Sizlerle bağ kuruyorum, her şeye rağmen çok etkili çocuklar gibiyiz. Burada hala ne değişimlerden geçtiğimiz anlamıyoruz. Ne tür basamaklardan geçtiğimizi de. Küçük bir çocuk gibi, oyun oynuyor ama oyun oynarken neleri alıyor bilmiyoruz. Gerçek anlamıyla çok etkili ve muazzam bir eylem. Gelecekte devam etmeye değer mi bakacağız. Hatırlıyorum ilk kez Moskova gurubu bize geldiği zaman, çatıdaydık. 2001-2002 yılında, çatıdaydık ve muazzamdı. O zaman ortaya çıktı bu koşul. O zaman farklı bir Moskova gurubu vardı. Hatta şunu diyebilirsiniz, herkese büyük bir itiş gücü vermişti. Bende bilmiyorum ki ne tür bir faydası var! Bilemiyorum tam olarak, ama büyük bir faydası olduğu kesin. Bazen canımızı sıkkan şeyler oluyor, olumlu olumsuz birçok histen geçiyoruz, ama nasıl diyeyim, o kadar faydalı ki ruhun gelişimi için, kişi içsel bir ağırlık hissetse bile insanlar uyduğu zaman çok mutlu oluyorum onları böyle gördüğüm zaman, çünkü gerginliği kaybediyorlar.

Öğrenci: O kadar çok koşul geçirdik ki, bugün bizleri öyle koşullardan geçirdiniz ki, dokunur dokunmaz her şey çok derindi. O koşula geçip başka koşula geçtik.

Rav: Koşulların içinde inşa olduğunuzu görüyorsunuz.

Öğrenci: İleriye atıyoruz ama kendimden bahsettiğim zaman, şöyle böyle yönlendiriyorsunuz. Çabamı nerde nasıl koyacağım?

Rav: Sürekli çaba sarf etmen gerekli, sürekli kendini şuna yönlendirmen lazım, insanın içinde, beyninde, aklında konuşan bir ses var. Yaradan an be an bunu içine koyuyor ve her şeyin O'ndan geldiğini anlamalısın. Sen kontrol mekanizması. Kişisel kontrol noktası itibarı ile Yaradan'ın aklında ve kalbinde, işleyişini de anlarsan niye bu hisleri verdiğini, O'nu anlayabilirsin. Bundan bahsettim sabah.

Öğrenci: Sevgiden daha sonra kuru, sıkıcı koşullar geliyor onluyu düşündüğüm zaman. Siz onluyu onlu sizi düşünüyor ama hava biraz kuru?

Rav: Birkaç kadeh içeceksiniz. Bak sana şöyle söyleyeyim; bir üst derecenin hisleri eksik, kuru hissiyat oradan geliyor. Sen bir egoistsin, sevmeyi bekliyorsun, ama sen nasıl kendi sevgini onlara eklersin bilmiyorsun. Onların dışında değilsin ama Yaradan kıskanç. Yaradan senin sevgini ifade etmeni bekliyor. Hadi dene! Nerden ilham lazım, kimden? Tabii ki guruptan, ancak o zaman Yaradan'a yönelik kendini ifade edebilirsin, his ekleyebilirsin. O yüzden kim dostundan bir şey alırsa geçek manevi hisler, o manevi hislerle Yaradan'a dönmeli. Bunu yaparsan kuru bir şey hissetmezsin.

Öğrenci: Ben bu hisler üzerine bir odaklanayım.

Rav: Odaklan bakalım!

Öğrenci: Sevgili Rav, bir sorum var süreçle ilgili. Dediniz ki, Yaradan'ın yüceliğini guruba göstermeli, ifade etmeliyiz dediniz.

Rav: Burada kimin ne yaptığını bilmiyorum, elbette Yaradan yüce.

Öğrenci: Basit bir şekilde soruyorum!

Rav: Bak ne yapacağını soruyorsan Yaradan yüceyse söyle bakalım.

Öğrenci: Nasıl yapacağız?

Rav: Ne bileyim ne yapacağımı bilmiyorum dedim sen söyle bakalım biliyorsan, ne biliyorsun, neymiş hislerin bakalım? Nerden geliyor, nerden biliyorsun?

Öğrenci: Derinden güçlü bir şekilde şüphesiz bir hissiyatım var.

Rav: İyi, hoş, güzel de doğru olup olmadığını konuşmuyoruz, bu gurupla ilişkilendirilmek zorunda.

Öğrenci: Nasıl?

Rav: İlerleyeceğiz, bu ortak hislerden, niteliklerden, ipuçlarından bu şekilde içimizde ortak bir şey ifşa olacak.

Öğrenci: Bu çalıştay formunda, kendimizi uzaklaştırabiliriz mi dediniz?

Rav: Bilmiyorum, belki. Neden? Bilmiyorum, doğal olarak değişeceğini düşünüyorum.

Öğrenci: Daha önceki koşula göre çalıştay, güçlü bir ilerleyiş hissiyatı veriyordu ve şimdi alıştık. Doğal bir süreç olarak geliyor.

Rav: Sana söz veriyorum, bugün geçirdiğin şeylerin hiçbirini daha önce geçirmedi. Ne kadar çok içinize konulduğunu bilmiyorsun ve bunların hepsi ortaya çıkacak. Bu noktaların üzerinden geçebilirim. Bunlar ana şeyler ve hep gözünüzden kaçıyor.

Öğrenci: Şimdi bir sonraki safhamız ne?

Rav: O soruya cevap veremem, zaten anlamazsınız o konuyu. Anladığım şekilde gelecek, hala gurubu nasıl yönlendireceğimi bilmiyor. Nasıl yönelteceğimi anlayacak durumda değil. Size şöyle söyleyeyim, optimum etki altında olsun, öyle ki, hatta Yaradan bizleri en iyi şekilde, optimal şekilde ilerletsin. Sizleri yönlendirdiğim tek yer orası. Yönlendirdiğim dediğim de kendinizi buna ayarlamamız ki Yaradan sizleri yolda hızlandıracak koşulda ilerletsin.

Öğrenci: Rav, eğer gurupta isek ve gurup bizler için bir ayna ise, ıslah olmamış kaplarımızda biz kiminle bağ kuracağız?

Rav: Gerçekteki var olan halinizle, maneviyatı şunda ifşa etmediniz. İfşa etmeniz lazım, o çerçeveye girmeniz lazım. Öyle ki bu kırılmanın olduğu şekilde, aşağıya yukarıya doğru ne yapmamız lazım? Bizlerde yukardan aşağıya nasıl geldiysek, aşağıdan yukarıya o derecelerden gitmemiz lazım. Kendi algımızdan başka bir şeyi ıslah etmiyoruz ve bir sonraki derecemizde İbur dediğimiz fetüs yani.

Öğrenci: Aramızdaki karakteri nasıl oluşturacağız, nasıl tayin edeceğiz?

Rav: Nasıl göstereyim sana sebep sonuç ilişkisini? Eğer bunun küçük bir embriyo, küçük bir safha olduğunu tayin etmiyorsan, bir taraftan soldan, bir taraftan sağdan, öteki taraftan mantık ötesi inançtasın. Bunu nasıl göstereyim ki, göstermek ne demek ki? Hissiyatların içerisinde öyle bir şey ki sen şuan bu dünyayı hissediyorsun, bir nevi alanda olduğunu düşün. Bu hisler içinde, bu resmi inşa ediyor, ama bu manevi nitelikler sende yok, o yüzden içinde inşa edecek durumunda yok. Konuştuğumuz zaman sizin algınızdan uçup gidiyor, ama uçup gitmesine rağmen iz bırakıyor, çentik atıyor. Konuştukça içinde oturacak bu olay.

Öğrenci: Benzer şekilde sabah dersinde dünyaları vs. çalışmamız, gelişimimiz, manevi dünyaları bilmemiz, dünyamızın üstüne oturtmamız olacak mı? Çünkü bizler maneviyatı tayin edemiyoruz, çünkü biz kendi dünyamıza göre tayin ediyoruz her şeyi.

Rav: Dünyanın içerisinde bu dünyanın algısıyla bir sonraki dünyanın algısında fark yoktur. İkisi de içsel hisleriniz, bu iki dünyayı boyuyorsunuz ve kendi içinizde, kendinizde yok. Hayal âleminiz dışında, biraz da niteliklerinizi geliştirmeniz lazım ve tüm dünyayı o şekilde

boyamanız lazım. arzu ve güçte Yaradan'ın dediği, o yaratışta, sebep sonuç ilişkisiyle aranızda bir koşul oluşuyor. Kabalistler bunları nerden biliyor? Gökyüzünden kafalarına kitap mı düştü? Hayır ifşa oldu, kitaplar bu şekilde yazılıyor. Daha fazla bir şey yok ki, burada tek şey, diğer bilimleri, yani dünyevi bilimleri beş duyumuzla çalışıyoruz. Kabala ek bir duyudan geçerek ifşa olur, onları da bizim geliştirmemiz lazım.

Öğrenci: Bu gün dokunduğumuz nokta, ekstra çaba ve dediniz ki büyük çaba vermemize gerek yok, spesifik bir çaba sarf etmemiz lazım. Ne demek bu?

Rav: Bak çaba için şöyle söyleyeyim; Yaradan için bir yer açmak, kişinin bir kenarda durması ve Yaradan'ın orayı doldurması, arzularını, düşüncelerini kontrol etmesi, O'nun vasıtası ile başkaların üzerimde eylem yapmasına izin vermektir. Bunların hepsi çok hassas, kendiniz bunu ilişkilendirmeye çalışmalısınız. Çok hassas bir konu var; kendiniz bunun içinde yaşamaya başlarsınız ve birden dünyamızın açık, şeffaf olduğunu görürsünüz ve içinde ifşa olan güçlerle, orijinal olarak baktığımız zaman, daha önce hissetmediğimiz şeyleri hissederiz.

Öğrenci: Bizler sanal gurubun temsilcileriyiz. Burada on dört kişiyiz. Sanal guruptan sevgiler. Arkadaşlar, kalkın ayağa utanmayın, kalkın! Bizler Rusya, Finlandiya, İsviçre, Norveç, Uzak Doğu olarak birçok yerden, sanal olarak bağ içerisindeyiz. Biliyoruz ki bizden önce, kış gurubu vardı. Orada birçok kişi var. Öğretmenlerimize teşekkür etmek isteriz. Bize verdikleri bilgelikle, çok cömertler. Gerçekten bizim için bu yolu kısaltmak istiyorlar. Onlara çok teşekkür ediyorum. Sorum şu; Sizler bu yolun temsilcisisiniz. Rabaş'tan sonra gelen iki bin yıldan sonra, kadınlar geldi. Biz sanal gurubuz, bizim fiziksel temas şansımız yok. Buradayız! Fiziksel çalıştaylar gibi, internetin kabala için yaratıldığını hissediyoruz. Soru şu, böyle hızlı gelişimler, değişimler için manevi kök var mı?

Rav: Manevi kök olmadan bu dünyada ne olabilir ki? Her şey maneviyattan geliyor. Her şey! Eğer sen, zamanı hızlandırmaya göre davranabilirsen, geleceği inşa edeceksin. Ümit ediyorum ki, gelecekte, dünya değişecek. Dünya anlamaya başlıyor ki, Bu en önemli şey. Görüyorlar ki yolun sonundayız. Çaresizlik var. Her eylemimiz için egomuz hâkim. Pratik olarak dünya, kötülüğün farkındalığına geliyor. Kendi doğasının farkındalığına. Bu çok anlamlı. Biz de yardım ediyoruz. Bu konuda karanlık bir odaya küçük bir ışık getirdiğimiz zaman, içerde olanları görürüz. Burada da büyük çabanız karşılığında böyle oluyor. Bizler dünyayı daha olumlu bir koşula çekmek istiyoruz. En azından Baal HaSulam'ın yazdığı şekilde;atom bombasının gerçekten olmama koşuluna gidiyor. Baal HaSulam, 3.Dünya savaşından bahsediyor. Bizim çabamızdan kaynaklanan atom bombasının olmama koşulundan bahsediyor. Biz dünyada büyük bir gurubuz. Tümüyle bambaşka bir derece! Biliyoruz ki, tüm dünya büyüklüğünde, yüceliğinde, cansız dünyanın hepsi, tüm bitkisel ve hayvansal seviye, bir insana eşit! Anladın mı? O yüzden böyle muazzam, güçlü gurubumuz varken, yedi milyar insana karşı görüyorsunuz, niyetimiz var, ilhamımız var ve bu kıyas kabul etmez. Öyle bir seviyeye geldik ki, göreceksiniz, sizlerin yaptıkları şey, özellikle gelecekte son derece ciddi. Gerçek anlamda dünyayı islah ediyorsunuz.

Öğrenci: Pratik bir sorum var. Rav bizlere, zamanında denilen koşulda, defacto, doğuyoruz ve bizim zamanı hızlandırma koşuluna girmemiz lazım. Düşüncelerimizi kontrol ediyoruz, Yaradan'a yöneliyoruz, giderek artan bir frekans oluşturuyoruz ve aynı zamanda ben oluyoruz ve biliyoruz ki her şey "O". Öteki taraftan komple Ahişena'ya çeviriyoruz.

Rav: Çabamızda ifşa etmeye çalışıyoruz. Arzuda, düşüncede, O'ndan başkası olmadığını keşfetmeye çalışıyoruz. Önümden, arkamdan sardı koşulu, tüm koşullarımızı o tayin ediyor. Çaba göstermeye çalışıyorsun, ama yalnız değil, yalnız ifşaya gelemesin. Bir mikroskop ya da bir detektör, önemli değil ne olduğu. Üst entelektüelliğin, üst aklın içimizdeki varoluşu, gurup vasıtası ile keşfedilecek ve göreceksiniz ki dünyada en güçlü şey, aşama aşama, dostlarla iç içe olmaktır. Öyle şeyler oluyor ki, içsel bir vizyonumuz var ve bu Yaradan'ı görmemiz için bir koşul. Onu görmek, onu hissetmek demek ve bu şekilde onunla ortak olarak çalışmaya başlıyorsun.

Öğrenci: Dostları seçip, çalışmak, yani onlarla dost olmak, bana mutluluk veriyor ve sürekli onları aklımda tutmam gerekiyor. Aslında burada esas konu Yaratan.

Rav: Sadece Yaradan'ı aramakla uğraşıyoruz. Bunu da gizlemiyoruz. Bana kalsaydı, dostları, bu insanları dost olarak seçmezdim, ama Yaradan seçiyor işte. Yaradan bize bunu hazırladı, bizler içinde öğrencilerim için de aynı şeyi söyleyebilirim.

Öğrenci: Sevgili arkadaşlar, ikinci derste şöyle öğrendik hislerimizle ilgili; dostlara yönelik sevgide, oyun, hala bir nevi yalan gibi. Yani şimdi dediniz ki, Yaradan yalanlarımızı görüyor.

Rav: İşin açıkçası şu; sürekli yalan söylüyor adam. Adam yalanlardan gerçeğe gelir, adam hatta yalan üstüne yalandan gerçeği çıkarır derler. Kişinin oyun oynadığını anlaması, dostunu seviyormuş gibi rol yapması ile adam en doğru eylemi yapıyor. Çünkü egosuna karşı çalışıyor. Yaradan gerçeği ifşa etmemiz için yapıyor, başka seçimi yok. Doğana karşı oynuyorsun, bunun vasıtası ile kendi üzerine, sevgiye getirecek. Gücü, üzerine etki yapar hale getiriyorsun. Alışkanlıkta bununla çok ilgili.

Öğrenci: Öncelikle sizlere teşekkür etmek istiyorum. Çok heyecanlıyım, bu benim ilk kongrem oluyor. Başkaları için talep edersem, gurup için talep edersem, bununla, gurup için ışık çekiyorum. Yoksa bu benim egom mu? Yani bir taraftan dostlar için talep ediyorum, öteki taraftan dostlar için istediğimden de mutlu oluyorum! Nasıl olacak bu iş?

Rav: İyi olduğunu, iyi yaptığını düşünmen de egonu okşar. Yine de bir yerden enerji alman lazım. Akıllı ve iyi bir insan olduğunu düşünmen, ödül olmadan enerji yok durumundan kaynaklanıyor. Bu, bir bir daha iki. Aynı şekilde sen guruba getirildin, çünkü anladın ki, bu yapmaya değer, seçmeye değer. Belki tümüyle bilinçli değil, ama Yaradan'ın yaptığı bir çalışma yapıyorsun. Yaradan emir veriyor yap diye, yapıyorsun, uyguluyorsun. O yüzden farklı, egoist koşullarda, Yaradan tüm bu olanlarla, kişiyi doğru işi yapmaya getirir. O yüzden değer verin, tüm koşullarınıza değer verin. Guruba gelen herkeste ilham var, güzel bir arzu var, yakıt var. Yakıt, Yaradan'dan geliyor. Bizim gram yakıtımız yok. O kadarını söyleyeyim size. O yüzden harikasın!

Öğrenci: Şimdi bu yalanla ilgili olarak şunu sormak istiyorum; dostlara, Yaradan'ın yüceliğine sahip olanların çabasının yüceliği vs. dediğim zaman, ışığın dostlar üzerine etkisini mi sağlıyorum? Işık için bir koşul mu sağlıyorum?

Rav: Elbette. Her birimiz ışık için bir araç oluyoruz. O yüzden benden gelecek ışıkta başkasından gelemez. Her birimiz özeli, bu dünyada herkes çok özel. Baal HaSulam o yüzden söylüyor. Diyor ki; dünyadan tek bir niteliği bile yok etme hakkınız yok. Çünkü o nitelikten ışık geliyor.

Öğrenci: Bu dünyaya ışığı, kelimeler olmadan nasıl aktarabilirim?

Rav: Konuşmanıza gerek yok. Dostların maneviyatı için doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap.

Öğrenci: Sabah dersinde ne yapayım?

Rav: Kahve getir dostlarına, her sabah, saat 5 te ben dostlara kahve getirirdim. Benim görevim buydu. Her şeyi yaptım dosta hizmet etmek için.

Öğrenci: Nasıl dağıtım yapabilirim?

Rav: Dağıtım en önemli şey dünyadaki. Bu yolla kişilere yaratılışın amacını gösteriyorsun.

Öğrenci: Lafsız anlatabilir miyim?

Rav: Lafsız! Ben daha öğrenemedim. Kitlelere gidiyorsan çaba ve niyet önemli. Yine de nasıl konuşacağını bilmen lazım.

Öğrenci: Dostlara ışık çekmek konusunda anlayamadığım bir şey var. En azından şuan için konuşayım, sanki uç noktada gerçekten Yaradan'ın yüceliğini hissediyorum ve öyle anlar olduğu zaman, içimde eksik hissettiğim bir şey var. Sanki hepimizin, bu perdeyi edinmek için ortak bir çabası eksik. Ne tavsiye edersiniz?

Rav: Hep beraber saldırın, atak olun! Dostlarla bu yirmi dört saat ders çalışıp da, halsizlikten çökmenizi gerektirmiyor. Uzun vadeli bir eylem olması lazım bunun.

Öğrenci: Benim sorum şu; kendimi ve Yaradan'ı, başkalarından talebimi, nasıl birleştireceğim herkesin üzerinde ilahi bir yönetim varsa?

Rav: Ne olmuş yani! Eylemimiz tüm yaratılışı, bir bütün olarak birleştirmek uğruna burada konuşmak. Hepimiz ayrıyız çünkü, Yaradan algımızda değil. Yaradan'ı bu resme getirir getirmez integral şekilde işleyen ortak bir resim olur. Yaradan resimden çıkar çıkmaz, farklı koşullara doğru ortalık darmadağın olur.

Öğrenci: Başkaları için Yaradan'a mı tutunacağım?

Rav: Herkes için ben gurup Yaradan her şey bir yerde olmalı.

Öğrenci: Ahişena dünya için ne demek?

Rav: Çok basit, Zohar kitabına girişte, madde altmış altı da Baal HaSulam şöyle yazıyor; bizler dünyayı ıslah etmeye başlar başlamaz, bu organize olan gurup, Bnei Baruh'tan itibaren başlayarak ışık tüm dünyaya geliyor. Ahişana tüm dünya içine böylece iner. Bunu yapmazsak, Yaradan bize anyayı konyayı gösterecek ve bize baskı yapacak.

Öğrenci: Bize ne yapacak? Sadece biz mi? Onların bir şey yapması gerekmiyor mu?

Rav: Yapacak bir araçları yok ki bunun için. Bu piramit bu şekilde. Bnei Baruh ve onun altında, tüm dünya var. Işık atalarımızdan gelmek durumunda ve bizden tüm dünyaya geçiyor. Buradaki tek ayırım şu; dünya bunun için hazır olmak zorunda değil. Dünyanın bu ışığı kendine çekme zorunluluğu yok. Ama bizim var. Bu yüzden Âdem den başlayarak atalarımız dediğimiz o çalışmayı, yani bizim kendi işimizi, bize ait olan çalışmayı, yapmamız lazım. Yerine getirmemiz gereken şeyi yerine getirmeliyiz. Onların kalpteki noktası yok. Mesela bedenimizde bir sürü organımız var. Geriye kalan organlarımızın hepsi bu ana organdan yönetiliyor. Diyelim ki sinir sistemimiz sadece beyinden sinyal alıp, harekete geçiyor ama kendisi için. Tüm dünya öyle bir yapı içerisinde. Özellikle pasifize olmak için, yani ne yapacağını gösterirsen bunu yapabilir.

Öğrenci: Burada kültürel bir programdaydık ve çember metodunu öğrettik ama soruyu anlamadım!

Rav: Bir şeyleri okumaları, dinlemeleri bile büyük bir ıslah. Bizim dünyamızda diyelim ki İngiliz prens ve prensesinin bebekleri oldu. Bu yeni doğan bebek ne olduğunu biliyor mu? Etrafında herkes ona hizmet ediyor, tıpkı bunun gibi. Anladın mı?

Öğrenci: Mantık ötesi çalışmayı nasıl öğrenebiliriz?

Rav: Mantık ötesi inanç sürekli çalıştığımız bir şey. Fazla istemiyoruz işin açıkçası. Bakın ne kadar kolay. O kadar çok konuşuyoruz ki, ama bir türlü basmıyor, girmiyor kafanıza. Bak şimdi; üst boyut var, üst düzey bunun altında. Alt düzey ve bunun hemen altında dünyevi arzularım var ve üst yerde düşünceler var. Arzular bile değil, düşünceler ,Yaradan'la birlik. Bir nevi arzu. Neden? Çünkü bu koşulda Yaradan'ı kendi fiziksel arzumdan daha önemli görüyorum. Bu durumda Yaradan'ın yüceliğinin farkındalığı, mantık ötesi inanç dediğimiz şeydir. Yukarısı inanç, aşağısı bilgi, mantık o kadar. Onun üstüne bir şey yok. O yüzden ne olursa olsun, hesap yapmam lazım. Yaradan'ın faydası için mi yapıyorum, ya da egomun faydası için mi? O kadar. Bu, Yaradan'ın iyiliği içinse, nasıl yapacağım? Yaradan'ın yüceliğini hissetmem lazım. Hissetmiyorsam başlangıçta bir yerden almam lazım. Guruptan, kitaplardan. Ama Yaradan'ın yüceliğine ihtiyacım var. En ufak bir arzuda bile egomuzla aramızda bir savaş. Ya Yaradan'dan ya da benim kendi ufak değersiz arzularım. Bilinmeyen güç, bilinmeyen bir koşul. Bu yüzden adam kendisini o alanda hissetmeye başladığı zaman, bir anlıkta olsa, bir şarkıda dendiği gibi; hayat, geçmişle gelecek arasındaki andır. Bu yüzden her şey nasıl ilişkilendirdiğime bağlı. Bitti.

Öğrenci: Şimdi bir sonraki eylemimize geçiyoruz, o da dostların toplantısı olacak. Orda biraz alkol de olacak. Dostların önemini artırmaya çalışacağız.

Rav: Çok güzel.

Öğrenci: Bize bu eyleme yönelik bir eylem verin, belki bir saldırıya ihtiyacımız vardır.

Rav: Bugün her şeyi unutun, beraber olun, birlik olun, başka bir şey yok.

DERS 4

Rav: Şarkılarda öyle sözler var ki, hepsi bayağı hayvansal egomuzu ifâde ediyor, kusura bakmayın ama gerçekten bu böyledir. Kişinin dostu övmesi, hepsi yalan ve böyle konuştuğum için üzgünüm ama bunun üzerine biraz çıkmamız lâzım, yanlış anlamayın bu koşulları göz ardı ettiğimi veya küçük gördüğümü sanmayın ama bir üst derecede olmak zorundayız ki, tümü ile Yaradan'a tutunduğumuz zaman ve gerçek anlamı ile onun kıyafetlerini gördüğümüz zaman.

Elbette bu şarkılar ile sizlerle hem fikirim ama bir önceki koşulu pasifize etmeden bir üst dereceye çıkalım, çocuklar gibi ve bundan haz alarak onların arzuları, düşünceleri ve ilhamları ile yaşayarak ama bundan daha yüce bir şey var, sizin probleminiz şu; ortak ruhu, yaratılışı keşfetmek.

Baal HaSulam diyor ki, başlangıçta bir ruh vardı ve bu ruh her birimizin içinde. Maneviyat böyle parçalara ayrılmıyor ama egoizm vasıtasıyla 600. 000 parça ile dağıtılıyor. Kendi başına değil, biz bu parçaları ayırıyoruz ancak Kabala çalışarak bu kırık, dağılmış ruhu görerek ve de bir bütün olarak görmeye gelirken dünyayı ıslah etmiyoruz, dünyaya kendi algılayışlarımızı ıslah ediyoruz ve ortak bedeniz dediğimiz ruhun içimizde nasıl olduğunu görüyoruz.

Algılarımız ile ortak arzuyu, ruhu görebiliyoruz ve bununla Üst Işık'ı. Ve bu şekilde yer, zaman, hareket olmadan algılarımız değişiyor, o yüzden Kabala ilmi algılama bilimidir. İfşa ettiğimiz bu var oluşu, bu realiteyi, Baal HaSulam Zohar Kitabı'na yazıyor ve Yaradan içimizde her şeyi tepetaklak eden bir şey yapıyor ki, bizler beynimizin dışındakini sanki dışımızdaymış gibi görüyoruz. Ancak bunlar gerçek değil, yalnız her halükârda Yaradan'a şükretmeliyiz ki, bu dışımızda olan her şeyi edinmemize yardım ediyor ve tüm bilgeliği, her şeyi içten dışa edinmemizi sağlıyor, bu olmasaydı bilgeliğimizin çoğu olmazdı.

O yüzden önümüzde olan her şeyi sanki içimizdeymiş, bilincimizdeymiş gibi edinmeliyiz ve bu an için bu prensipler şu an için bir hipotez. Bizler, bu sabah konuştuğumuz gibi kendimizi bunları almaya doğru, bizde olan şeylere yönelik her şeyde olduğu gibi, bize olan her şey Yaradan tarafından amaca yönelik bizleri uyandırıyor. Sonra bu arzuyu alıyor yine uyandırıyor; sonra arzuyu alıyor, bir tek değer uğruna onunla bağ kurmamız için.

Bir örnek vereyim size: Kabala'ya gelen genç adamın büyük arzusu, ilhamı, her şeyi ve çalışmak için muazzam bir isteği var. Ancak daha sonra burada şunu anlamamız lâzım ki,

belki bir şekilde, en azından gücümüz "alma" diye söylememiz lâzım. Her halükârda Yaradan'a odaklanmalıyız çünkü o ruhumuzun içinde ışık şeklinde ruhu tutuyor ve ışığın yoğunluğu arzularımızı kontrol ediyor, tüm özümüzü. O yüzden arzusun içinde olan bir şeyde asla kopmamalıyım. Çünkü sürekli Yaradan tarafından kontrol ediliyorum, var oluşumun kaynağı o, içimde çok net olmalı bu. Ona tutunmalıyım ve bırakmamalıyım. öyle ki, bunun tam olarak O olduğunu bilmeliyim. Dostlarımla birlikte onu ifşa etmek için bir oluyorum, bir bütünlük uğruna bu şekilde O'nu keşfediyoruz sanki on ayrı parça vasıtasıyla bir araya getiriyoruz ve dışındaki dostlar benim aslında niteliklerim.

Rabaş bununla ilgili yazıyor: Kişinin başkalarında gördüğü tüm eksiklikler kişinin kendi eksiklikleridir. Dolayısıyla adamı ıslah edecek yeri var, adam bu şekilde kendi eksikliklerini gözünün önünde görür ve kişiye kendi eksiklikleri gösterilir. Bakın dahice yaratılmış, son derece basit, her şey basit ve ıslahımız için hazırlandı.

Eğer dost sevgisi üzerinde çalışırsak, ne demek dost? Egomu sanki içimde olan niteliklerle birlikte aşıyorum, sanki dışımda gözükiyormuş gibi olsa da içimde olan o nitelikler ve sevgi öyle bir şey ki, dostun yüceliğini görmeliyim hiçbir zaman olumsuzluklarını değil bu sevgiye çağrıdır. Kendi dışındaki nitelikler ile dolayısıyla dostunda eksiklik görürse kişi, bu adamın eksikliğidir ve dostunun iyi yanlarını görmediği için kendi eksikliklerini görür, dostunu ıslah etmesi gerektiği için değil; kendisini ıslah etmesi gerektiğindedir. Kişinin dostu, neyi ıslah etmesi gerektiğini gösterir. Bu yüzden kişi dostunu yönlendirmeye çalışmamalı. Şunu anlamalı adam: “Ben şimdi dostumda kusuru görerek, dost sevgisini lekeledim.”

Bu şekilde ikinci günümüz başladı, böyle başladığımız ve tamamladığımız için memnunum, iyi bir koşul oluşturduk.

Kişi, “dostuna yalan söylüyorsa, Yaradan'a yalan söylüyor” derler. Çünkü realitede her şey Yaradan'a yöneliktir ve farklı şekillerin yansımaları görebileceğiniz bir kutu var içine baktığımızda, bizler de böyleyiz. Kendimizi birçok farklı açıdan yansıyanlar ile görüyorum ama sadece kendimi değil başkalarını da görüyorum, aslında başkaları yok; sadece ben, tüm bu yüzler, tüm bu etrafınızdaki çete üyeleri, kendimizi içsel olarak egeceğiz ki, ıslah edelim.

Dosta olumsuz yaklaşır isek, yani dosta yalan söylersem, Yaradan'a yalan söylemiş olurum. Gerçeği konuşmak istiyorsak, ona yakınız ve burada “aşağıdan uyandırma” dediğimiz çaba var ve bu şekilde her dostu aşağıdan yukarıya çıkarma yolunda sevebilir, bu koşula Man (dua) yükseltmek diyoruz ve adama bu yardımcı olur.

Bugün en önemli şey, sadece Yaradan ile olan bağımız olduğunu unutmayacağız. Hangi bağda? Tam bağda. Her şey içimizde tüm düşüncelerimizi, arzularımızı tayin ediyor. Ve bizler deniyoruz onun bize yaptıkları ile bizim sonuç olarak hissettiğimiz şey, tümüyle sürekli kontrol altındayız; yani öyle bir koşuldayız ki, Yaradan beni ve içimde olan her şeyi kontrol ediyor, bu şekilde her şeye yaklaşırsam bunu hemen hissederiz.

Bu hisler içimizde uyandırılır ve yüzeye çıkartılır, zaten bu hisler içimizde mevcut, uzun zamandır onları kullanmadık, atıl duruyorlar; ancak kullanmaya başlarsak ne kadar ifşa

olduklarını görürüz. Yaradan'ın beni nasıl içimden, dışımdan kontrol ettiğini görüyorum bu çabalar özellikle bana ifşa olur ama bundan önce dostlar ile bunu yapmalıyız. Burada birbirimize yardımcı olabiliriz ve bu şekilde bu ortak çabamızda Yaradan'ı ortak arzumuzda ifşa ederiz. Genel olarak üçüncü dersimizin konusu bu “benden gruba, gruptan Yaradan'a” ve bunların hepsi aynı noktada bir araya geldikleri zaman göreceğiz ki, doğada ayrılık yok, sadece bir arzu var ve Işık tarafından destek görüyor çünkü Işık onu yarattı ve doldurdu.

Soru: İlk kongreleri yaptığımız zamanları hatırlıyorum, birçok kongre geçirdim. Hep konuları arıyorduk, ne tür dersler yapmalıyız ve şimdi sanki her şey “O'ndan başkası yok” noktasına geldi.

Rav: Elbette en önemli şey bu, zaten ana konu bu, başka çalışacak konu ben göremiyorum, Yaradan'ın birliği, özelliği, bütünlüğü, evrenselliği her şeyi tayin eder ve bizler kopuk, zıt hissiyatın öteki tarafındayız. Bizlerin aşması gereken bu. Tüm kabala ilmi bu kırıklığı ve ayrılığı aşmak için, bir algı içinde olmak için.

Soru: Kongrelerin ilerleyişini nasıl görüyorsunuz, bağımızı güçlendiriyor mu?

Rav: Bilmiyorum, ben her zaman öğrencilerimin bana sunduğu konulara gidiyorum, sabah derslerini bile onlar ayarlıyorlar, konulara müdahale etmiyorum, müdahale de etmek istemiyorum, sadece gözden geçiriyorum, önce dostların kafa patlatmaları lâzım, aralarında hemfikir olmaları lâzım ve kongrelerin koşuluna baktığımız zaman tümü ile yeni, geçmişte dostların toplantısı farklıydı ama elbette Kabalistlerde yemekler vardı. Fakat geçmişte farklı ülkelerden oluşan kongreler yoktu, gelecekte özellikle internetin, teknolojinin ve hislerimizin gelişimi ile nasıl bir form alacak bilemem.

Bizler epeydir biliyoruz ki, tümü ile mümkün ve bu tür bütünleşmenin duygularımızı ifade etmenin gerekliliği olmayacak, belki daha etkili şeyler yaparız, gelecekte ne olacağını hâyâl bile edemiyorum, kendimiz ile çalışmamız lâzım, içsel bir yükseliş var, bakın ben burada oturuyor ve farklı bir açıdan bakıyorum fiziksel olarak yorulsam da, içsellikimde anbean değişiyor, sanki yeniden doğuyor gibiyim, sizlerle farklı bir işleyiş var içimde çünkü bağ kuruyorum ve bu çok etkili. Her şeye rağmen hâlâ çocuklar gibiyiz, ne tür değişimlerden geçtiğimizi anlamıyoruz, küçük bir çocuk gibi ne tür basamaklardan geçtiğimizi anlamıyoruz ve çocuk oyun oynarken ne tür şeyler aldığını bilemez.

Gerçek anlamı ile çok etkili ve muazzam bir eylem, gelecekte devam etmeye değer mi bakacağız, 2001 yılına geldiğimizde çatıdaydık ve muazzamdı, o zaman ortaya çıktı bu koşul. Farklı bir Moskova grubu vardı, hatta şunu söyleyebilirsiniz herkese müthiş bir itiş vermişti yani ben de bilemiyorum ki ne tür faydası var, tam olarak bilemiyorum ama büyük faydası olduğu kesin. Bazen canımızı sıkan olumlu olumsuz bir çok histen geçiyoruz ama bu durum ruhun gelişimi için ne kadar faydalı ki, kişi içsel bir ağırlık hissetse bile, insanlar yorgun, uykulu olduğu zaman mutlu oluyorum, çünkü gerginliklerini kaybediyorlar.

Soru: Bu gün o kadar çok koşul geçirdik ki, dokunur dokunmaz bir koşuldan diğer koşula geçtik, ileriye atılıyoruz bizleri yönlendiriyor ve hazırsınız diyorsunuz, peki hâlâ çabamız nerede, çabamızı nasıl koyacağız?

Rav: Sevgili dostum, bu kongreye başlamadan önce ne kadar çaba göstermen gerektiğini biliyordun, sürekli kendini şuna yönlendirmen lazım: İnsanın içinde, beyninde, aklında sürekli konuşan bir ses var, Yaradan anbean bunu koyuyor ve anlayıp kontrol ettiğinde her şeyin ondan geldiğini anlamak lâzım, kişisel kontrol noktası itibarı ile sen bu kontrol mekanizması, Yaradan'ın senin kalbinde ve aklında işleyişinin hislerini neden verdiğini ve dolayısıyla onu anlamaya başlarsın.

Soru: Sevgiden sonra, kuru sıkıcı koşullar geliyor ve onluyu düşündüğünüz zaman sanki hava biraz kuru.

Rav: Hava kuru ise birkaç kadeh içmen lâzım. Bak sana şöyle söyleyeyim, bir üst derecenin hisleri eksik o yüzden. O kuru hissiyat oradan geliyor sen bir egoistsin, sevmeyi bekliyorsun ama sen onlara işinde sevgini nasıl eklersin diye düşünmüyorsun, ama Yaradan kıskanç senin sevgini ifade etmeni bekliyor. Haydi dene. Nereden, ilham alman lâzım? Kimden? Gruptan, ancak o zaman Yaradan'a yönelik kendini ifade edebilir ve his ekleyebilirsin, o yüzden her kim dostundan bir şeyler alırsa, gerçek anlamda manevi hisler onlar o hislerle birlikte, Yaradan'a dönmeli, bunu yaparsan kuru bir şeyler hissetmezsin.

Soru: Sevgili Rav, dediniz ki, Yaradan'ın yüceliğini gruba göstermeniz laâzım ben de biliyorum...

Rav: Yani burada kimse ne yaptığını bilmiyor mu? Elbette Yaradan yüce, basit bir şekilde soruyorum, bak ne yapacağını soruyorsan söyle bakalım Yaradan'ın yüceliğini?

Soru: Nasıl yapacağız?

Rav: Ne bileyim, ne yapacağımı biliyorum dedin sen söyle bakalım ne biliyorsan, neymiş hislerin bir bakalım?

Soru: Bu hissiyatlar nereden geliyor?

Rav: Bu hissiyatların doğru olup olmadığını konuşmuyoruz, bu grup ile ilişkilendirilmek zorundadır.... İlerleyeceğiz, bu ortak hislerden, niteliklerden, ipuçlarından bu şekilde içimizde ortak bir şey ifşa edeceğiz.

Soru: Merhaba Rav, bu çalıştay formunda kendinizi uzaklaştırabilirsiniz demiştiniz.

Rav: Bilmiyorum belki dedim, doğal olarak değişeceğini düşünüyorum.

Soru: Daha önceki koşula göre, çalıştay güçlü bir ilerleyiş hissiyatı veriyordu ve şimdi sanki doğal bir süreç gibi geliyor.

Rav: Sana söz veriyorum, bugün geçirdiğin şeylerin daha önce hiçbirini geçirmedin ne kadar içinize konulduğunu bilmiyorsunuz ve bunların hepsi ortaya çıkacak, bu noktalar üzerinden geçebilirim, bunlar ana şeyler ve hep gözünüzden kaçıyor.

Soru: Bir sonraki safhamız ne?

Rav: Bu soruya cevap veremem, zaten anlamazsınız. Anladığım şekilde, grup hâlâ onları nasıl yönlendireceğimi bilmiyor ve anlayacak durumda da değil, size şöyle söyleyeyim optimum etki altında olsun. Öyle ki, Yaradan bizleri en iyi şekilde ilerletsin, sizleri yönlendirdiğim tek yer orası, yönlendirme dediğim de kendinizi buna ayarlamamız ki, Yaradan sizleri yolda hızlandıracak koşulda ilerletsin.

Rav: Bizler nasıl kendimizi sürekli sabit olarak hazır hâle geleceğiz? Yani, olan her şeyi almak için sabit olarak nasıl hazır hale geleceğiz? Ve hastalıklar, sıkıntılar ve engeller... Burada Işık'ın kapta uyandırılması... Öyleyse nasıl bu koşulda ilerliyoruz? Öyleyse olan her şeyi tekrarlanan, vurgulanan burada bizim için birlik olmak anlamında, hızlandırma yolu ve hazırlığımız nasıl? Ahişena. Ve sürekli sabit olarak izlenim vermek.

Grup böylesi bir ruha böylesi bir atmosfere nasıl ulaşabilir? Ki her şeyi bize sanki çağrı gibi alabilelim. Onun içerisinde bu atmosfere nasıl ulaşabiliriz? Tüm grup ve bütün genel grup olarak?

Rav: Cevaplarınız çok: Onu yap, bunu yap... Şunu düşünmeliyiz bir taraftan: Biz arzulayacakken Yaradan var ve sürekli bizim kafamızı karıştırıyor. Bir adım atın hemen bir aksiyon yapıyorum, o da bir aksiyon yapıyor. Birbirimize yönelik, gruba yönelik ve daha sonra ben bir aksiyon yaptığımda o da bir aksiyon alıyor ve buradaki gerçek şu ki: Bize bağlı. Bize öğretmeye çalışıyor, önümüze daha fazla büyük sıkıntılar, zorluklar, problemler koyuyor ki; biz bütün bunları çözelim. Esas olan şudur: Herkes birbirine hatırlatmalı. Yani hızlandırma yolunu birbirimize hatırlatmalıyız. O iyi ve iyiliksever ve bütün aksiyonların hepsi ona yönelik olmalı burada aramızda böylesi bir durumda ve böyle bir anlayışta O bizimle oynuyor. Ve bütün aksiyonların hepsini yukarıdan alıyor. İlişkiler, dışsal olaylar, dışsal durumlar... Hepsi bizi birliğe getirmek için. Başka bir ifadeyle, herkes bir ötekine bir nevi hatırlatıcı olacak. Şöyle yazar: Burada almak için dua etmek, yani Yaradan'ın kapılarını kilitliyor olması, ihsan etmek için almak kapıları ve Yaradan için bu kapıların kilitli olduğu. İşte bu ayrılığın gücüdür ve bu ayrılığın gücü kapıları kilitler ve bu kapıların kilitlenmesi ile daha sonra karanlık ışığa, acı tatlıya, kilitler açık kapıya dönüşür ve tüm bu durumlar birbirimizin arasındaki bağı inşası Yaradan'ı ifşa etmek için. Düşünün ki hiçbir şekilde bir zıtlık yok ama bize sürekli Yaradan ile niteliksel anlamda hep zıt olduğumuz gösteriliyor. Eğer ki biz bu zıt niteliğin üzerine ekleyebilirsek işte bu defa ona benzer hâle gelmeye başlarız bu engelle artık bizim yolumuzu kısaltır. Bizim yapmamız gereken şey sürekli ve sabit olarak önümüzdeki tüm engeller; yani Yaradan'ın bizi yakınlaştırmaya çağırdığı arzu ve bizi yakınlaştırmak için önümüze getirdiği engeller ve bu engelleri çözmek yerine onun üzerine yükselip Yaradan ile bu bağ koşuluna gelmeye çalışmalıyız ve doğadan biliyoruz ki her şey burada itiyor ve ittikçe ve yaptığımız egzersizlerle sürekli onu ifşa etmeye çalışıyoruz. Yani karanlıktan aydınlığa ve burada gittikçe Yaradan'a yakınlaşmaya

çalışıyoruz. Tüm yapacağımız iş yolumuzu kısaltmak. Bütün bununla birlikte bizim doğru bir koşula gelmemiz yani problemleri, engelleri çözmek kendimizi kalibre etmek ve değiştirmek için. Yani Yaradan'ı doğru bir şekilde gönüllü olarak hissetmek için her engeli, bizim için sanki bir kilit bir kilidi açıyormuş gibi düşünmeliyiz yani bizi onun itmesi yerine bizim kendimizi direkt Yaradan'a doğru yönlendirmemiz içindir. Biz bu engelleri grubun içerisinde doğru bir şekilde kullanabilirsek gerçekleştirebiliriz. Bütün problemler, bizim bu dünyada gördüğümüz bütün bu koşullar hepsi daha da fazla görmemiz ve hepsi sosyal grubun problemi olarak fark etmemiz. Dostlar arasında, milletler arasında... Ve burada kişi bunları kendi problemi gibi görmeye çalışmalı yoksa bütün bunların dışındaki probleme yaklaşımları tamamen aptallık... Yani kişinin kendi aklıyla yaklaştığı bu kırıklıktan gelen kendi yaklaşımı ve bizlerin sürekli bütün bunların kökünü diğerleriyle aramızda bağ kuramadığımızdan kaynaklandığını görmemiz lâzım. Bu yüzden bizler probleme doğru bakmayı nasıl öğreniriz? Yani kişisel problem de olsa gruba gidip açıklama ve çünkü burada her özel problem hepsi bu defa diğerinin grubun içerisinde ruh hâlini düşürür, çünkü bu atmosfer bizi birleştirir. Bu durum sanki öyle ki bütün bu engelleri yapmak ve bütün bunları içselliğe dönüştürmeye getirmek içindir. Aramızda buradaki bütün bu ilişkileri kurmaya çalışmak ve ne nedenle olursa aramızda bizim yapacağımız tek konu: Ahişena. Bunun dışında başka hiçbir şey yok.

Rav: Şimdi diyelim ki genel bir problem var burada, ben problemimi gruba getiriyorum. Grup bunun hakkında ne yapabiliyor; yani bireysel olsun ailesel olsun. Gruba geliyor hep. Bizim de bunu güzel kelimelerle, hoş kelimelerle anlatmamız gerekiyor. Yani bunları da konuşarak içsel olarak bir birleşme koşuluna geliyoruz. Yani tek bir nitelik var: Yaradan'ın yaratmış olduğu ve burada egoistik olarak bir yaratılan nitelik var ve bu nitelikte herkes birbirinden nefret ediyor. Eğer biz doğanın ilk seviyesine bakarsak bu şekilde, ancak biz sanki birbirimizi sevmek istiyormuşuz gibi ve hepimiz bir olmak için çaba sarf edersek ve burada iki seviye var şunu anlarız ki ilk seviye, bizim doğamızdır. Yani benim bireysel olarak hiçbir problemim yok. İkinci olarak da, henüz ulaşmadığım nokta ve dostlarımla bunu konuşuyoruz. İstedığımız bu. Birbirimize bu yöne doğru izlenim vermemiz lâzım. Öyle ki burada gerçek anlamda bu ilhamı alacağız ki bu çalışmanın içine girebilelim. Birbirimizi kırmadan gerçek anlamda egoyu da Yaradan yarattı bizim edineceğimiz bu ikinci koşul ve bunu anlayıp bu koşulun içerisinde var olmaya geliyoruz. Ve burada birçok cevaplar verilebilir, birçok koşullar verilebilir oysa nasıl hareket edeceğiz? Problemlerimize doğru bakmayı nasıl öğreniyoruz?

Rav: Şimdi diyelim ki sabah gruba geliyorum ve herkes benim önümde derste ve bizim de birleşmemiz lâzım ve böyle bir safhayı kurmalıyız ki bu esnada her şeyi Yaradan'dan almamız ve bize bir anahtar veriliyor biz de burada mümkün merteye birleşmek istiyoruz ve burada O gittikçe içimizde bir değişim yaratıyor. Öyle ki biz O'nu ifşa edelim diye... Sisteme göre nasıl bunu tecrübe ediyorsunuz? İsrail, grup ve Tora bir. Grup bunun, yani Yaradan'ın ifşa olduğu yer ve çalışma ve işte bizim başlamamız gereken yer burası ve burada sabah uyanıyoruz derse geliyoruz, burada birleşmeye geliyoruz, birlik olmaya geliyoruz ve bütün diğer günümüz... Hepsi buradan birliğe ulaşmak için ve burada da sürekli bizim bağ kurmamız için. Biz ne kadar çaba sarf edersek bu sefer yukarıdan ışığı daha fazla çekeriz. Gittikçe bu koşulda daha hassas hâle geliriz. Yani Yaradan'ın burada ifşa olması bizim için

daha net olması ve gittikçe bu şekilde böyle daha fazla ilerleriz. Maksimum bu safhaya gelene kadar. Yaradan bizi bu maksimum safhaya getirene kadar. Aksi hâlde burada problemler, engeller, birçok değişik koşullar var; olumlu koşullar dahil ancak bütün her şey benim içimde almam gereken hissiyat olduğundan karanlıktan O'nu ifşa edip O'na memnuniyet vereceğiz. İşte bu şekilde kendimi kontrol ediyorum. Burada düşünmek denen koşulu nasıl organize edip ve bunu nasıl yapacağım, nasıl düzeltereğim? Bütün bu hissiyatlar, bütün bu koşullar, bütün bu bireysel incelemeler, grup bireysel koşulları düşünmemem için çünkü bireysellik Klipa (Kabuklar) ve bizlerin burada bağlantısız denilen bu koşullardan ve bu sistemden burada diğer insanların da yapması gereken sıradan insanların yapması gereken gibi değil. Şimdi sabah dersinde biz kendimizi kalibre etmeliyiz aramızdaki bağı ki Yaradan'ın ifşası gerçekleşsin ve buradan anlarız ki bütün bu sorunlar, bütün bu koşullar hepsi bizim daha fazla büyük birliğe gittikçe daha fazla ifşa olacak ve biz burada, grup içerisinde herkesin daha bilinçli koşula gelmesi Ahişena durumu. Burada bireysel grup olarak Yaradan'a ilham duymaktan bir güç elde etmemiz olmaz çünkü bir şey bilmiyoruz. Elimizden gelen her şeyi Yaradan hangi problem bizi ilerletecek ve burada kırık kapların koşulu var ve "Gel Gör" denen koşulda ve gittikçe buradan kırık, daha zayıf, gittikçe daha güçlü durumlara gelmeliyiz. Şunu anlamamız gerek: Mutlak genel grup için her şey var ve sadece bütün bunlar tek bir yol. Yani burada aramızdaki ıslah ve grup hepsi bir arada bütün. Bu durumların hepsini düşünerek ve bir araya gelerek ve burada otantik Kabalistik çalışmayla, bizim için Rabaş'ın kitabı, Zohar Kitabı ve bizim esas kaynaklarımız bunlar. Daha sonra süreç bizim için hızlanır, çabuklaşır. Baal HaSulam şöyle yazar:

"Bizim sevincimiz henüz daha ifşa olmasa da ifşa olacak. Grup burada bizim için kederlenmiş olan şey; bunların hepsi görünecek ve bizim Cennet'te kurtuluşumuz dediğimiz kederlendiğimiz yol ve işte burada bizim de bu koşul içerisinde hızlandırmamız ve bu koşul içerisinde bakmamız ve yani bütün bu ikilikleri bütün bu dirençleri açıp yükselmemiz gerekecek. Ve burada aramızda ifşa olan her şeye hazırlanmalıyız."

Bütün olaylar, aramızdaki problemler hep kırıklığımızdan kaynaklanmaktadır. Bu durumda doğru bir koşulda, doğru bir durumda Yaradan ile zıt olduğumuz nitelikleri görürüz. Bununla birlikte belki ben de doğru bir hareketi yaparsam Yaradan a memnuniyet vermeye başlarım. Bütün problemlerimizin hepsi bizlerin bütün her şeyle birleşmememiz, Yaradan ile ilişkilendirmemizden kaynaklanıyor. Evet buradan devam edelim. Bütün problemlerimizi, her şeyi Yaradan ile ilişkilendirmemiz gerekir.

DERS 5

Gerçek olarak manevi eylemin edinilmesi, 3 çizgide hareket etmek demek. Yaratılan varlığın ve Yaradan'ın niteliklerinin kombinasyonu neden böyle peki? Çünkü yaratılan varlığın kendi nitelikleri yok, tüm nitelikleri kırılmanın sonucu. Kişinin nitelikleri Yaradan'ın niteliklerine ters ve beraber, şekle şemale getirebilmek için, Yaradan'a benzer bir koşul olmalı ki akabinde yaratılan doğru bir varlık olsun. Açıkçası gerçek koşulda Yaradan'a tümüyle zıtız. Yaradan'a zıtlık olmazsa benzerlikte olmaz. Çünkü Yaradan'a benzerliği sınamak, kendi üzerimizde hem fikirlik koşuluna gelmekle olur. -Bu zıtlığa karşı Yaradan'a olan zıtlığımı iptal etmeden.- Yani garip bir kombinasyon.

İki zıt koşulun varoluşu sadece maneviyatta var, bizim dünyamızda ise böyle bir şey yok. Bu nedenden dolayı, bu dünyada sevgi, dostluk, hem fikir olmak vs. yok. Sadece bir ilizyon. İki yakın fikri bir araya getirmek, birleştirmek bile mümkün değilken arzuları bir araya nasıl getireceksin ki.

Anlayabileceğimiz şey şu: Sadece bir tek şey var; iki şeyin bir ortalaması. O yüzden ne biri ne öteki. Ve tek başlarına gelişebilecek olsalardı, herkes kendisini dengesiz hissederdi. O yüzden biz de dünyamızda benzer şekilde görüyoruz. Zıtlar arasında bu çelişki var, çelişkili koşullar var ve doğru bağa ikisinin arasında hiç gelmedik.

Yaradan'ı nasıl ediniyoruz? 3 çizgi metodu ile. İlginç bir kombinasyon, sol ego, sağ gerçek alturizm (bizim dünyamızın alturizmi değil.) Sevgi ve ihsan etme, Yaradan'ın niteliği. Orta çizgi, bu iki çizginin, Yaradılan varlığın ne kadar olabileceğine bağlı. Ve bu orta çizgi devamlı yukarıya yükselmek zorunda. Ta ki hat safhaya gelene kadar. Rabaş şöyle yazıyor: İnsan sağ çizgide yürümeye çalışmalı. Yani iyi şeyler yapıp kendisini bütünlük hissinde hissetmeye çalışmalı. Elinden geldiğince Yaradan'ın arzusunu yerine getirmeli ve kişi de elinden geldiğince inanmalı ki, Yaradan'ına mutluluk veriyor. Sağ çizgideki çalışmamız bu.

Grupta Yaradan'a yaklaşımımız da aynı. Her şey kişinin nasıl bunları görebildiğine bağlı. Ancak Rabaş bununla ilgili şöyle yazıyor: Bununla birlikte kişinin sol çizgide yürütecek zamana ihtiyacı var. Sol, sağa pasifize olmalı. Yani amaç Yaradan'ı edinmek. Bu yüzden amaç, solda ilerlemek olamaz. Bu kişisel analizde, sol çizgide kişi, sağ çizgiye ne kadar ekleyebileceğini görür. Bu şekilde mantık ötesi gidebilir ya da kendi aklının üzerine, o zaman buna inanç denilir ve bu, orta çizgide yürümek demektir. Kişi engellerle tekrar sağa geri döner, sağ çizgiye dönüşü engellerden geçerek olur. Kişi sağı tercih ediyor bu durumda.

Teknolojileri kullanıyoruz, farklı cihazlarla farklı süreçleri denetleyen koşulları. Kişinin içinde içsel koşullar var, bu yüzden manevi bir eylem. Sağ sol orta kombinasyonunu sağlamak mantık ötesi inanç olarak biliniyor. Bana şüphe ile bakıyorsunuz. Tekrar ediyorum. Egomun üzerine çıkıyorum, bu birinci eylem. Yaradan denilen bir fikir var, onu takip ediyorum. Daha sonra o koşuldan sol çizgi bana engel getiriyor. Engeller geliyor bana, ya da kendimi analiz ediyorum, her şey orada yerinde mi? Bu sol çizgiden sonra sağ ve solun koşulunu oluşturuyorum. Sol çizgi beni sürekli itiyor ve engeller sayesinde sağ çizgide kendimi muhafaza edebiliyorum. Yönünü rafineleştiriyorum. O yüzden, sağ çizgi yönünün ıslahı ile (düzeltmesi ile) içimdeki sol çizginin dahiliyeti ile, orta çizgi Yaradan oluyor.

Peki neden mantık ötesi inanç oluyor bu? (Çalıştay sorusu.)

Rav: Kendimi dostların önünde iptal ediyorum ve entegre oluyoruz. Sol çizgi aramızda uyandıkça sağ çizgiyi uyandırıyoruz. Bu engellerin üzerine çıkacağız. Bu çıkış, orta çizgi yolu. Öyle değil mi? Orta çizgide hareket çok basit, hep sağ çizgiye tutunmamız lazım. Akıntı beni nereye götürüyorsa, hep sağ çizgiye tutunuyorum, nerede olursam olayım. Çünkü ego ekleniyor, beni silkeliyor. Bu şekilde sabahtan akşama kadar bunun üzerinde duruyoruz. Nasıl yapabiliriz öğrendik. Dostlar, Arvut (karşılıklı sorumluluk). Önemli olan amacı

özlemlenmek. Rabaş hep dost sevgisini arttırmamız lazım diyor. Sabit sevgi ancak Yaradanla bütünleşince olur.

Ruhu egonun içinden nasıl söküp çıkartabiliriz? (Çalıştay sorusu)

Rav: Bu mantarı şişeden siz mi çıkaracaksınız, arkadaşlar mı çıkaracak? Savaş alanındayken dostların yardımına ihtiyaç var. Dostlar olmadan kişi zayıflar. Herkes kendi hayatını kurtarmaya çalışırken, dostlar bu egoistik kılık kıyafetten başarılı olurlar. Hiç kimse kendi başına yapamaz. Nasıl kendimi unutacağım, kendimi bağlayacağım, dostların etkisi altında olacağım? Bireysel olarak böyle bir fırsatımız yok. Kişi Kabala ilmine bakarsa net, basit, mantıklı kanunlar var. Bu kabus gibi hayata tutunarak bunları nasıl yapacağım?

Herkes bir örtünün altında olunca, dostun sevgisini hissedince, kişinin içinde mutluluk uyanır. O yüzden kişinin içinde tarif edemediği bir mutluluk olur, dostunun sevgisini keşfedince. Kişi o zaman kendisini düşünemez. Çünkü kişi sadece haz hissettiği yerde olur. Bu durum, dostları düşünmeme neden olur; kısa devre olur yani. Beni egomdan ayıran bu.

Şimdi bir özet yapalım: Aramızda bir hem fikirlik olsun. Her birimiz diğerlerine şunu göstereceğiz: Birbirimizi sevdiğimizi düşündüğümüzü, birbirimize her şerde yardımcı olmayı göstereceğiz. Ve bu şekilde birbirimizi egomuzdan kurtacağız. Kendimizi düşünmekten kurtaracağız. Düşünün, konuşun bunu şimdi aranızda. Bu basit eylemde her şey. Yalan dahi olsa, doğal olmasa bile. Herkes kendi egosundan o şekilde rızası olmadan kopar. Eğer birbirimize böyle yaklaşırsak aramızdan egoyu koparıyoruz. Başlangıçta kişi ilk etapta O'na hizmet ettiğimizi düşünebilir veya biraz bunu gurur meselesi yapabilir. Ama bunu sürekli yaparsak, sevgiyle şişirirsek, bakın arkadaş ne hale gelecek. Yaklaşımınızdan dolayı, size olan nefret duygularından vazgeçecek. Çünkü egosundan ayrılmasına neden oluyorsunuz. Bu temel psikoloji. Daha sonra kişi o zaman sevgiyle dostuna her şeyi yapabilir, korkutarak ürküterek değil; sevgi karşılığında.

Bu kollektif sevgi dediğimiz şey, egomuzdan bizi nasıl ayırıyor? Kişi, kendisini değil de başkalarını düşünmesini nasıl sağlayacak? (Çalıştay sorusu)

Somut olarak, dostlara sevgimizi nasıl ifade edebiliriz ki onlar egolarını tümüyle pasifize etsin? (Çalıştay sorusu)

Rav: Diyelim ki Yaradan vasıtasıyla, baştan motive olmasaydı, dosta egoistçe bir sevgiyle dönerdim. Yaptığım herhangi bir manevi bir eylemde, Yaradan'a kendimi kitleyeceğim. Her birimiz gece gündüz bu durumda olmamız lazım. Dostun kalbini ifşa etmemiz lazım ki sevginin kıvılcımları ateşe dönsün. O zaman Yaradan sevgisini de uyandırır. Gerçek realizasyondan bahsetmiyoruz.

Nasıl Yaradan'a, dostlara dönmeliyiz ki her şeyi bir kabta organize edebilelim? (Çalıştay sorusu)

Rav: Eğer kendimi Yaradan'a yönlendirmek istiyorsam, sürekli O'nu düşünmek istiyorsam, O'nun yüceliğini gözlerimde yüceltmek istiyorsam, O'na doğru özlem duymak istiyorsam; bu şekilde kendimi yönlendiriyorum.

Sonra ne olacak? Sanki her şey orada duruyor. (Çalıştay sorusu)

Rav: Buradan şunu anlıyoruz: Belki bir kaç engel olabilir, ama bireysel engeller olsa da bunlar manevi değil. Bunlar kabı inşa etmek için değil. Yaradan'a yönelik niyet kaptan gelmeli. Hep onludan geçmek zorunda. O yüzden bir çok engel olacak ve akabinde Yaradan'a yönelik kendimi güncelleyebilirim. Ne kadar hoş ve güzeldir, kardeşler bir araya gelip oturunca. Birbirlerinden kopmuyorlar. Önce birbirlerini öldürmek isteyen savaşçılar gibi gözükseler de sevgiyle bir araya geliyorlar ve Yaradan onlar için diyor ki; ne kadar güzel ki kardeşler bir arada oturuyor. "Hepimiz" dediği zaman sadece kardeşler kendi arasında oturmuyor; "hepimiz" dediği zaman, Yaradan da onlarla birlikte. Yaradan onları dinliyor, onlarla beraber. Burada yazılanları nasıl anlayabiliriz? Beraber oturuyorlar, birbirlerine savaşta düşman olan savaşçılar gibi, sonrasında kardeş sevgisine geri dönüyorlar. Bir arada kardeş sevgisine geliyorlar. Daha sonra Yaradan onlarla birlikte, onlara ifşa olur.

Bizler nasıl böyle safhalardan geçebiliriz? Yani nefrete geliyoruz, Yaradan onların içinde ifşa oluyor. Nasıl bu koşullardan geçebiliriz? (Çalıştay sorusu)

Nasıl ifşa olması gereken gerçek nefret olur? Zohar'ın dediği gibi, birbirlerini canlı canlı yakmak istiyorlar. Nasıl olacak bu iş? (Çalıştay sorusu)

Rav: Hazırlığımız ne ölçüde düşüşümüze hazırlık? Ne şekilde arı olmayan şeylerin içine batacağız? Hazırlığımız ne denli kabukların içine girmeye bağlı? Burada söylediğimiz gibi hazırlanmamız lazım. Nefret hissetmek demek, kabukların içine düşmek demek. Sonrasında yükseleceğiz, gerçek sevgiyi edineceğiz, ama o sevgi kıvılcımlarını arttırmak için önceden belli bir bağ içinde olmamız lazım. Öyle değil mi? Birbirinize açıklayın. (Çalıştay sorusu)

Eğer egom birden bana saldırırsa, yapacağım en iyi şey nedir? Dişlerini kırmak mı, gözlerimi kapatıp, Yaradan'a tutunmak mı? Ne tavsiye edersiniz? (Çalıştay sorusu)

SORU CEVAP

Rav: Tüm hayatımız bir oyun. Şöyle yazdığı gibi: Yaradan bile balinalarla oynuyor. Oyun ve gerçek eylemler. Genel olarak da biz bir şey yapmıyoruz. Biz Yaradan'a kendisini ifşa etmesi için bir fırsat veriyoruz. Bu şekilde bir oyuna benziyor. Ama bu oyun bizim dünyamızda sürekli olmayan, devamı olmayan bir oyun. Amaç insanı geliştirmek. Oyunun amacı, kişiye bir şey göstermek, farklı olasılıklar göstermek. Maneviyatta da sürekli gelişiyoruz. Üç aşağı beş yukarı uygun olacak şekilde bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Ve bununla üst işığı üzerimizde uyandırıyoruz. Yaptıklarımız bir eylem, büyük te bir eylem. Tüm doğa, yaratılanlar, varlıklar bir oyun. Bununla ilgili yazılı olan çok şey var.

Soru: Merhaba Rav. Ben Newyork'tan Renis. Sağ çizgi sol çizgi nedir?

Rav: Sağ çizgi sol çizgi yaklaşımım, daha başka bir şey değil. Klipot da Yaradan'a yaklaşımım.

Soru: Peki orta çizgi nedir?

Rav: Orta çizgi benim değil. Sağ ve sol arasındaki doğru ilişki, orta çizgi. Soldan sağa, sağdan sola vs.. gidersem olmaz, soldan sağa, sağdan orta çizgiye olması lazım. Rabbi Şimon'un öğrencilerinde olduğu gibi. Bağ içindeydiler, neredeyse sevgiyi edindiler, sonra orta çizgi, sonra yeniden sevgiyi edindiler.

Soru: Dostla ilgili bir şey diyebilir miyim?

Rav. Hayır. Hiç bir zaman dostla ilgili bir şey diyemezsin. Kendini ayarlamam lazım. Öyle bir şekilde ki tümüyle nötr olacaksın. Sadece o zaman başkasıyla ilgili bir şey diyebilirsin ki o da imkansız.

Soru: Sol ve sağ arasında net bir örnek verebilir misiniz?

Rav: Sağ çizgi tümüyle ihsan etmeyle bağım olduğu zaman. Sadece ihsan etmedeyim. Sol çizgi sadece almayla bağım olduğunda, sadece alma koşulundayken.

Öğrenci: Daha önce dediniz ki; sağ çizgide ilerlememiz lazım. Sağ çizginin kabukları nedir ve kendimizi buna karşı nasıl koruyacağız?

Rav: Sağ çizginin kabukları, gurur, kişinin kendisini yüceltmesi, kendisini övmesi, bununla birlikte kendisini yüceleştirmek için yaptığı her şey.

Öğrenci: Diyelim ki sağ çizginin kabukları bu. Kendimizi buna yönelik koruyabilir miyiz?

Rav: Hayır.

Öğrenci: Uzun yıllardan bu yana buradayım vs.. o tür bir şey mi?

Rav: Hayır, böyle bir şeyden korkmanıza gerek yok. Eğer manevi gelişimin başlarındaysanız, bu pozitif feedback'e ihtiyacınız var. Dostları indirgemeniz, düşürmeniz gerekmiyor ki. Dostu da yüceltmeniz lazım ilerlemesi için.

Öğrenci: Nasıl Yaradan'a memnunluk vermek isteyebiliriz? Çünkü bizim dünyamızda hep kendine yakın olana memnunluk vermemizi istiyorlar.

Rav: Yaradan'ı hatırlamıyorum bile. Çünkü kişi genelde Yaradan'ı hatırlamaz. Sadece grupla çalışması lazım. Üst ışığı üstüme çekmem lazım, ta ki bu dünyanın içimde olduğunu hissetmeye başlayana kadar. Her şeyi tayin eden bu.

Öğrenci: Bunun kendisi mi gelmesi gerekiyor çalışmayla?

Rav: Tüm metodumuz bu. Kendimizi bu şekile stabilize ediyoruz üst ışığın etkisiyle.

Öğrenci: Gerçek sevgi ile ilgili koşul şu ki, onlu bizi etkilediği zaman, ortaya olumsuzluklar çıkıyor. Grup içindeki gerçek neye yönelmeli ki sevgiye dönüşsün?

Rav: Neden bahsettiğini anlamıyorum. Gerçek manevi his, nefret vs. ne bilmiyorum. Fiziksel hayatında arkadaşının hoşuna gitmeyen nitelikleri, davranışları vs.. diyelim ki derste ki davranışı hoşuma gitmiyor vs.. tüm fiziksel nitelikleri.

Öğrenci: Özellikle ondan bahsediyorum. Manevi olan ne? Biri ayağını kaşıyor, ötekisi başka bir şey yapıyor, bir sürü itici şey var.

Rav: Tamam bu tür şeylerden nefret ediyorsun.

Öğrenci: Manevi nefret ne peki? Bu manevi değil ama bu genel olarak nefretle ilgiliydi. Bu bahsettiğiniz, gelmemiz gereken nefret nedir maneviyatta?

Rav: Bunun ne olduğunu bilmiyoruz henüz tabi ki. O yüzden öncelikle belli bir sevgi edinmen lazım. Öncelikle sevgi olacak ki nefreti görebilesiniz. İnsanların arasında sadece sevgi olursa nefret ortaya çıkabilir. Eşinle olduğu gibi. Kusura bakma öyle bir örnek veriyorum ama, eşinle aranızda bir şeyler ortaya çıkıyor, niye? Çünkü yakınsınız. Yakın olmazsanız dostlarla nefret çıkmaz ortaya. O yüzden hazırlık olması lazım. Bu sadece manevi bağa endeksli. Nefret dediğimiz şey, çok yüksek bir seviye. Gerçekten birini çok seviyorsun ve diyelim ki sonsuz sevginiz var birbirinize karşı. Birden keşfediyorsun ki o kişi başka birisini seviyor. Seni bıraktı başkasını seviyor. O yüzden önce muazzam bir sevgi, sonra sanki ihanet gibi bir kopukluk olacak, o zaman nefret için yer var. Sadece bir koşul olamaz yani. Sevgi ve nefret koşullarından geçmeden olmaz. O yüzden mantık ötesi inanç var. Raşbi'nin öğrencileri nefretin üzerine çıktıkları zaman, öyle bir derece oluşmuştu ki gerçek anlamıyla sevgiyi edindiler, kolay değil!

Öğrenci: Merhaba Rav. Ben Sergey. Moskava genç gruptan. Dersin başına dönmek istiyorum. Bir dostu düşünmeye başlar başlamaz egosunu iptal ediyor dediniz.

Rav: Bir dosta tüm grubun onu düşündüğünü gösterirsek, kişisel sevgisini pasifize ederiz. Egoyu pasifize etmek ayrı bir şey.

Öğrenci: Bizim dünyamızda öyle anlar var ki, anne babanın aşırı hassasiyeti garip bir çocuk oluşturuyor.

Rav: Bazısı eylem yapamıyor, kendisini kontrol edemiyor. Ve bunun ötesinde anne ve babasından çok sevgi alırsa onlardan nefret eder.

Öğrenci: Benzer şekilde dostları düşünmekten bahsettik. Belli bir iticilikten bahsettik dostlara yönelik. Peki fark ne?

Rav: Bizim endişemiz dosta sadece iyi davranmak olmalı. Gelenler var, gidenler var. Kimseyle ilgili laf edemeyiz. Gruptaki kimseyle ilgili laf edemeyiz. O ruhun ne tür bir ıslahtan geçmesi gerektiğini bilmiyoruz. O yüzden hiç kimseyi yargılayamayız kesin olarak.

Öğrenci: Eğer grupta bir başkasına yönelik nefret ifşa olursa, grupta başka arkadaşlarla sağ çizgiyi oluşturarak durumu düzeltebilir miyiz?

Rav: Fiziksel nefretten bahsediyorsunuz. Bunun Kabala ile hiç bir alakası yok. Biz dünyevi tanımlarla oynamıyoruz. Üst ışığı çekiyoruz ki o bozuklukları düzeltsin. Grubun bir kısmını başka bir kısmı ile manipule etmiyoruz. Bunlar dünyevi şeyler, Kabalistik şeyler değil.

Öğrenci: Prensipte kişinin sadece gururu var. Dediniz ki belki bir egzersiz yapmamız lazım. Diyelim ki dostlar beni düşünecek ve en ufak ihtiyacıma kadar bakacaklar.

Rav: Sana bunu gösterirler. Nasıl hepsinin sana yönlendiğini ifade ederler. Her biri "bak kendimi değil, seni düşünüyorum"u göstermesi lazım. Kendim için hiç bir şeye ihtiyacım yok, sadece senin iyi hissetmeni istiyorum. Bu şekilde, kendin için olan düşüncelerini pasifize ediyorlar.

Öğrenci: Ama bu benim realitemi iptal etmiyor mu? Adamın tek sahip olduğu şey gururu.

Rav: Bak, sana öyle bir his veriyorlar ki kendini düşünmeyi bırakıyorsun. İnsanlar sana seni düşündüğünü gösterirlerse kendini düşünmezsin. Diyelim ki birisi kahvaltını, ötekisi yemeğini düşünüyor, bir başkası kılık kıyafetini düşünüyor, ütülü temiz olduğuna dikkat ediyor., Bir başkası başka bir şeye ve sen de ne yapıyorsun? Açık bir alandam, hiç problemin yok. Bu şekilde problemlerini siliyorlar. Egon başka nerede çalışabilir? Sana öyle bir his ve atmosfer veriyorlar ki sanki havadasın. Seni embriyo gibi bir koşula getiriyorlar.

Öğrenci: Ama bu sahte sevgiyi görmeye başlıyorum. Nefretten nasıl geleceğim?

Rav: Öyle bir nefret olmayacak, bizim bahsettiğimiz şey grubun dostlara bu şekilde yaklaşması. Dene! Gruba bu şekilde yaklaşman lazım. Hepimizin bu şekilde davranması lazım birbirimize karşı. O zaman kimsenin kendisini düşünecek fırsatı olmaz ve Yaradan'ı düşünecek fırsatı olur. Kendilerine yönelik ne olacak? Sadece gerekliliklerinde. Her şey sadece aramızdaki ortak bağda. Manevi dünya sadece burada. Yaklaşımlarımızı değiştirecek olursak tümüyle farklı bir gücün içinde olduğumuzu görürüz. Ve içinde bulunduğumuz koşul sadece ve sadece bu alanda, sanki meyve, hava, yiyecek vs.. buna ihtiyacımız var gibi gözükse de hemen değişecek her şey. Bu dünya ortadan kalkıveriyor, eriyor.

Öğrenci: Dost için dua etmekle ilgili bir sorum var. Bazen adam geliyor açık kalple dostlar için dua ediyor ve sanki bir mucize olacakmış gibi. Ama bir şeyler ortaya çıkıyor ve sanki Yaradan'la pazarlığa geliyorsun. Nasıl bunun üzerine çıkacağız? Her şey içimizde açık olduğu bir noktada oluyor. Bu, kişinin kendisi için iğrenç bir talebi oluyor.

Rav: Ortaya çıktı, daha önceden olduğu için. Teşekkür edeceksin. Devam edeceksin.

Öğrenci: Kişi kendisini nasıl hazırlamalı Yaradan'ın yüceliği için ve bir kabuk olup olmadığını nereden bileceğiz?

Rav: Sadece dostlar vasıtasıyla ve Yaradan'ın ifşası ile. Ancak, bu şekilde istediğin için değil, dostlarının ihtiyacı olduğu için, yoksa fiziksel egoistik bir arzun olur. Tüm hazırlık, her şey sadece grup vasıtasıyla olmalı.

Öğrenci: Peki neden ifşa olunca ortadan kayboluyor?

Rav: Çünkü sabit bir arzuya gelmediniz.

Öğrenci: Bunu doğru bir şekilde nasıl gerçekleştirebilirim?

Rav: Adamın fiziksel olarak kaçacak bir yeri yok. Fiziksel grubun var mı?

Öğrenci: Var.

Rav: Dersleri dinliyor musun?

Öğrenci: Dinliyorum.

Rav: Onlun, herşeyin varmış.

Öğrenci: Peki nasıl ortadan kalkmayacak şekilde yapabilirim?

Rav: Sürekli çalışmakla. Sürekli çalışmak sürekli birikim getirir. Yani birikim olması lazım. Aşama aşama.. Yaradan'ın ifşası, sabit bir his. Sadece inişler ve çıkışlar vasıtasıyla senin için değil ama dostların için olsun koşuluna geliyorsun. Ve o zaman manevi dünyada minumum bir hissiyat içerisinde olursun. Daha sonra, daha çok ve daha çok.. O yüzden sol çizgi engeller üzerine inşa edilir. Sen de bunların üzerine çıkarak aşacaksın.

Öğrenci: Dün kongreye bir egzersizle başladık. Ve dediniz ki bu alanı hissetmeniz ve çaba sarfetmeniz lazım dediniz. İçinizde farklı eylemleri, düşünceleri, koşulları bulmanız lazım dediniz. Sanki ben Yaradan'ın üzerimde çalışmasına engel oluyormuşum gibi dediniz.

Rav: Evet.

Öğrenci: Peki ne yapmam lazım, iptal mi edeyim kendimi?

Rav: Hayır. Yaradan'ın ifşasını içinde 620 kat arttıracaksın. Egoistik benini iptal etmen lazım. Alturistik bir şekilde yapman lazım. Ve bu şekilde Yaradan'ın ifşasını arttırdığın zaman 620 kat daha Yaradan'ın ifşasını arttırırsın.

Öğrenci: Olan her şey Yaradan'ın yaptığı şeyler..

Rav: Evet. Bunların hepsi Yaradan'ın organize ettiği bir şey. Sadece kendi beninin üzerine çıkmanın formu.

Öğrenci: Bu eylem nasıl oluyor? Diyelim ki Yaradan benim vasıtamla ortaya çıkıyor.

Rav: İşin gerçeği şu: Kendini genişletiyorsun, kanalını artırıyorsun.

Öğrenci: Benim için O'nun nasıl yaptığı önemli değil mi? Dolayısıyla grupta, onluda, kongrede önemli olan, Yaradan'ın dostları benim vasıta ile etkilemesi mi?

Rav: Sadece o değil.

Öğrenci: Başka ne peki?

Rav: Sadece kendini sığırma çevirmek değil, kendini sürekli başa getirmek. Yaradan senin üzerinde çalışıyor onlar vasıtasıyla. Olumsuz niteliklerini kendini kefetmek için çalışıyor. Her birimiz bir başkasına bu şekilde davranmalı. Bu bir kanun.

Öğrenci: Kafamız karışıyor burada. Ya Yaradan bir şey yapıyor ya da ben. Yaradan bir şey yapıyor mu?

Rav: Kendini genişletiyorsun. Dar egonun geriye kalan dünyaya yönelik genişletiyorsun.

Öğrenci: Çalıştayda bir soru vardı: Kişi kendisini Yaradan'a odaklayabilirse, dediniz ki, bunu O'na yönlendirin. Bunu açıklayabilir misiniz?

Rav: Kişi bir saniye bile Yaradan'a yönelik düşüncesini tutabilirse ve bir an bile Yaradan'a odaklayıp onluya aktarmazsa, Yaradan'la bağı ortadan kalkar.

Öğrenci: Peki bunu nasıl onluya aktaracağız? Onlunun içerisinde Yaradan'a ne aktarılıyor? Tüm onlular bir an Yaradan'a yönelirse, nereye ilerleyecekler?

Rav: Deneyelim, görelim!

Öğrenci: Son zamanlarda sağ, sol, orta çizgiyi öğreniyoruz. Son zamanlarda tümüyle boşluk var.

Rav: Bunlar gayet hoş şeyler.

Öğrenci: Yaradan'a tutunmamız, onluyu sevmemiz, bunların hepsini yapıyoruz, ama hiç bir işe yaramıyor.

Rav: Niye hiç bir şey?

Öğrenci: Çünkü duygusal bir boşluk, korkutucu, dostlara yönelik utanç da uyandırıyor.

Rav: Kabalistlerde yazıyor bunları, kabus gibi şeyler. Öncelikle utanç için bir yer yok. Koşullardan geçmemiz lazım ve iyi hislerle oturtmamız lazım. Niye seni rahatsız ediyor, sana tam olarak ne olduğunu gösteriyorlar.

Öğrenci: Bu duygular olmadan bu koşul ne zaman geçecek?

Rav: Niye geçsin ki bu tür şeyler Yaradan'ın hoşuna gidiyor.

Öncelikle kişi, yaşadığı koşullardan mutlu olmalı. Çünkü ne koşul olursa olsun, her şey Yaradan'dan geliyor. Ve ne eksik başka? Bu kontak noktasında deneyin, bu boşlukta Yaradan ile o noktaya tutunup başka bir şey de yapmayın.

Öğrenci: Minsk grubundayım. Adım Edward. Dostların problemleri için çözümsüzlüklerimiz var.

Rav: Problemlerinizle ilgilenip çözmüyorsunuz. Ama bu şekilde soru sorman da şaşırtıcı. Koordinatörler var size bakan, yok mu? Problemlerinizi gruba doğru bir şekilde getirmeniz lazım.

Öğrenci: Sorum şu: Bu koşulu nasıl doğru bir şekilde oluşturabiliriz? Çünkü bir çok insanın bu şekilde problemleri var. Ya git senin problemin bunu kendin çöz diyorlar ya da Yaradan'ın yüceliği eksik diyorlar.

Rav: Belki bizim grubumuzdan öğrenmeniz lazım. Yani grubun çözmesi lazım. Gruptaki problemlerinizi nasıl çözeceğinize dair çalışmanız lazım. Koordinatörünüz de buradaysa bunun üzerine çalışması lazım. Havada bırakmayın yani.

Rav: Bizim dünyamızda bir takım sıkıntılar, engeller, problemler var. Ve fiziksel hayatımızda ortaya çıkıyor ama manevi yolda sanki onlar da sanki engel. yani her şey engel sanki. Manevi ilerleyişimizi engelliyor. Çünkü işin açıkçası şu: Her şey kişiye karşı yardım aslında. Yani böyle bir ayar lazım. Kişiyi belli parametrelere göre odaklıyor. Yaradan ne yapıyor? Artı ve eksi ile ilerleyişimizi ayarlıyor. Ne kadar iğrençte olsa, kabus gibi de olsa, hiç bir sorunu problemleri silip atmamız gereken şeyler olarak düşünmeyin. Sadece doğru bir şekilde çalışmayı öğrenmemiz lazım bunlarla. Yaradan'ın özelliğinden bahsettiğimiz zaman, problemleri, her şeyi Yaradan idare ediyor.

DERS 6

Bu şarkılarda öyle sözler var ki, hepsi bayağı hayvansal egomuzu ifade ediyor elbette, kusura bakmayın, ancak gerçekten bu böyle. Kişinin bir dostunu övmesi gibi şeylerin hepsi yalan, bu şekilde konuştuğum için üzgünüm ama bunun üzerine biraz çıkmamız lazım ve bu koşulları göz ardı etmiyorum veya küçük görmüyorum. Yanlış anlamayın ama bir üst derecede olmak zorundayız. Tüm eylem, ona tutunduğumuz zaman da ve gerçek anlamı ile onun kıyafetlerini gördüğümüz zamanda. Elbette ben de bu şarkılarla sizlerle birlikteyim ve sizlerle hemfikirim ama bir üst dereceye çıkalım. Bir önceki koşulu pasifize etmeden, çocuklar gibi ve bundan haz alarak, onların arzuları ile düşünceleri ile ilhamları ile yaşayarak. Ama bundan daha yüce bir şey var, bizim problemimiz şu, ortak ruhu, yaratılışı keşfetmek. Baal Hasulam böyle yazıyor; başlangıçta bir ruh vardı ve bu ruh her birimizin içinde, maneviyat bu şekilde parçalara ayrılmıyor ama 600.000 parça ile dağıtılıyor, egoizm vasıtasıyla kendi başına değil. Biz kabala çalışarak onu parçalara ayırıyoruz ancak bu kırık, dağılmış ruhu görerek ve bir bütün olarak görmeye gelirken dünyayı ıslah etmiyoruz. Dünyaya bakışımızda kendi algılarımızı ıslah ediyoruz ve bedenimizin, ortak bedenimiz dediğimiz ruhun, içimizde nasıl olduğunu görüyoruz. Algılarımızla ortak arzuyu, ruhu görebiliyoruz ve bununla beraber üst

ışığı. Bu şekilde yer, zaman, hareket olmadan algılarımız değişiyor. Bu yüzden kabala ilmi “algılama bilimi”dir.

Nasıl ifşa ettiğimiz bu varoluşu bu realiteyi Baal HaSulam’da Zohar kitabına yazıyor ve Yaradan içimizde her şeyi tepe taklak ediyor ki bizler beynimizin dışındakini sanki dışımızdaymış gibi görüyoruz. Ancak bunlar gerçek değil, her halükarda Yaradan’a şükretmeliyiz ki bu, dışımızda olan her şeyi edinmemize yardım etsin ve tüm bilgeliği, her şeyi içten dışa edinmemizi sağlasın. Ve bu olmasaydı bilgeliğimizin çoğu olmazdı, o yüzden önümüzde olan her şeyi, sanki bilincimizdeymiş gibi edinmeliyiz ve şu an bizler için bu prensipler bizler için hipotezdir.

Bu sabah konuştuğumuz gibi, kendimizi bunları almaya doğru, bizde olan şeylere yönelik, her şeyde olduğu gibi, bize olan her şey Yaradan tarafından, amaca yönelik olarak bizleri uyandırır. Sonra bu arzuyu alıyor, tekrar uyandırıyor devamında yine arzuyu alıyor....Bir tek neden uğruna, onunla bağ kurmamız için v. s.

Kabala’ya çalışmasına gelen adamın büyük arzusu, heyecanı ve gücü vardır. Ancak daha sonra, şunu anlamamız lazım ki, belki bir şekilde, en azından gücümüzü alma diye söylememiz lazım. Her halükarda Yaradan’a odaklanmalıyız, çünkü o ruhumuzu içinde ışık şeklinde tutuyor ve ışığın yoğunluğu tüm özümüze inip, arzularımızı kontrol ediyor. Bu yüzden arzumun içinde olan bir şey ile asla kopmamalıyım, çünkü sürekli Yaradan tarafından kontrol ediliyorum. Var oluşumun kaynağı O, bu içimde çok net olmalı, ona tutunmalıyım ve bırakmamalıyım. Öyle ki bunun tam olarak o olduğunu bilmeliyim, dostlarımla birlikte ifşa olmak için bir oluyorum, bir bütünlük uğruna, çünkü bu şekilde onu keşfediyoruz, sanki on ayrı parça vasıtasıyla bir araya getiriyoruz ve dışındaki dostlar benim aslında niteliklerim. Rabaş bununla ilgili şöyle yazıyor; “Kişinin başkalarında gördüğü tüm eksiklikler, kişinin eksiklikleridir ve dolayısıyla adamın ıslah edecek yeri vardır.” Adam bu şekilde kendi eksikliklerini gözünün önünde görür. Böylece kişinin yaptığı her şey, kişinin eksiklikleri adama gösterilir. Bakın ne kadar dâhice yaratılmış, son derece basit ve her şey ıslah için hazırlanmış.

Eğer dost sevgisi üzerinde çalışırsak, ne demek dost sevgisi, egomu aşıyorum, sanki içimde olan niteliklerle birlikte, sanki dışımda gözükmüyormuş gibi olsa da o nitelikler ve sevgi, öyle bir şey ki, dostumun yüceliğini görmeliyim demektir. Hiçbir zaman olumsuzluklarını değil. Bu sevgiye çağrı ise kendim dışındaki niteliklerle olur. Dolayısıyla kişi dostunda eksiklik görürse, bu adamın eksikliklerini gördüğü ve dostunun iyi yanlarını görmediği için kendi eksikliklerini görür. Dostunu ıslah etmesi değil, adamın kendini ıslah etmesi gerek. Kişinin dostu, neyi ıslah etmesi gerektiğini gösterir. Bu yüzden kişi dostunu yönlendirmeye çalışmamalıdır. Şunu anlamalı adam; “Ben şimdi dostumda kusur görerek dost sevgisini lekeledim”.

Kişi dostuna yalan söylüyorsa, Yaradan’a yalan söylüyor derler, çünkü realitede her şey Yaradan’a yöneliktir. Kutunun içine baktığımızda farklı şekillerin yansımaları görebileceğiniz şeyler var, bizler de o şekildeyiz. Kendimizi birçok farklı açıdan yansıyanlarla görüyorum, sadece kendimi değil, başkalarını da görüyorum ama başkaları yok. Sadece ben ve böyle

olduğuna inanın. Tüm bu yüzleri, tüm bu etrafınızdaki çete üyelerini, kendimizi içsel olarak çözeceğiz ki ıslah edelim.

Her halükarda yapabildiğimiz kadarı ile dosta olumsuz yaklaşırsak ya da yalan söylersek bunu Yaradan'a yapmış gibi oluruz.

Aşağıdan uyandırma dediğimiz çaba var ve bu şekilde her dostu aşağıdan yukarıya çıkma yolunda sevebiliriz. Bu koşula MAN yükseltmek, dua diyoruz ve adama bu yardımcı olur v.s, o yüzden en önemli şey Yaradan ile bağımız olduğunu unutmamak, ancak hangi bağda? Tabii ki "tam bağda". Her şey içimizde, tüm düşünce ve arzularımızı tayin ediyor ve bizler deniyoruz, konunun bize yaptđı ile bizim sonuç olarak hissettiğimiz şey. Tümüyle sürekli kontrol altında olduğumuz, öyle bir koşuldayız ki Yaradan beni ve içimde olan her şeyi bir şekilde kontrol ediyor, böyle yaklaşırsak her şeye bunu hemen hissedimiz, bu hisler içimizde uyandırılır zaten. Bu hisler içimizde mevcut, sadece hissetmiyoruz, gizliler, uzun zamandır kullanmadık onları, atıl duruyorlar. Ancak kullanmaya başlarsak ne kadar ifşa olduklarını görürüz. Yaradan'ın beni içimden, dışımdan kontrol ettiğini görüyorum, bu çabalar özellikle bana ifşa olur ama bunu önce dostlarla yapmalıyız. Burada birbirimize yardımcı olabiliriz ve bu şekilde ortak çabamızda Yaradan'ı inşa ederiz. Genel olarak 3. dersimizin konusu bu; "benden gruba, gruptan Yaradan'a". Bunlar bir noktada meydana geldikleri zaman o zaman göreceğiz ki doğada ayrılık yok, sadece bir arzu var, ışık tarafından destek görüyor, çünkü ışık onu yarattı ve doldurdu.

SORU CEVAP

Soru: İlk kongrelerimizi hatırlıyorum, bir sürü kongre geçirdim, hep konuları arıyorduk. Ne tür dersler yapmalıyız diye düşündüm ve şimdi her şey, sanki "O'ndan başkası yok" noktasına geldi

Rav: En önemli şey bu, ana konu zaten bu, başka bir konu göremiyorum. Yaradan birliği, özelliği, bütünlüğü, evrenselliği, her şeyi tayin eder ve bizler hissiyatın öteki tarafında kopuk, zıt bir haldeyiz.

Bizlerin ulaşması gereken tüm bu kabala ilmi, sadece bu kaliteyi, kırılmayı ve ayrılığı aşmak için, bir bütün algı oluşturmak için. Psikolojideki bir soru gibi, daha fazlası değil.

Soru: Kongrelerin ilerleyişini nasıl görüyorsunuz, bağımızı gclendiriyor mu?

Rav: Bilmiyorum, ben her zaman ğrencilerimin bana sundukları konulara göre gidiyorum, sabah derslerinin konularını bile öğrencilerim belirliyorlar, konuları idare etmiyorum, etmekte istemiyorum, sadece gözden geçiriyorum. nce dostlar biraz kafa patlatmalı bu konulara, aralarında hemfikir olmaları lazım ve kongreler koşuluna tümüyle baktđımız zaman, dostlar toplantısı farklıydı, ama kabalistlerde tabii ki yemek vardı şüphesiz ama kongreler yoktu. Gelecekte nasıl bir form alacak bilemem, özellikle internetin, teknolojilerin ve hislerimizin gelişimi ile epeydir birbirimizi biliyoruz, tümü ile mümkün ve bu tür bir bütünleşme yavaş yavaş duygularımızın ifade edilmesi için gerekliliği olmayacak. Belki daha

etkili bir şeyler yaparız, kongrelerde ne olacağını gelecekte hayal bile edemiyorum. Sanırım kendimiz ile çalışmamamız lazım.

İçsel bir yükseliş var, bakın ben burada oturuyorum ve farklı bir açıdan bakıyorum, fiziksel olarak yorulsam da, içsellikimde an be an yeniden doğuyor gibiyim. İçimde farklı bir işleyiş var çünkü bağ kuruyorum ve her şeye rağmen çok etkili. Burada hala çocuklar gibiyiz, ne değişimlerden geçtiğimizi anlıyoruz ne de ne tür basamaklardan geçtiğimizi. Küçük bir çocuk gibi, oyun oynuyor ama oyun oynarken neleri anlıyor, neleri alıyor bilemiyoruz gerçek anlamı ile. Çok mükemmel ve muazzam bir eylem, gelecekte devam etmeye değer mi bakacağız, ben hatırlıyorum, Moskova grubu bizlere ilk geldiğinde, 2001-2002 yılında, çatıdaydık ve muazzamdı. O zaman ortaya çıktı bu koşul, o zaman farklı bir Moskova grubu vardı. Hatta şunu diyebilirsiniz; herkese bir itiş gücü vermişti. Bende ne tür bir faydası var bilemiyorum tam olarak, ama büyük faydası var o kesin, bazen canımızı sıkın şeyler oluyor, olumlu olumsuz hislerden geçiyoruz. Ama bu ruhun gelişimi için o kadar faydalı ki, kişi içsel bir ağırlık hissetse bile, benim adamlarım uyuduğu zaman, yorgun olduğu zaman çok mutlu oluyorum aslında, gerginliklerini kaybediyorlar.

Soru: Bugün bizleri o kadar çok koşuldan geçirdiniz ki, bir koşuldan diğer koşula geçtik, yani ileriye atılıyor. Çabamı nerede nasıl koyacağım?

Rav: Sevgili dostum, bu kongrenin başında sana çok çaba sarfetmen gerektiğini söyledim. Sürekli kendini şuna yönlendirmen lazım; insanın içinde, beyninde, aklında konuşan bir ses var ve Yaradan bunu yerleştiriyor, Yaradan kontrolünde olduğunu ve her şeyin ondan geldiğini anlamak lazım. Sen bir kontrol mekanizması, kişisel kontrol noktası itibarı ile Yaradan'ın senin aklında ve kalbinde işleyişinde olduğunu bilir ve niye bu hisleri verdiği düşüncesine gelersen, O'nu anlamaya başlarsın.

Soru: Sevgiden sonra, kuru, sıkıcı koşullar geliyor ve Onlu'yu düşündüğümüz zaman hava kuru geliyor neden?

Rav: Bir üst derecenin hisleri eksik o yüzden ve kuru hissiyat oradan geliyor, sen bir egoistsin, sevmeyi bekliyorsun, ama sen nasıl kendi sevgini eklersin işinde değilsin, ama Yaradan kıskanç, Yaradan senin sevgini ifade etmeni bekliyor. Hadi dene, nereden ilham alman lazım, kimden? Ancak gruptan, o zaman Yaradan'a yönelik kendini ifade edebilir ve his ekleyebilirsin. O yüzden kim dostundan bir şey alırsa, gerçek manevi hislerle birlikte Yaradan'a dönmeli. Bunu yaparsan, kuru bir şey hissetmezsin.

Soru: Bu çalıştay formunda kendinizi uzaklaştırabilirsiniz dediniz, daha önceki koşula göre çalıştay, güçlü bir ilerleyiş hissiyatı veriyordu...Bir sonraki safhamız nedir?

Rav: Bilmiyorum. Belki dedim, doğal olarak değişeceğini düşünüyorum, sana söz veriyorum bugün geçirdiğin şeyleri daha önce hiç geçirmedi. Ne kadar içinize konulduğunu bilmiyorsunuz ve bunlar ortaya çıkacak. Bu noktaların üzerinden geçebilirim, bunlar ana şeyler ve hep gözünüzden kaçıyor, bir sonraki safhayı sizlere anlatamam, zaten anlamazsınız. Anladığım şu ki, grubu nasıl yönlendireceğim veya gruba nasıl yönleneceğim, grup hala

bilmiyor. Size şunu söyleyeyim, optimum etki altında olsun, öyle ki, Yaradan bizleri en iyi şekilde ilerletsin, sizleri yönlendirdiğim tek yer orası. Yönlendirme dediğim de aslında kendinizi buna ayarlamamız ki Yaradan sizleri bu yolda hızlandıracak koşulda ilerletsin.

Soru: Eğer grupta isek ve grup bizler için ayna ise bizler ıslah olmamış kaplarımızda kiminle bağ kuracağız?

Rav: Gelecekte, maneviyat var olan halinizi, şu anda ifşa etmediniz, ifşa etmeniz lazım ama o çerçeveye girmeniz gerekiyor, öyle ki bu kırılmanın olduğu şekilde, aşağıya yukarıya doğru ne yapmamız gerektiği, yukarıdan aşağıya nasıl geldiysek, aşağıdan yukarıya o derecelerden gitmemiz lazım. Kendi algımızı ıslah etmemiz dışında bir şey ıslah etmiyor ve bir sonraki derecemizde ibur dediğimiz koşuldur (fetus).

Soru: Aramızdaki bağın karakterini nasıl oluşturacağız, nasıl tayin edeceğiz?

Rav: Nasıl göstereyim sana sebep-sonuç ilişkisini? Eğer bunu bir embriyo, bunu küçük bir safha olarak tayin etmiyorsan, bir taraftan soldan, bir taraftan sağdan, öteki tarafta mantık ötesi inançtasın. Bunu nasıl gösterebilirim ki? Hissiyatların içinde öyle bir şey yok ki! Sen şu anda bu dünyayı hissediyorsun, bir nevi alanda olduğunu düşün, bu hisler içinde bu resmi inşa ediyor, ama bu manevi nitelikler sende yok. O yüzden içinde inşa edecek durumun da yok, o yüzden sizin algınızdan uçup gidiyor, ama uçup gitmesine rağmen iz bırakıyor, konuştuğumuzda oturacak bu durum.

Soru: Sabah dersinde, manevi dünyaları çalışmamız, gelişimimiz, manevi dünyaları bizim dünyamız üzerine oturtmamız mümkün olacak mı? Çünkü bizler maneviyatı tayin edemiyoruz.

Rav: Dünyanın içerisinde bu dünyanın algısı ile bir sonraki dünyanın algısı arasında fark yok, ikisi de içsel hisleriniz. Bu iki dünyayı içinizde boyuyorsunuz, kendi içinizde ve kendi içinizde kendiniz de yoksunuz. Hayal âleminiz dışında biraz daha niteliklerinizi değiştirmeniz lazım ve tüm dünyayı bu şekilde boyamanız lazım. Arzu ve güçte Yaradan'ın dediği o yaratılıştaki, sebep-sonuç ilişkisi arasında, bir koşul oluşuyor. Kabalistler nereden biliyorlar bunları? Gökyüzünden kafalarına bir kitap mı düştü sanıyorsunuz! Hayır, ifşa oldu, yazdılar. Nesiller boyu, kabalistler kitapları böyle yazdılar, daha fazla bir şey yok ki burada! Tek şey, diğer dünyevi bilimleri beş duyu organımızla çalışıyoruz ama Kabala, manevi bilim, ek bir duyudan geçerek ifşa olur. Onları da bizlerin geliştirmesi lazım.

Soru: Bugün dokunduğumuz nokta, ekstra çaba ve dediniz ki, büyük çaba vermenize gerek yok, spesifik çaba vermeniz gerekiyor dediniz. Ne demek bu?

Rav: Çaba, Yaradan için bir yer açmak, kişinin bir yerde durması ve Yaradan'ın bunu doldurmasıdır. Arzularını, düşüncelerini kontrol etmesi, onun vasıtasıyla, başkaları üzerine eylem yapmasına izin vermek. Çok hassas bir koşul var burada, siz bunun içinde yaşamaya başlarsınız ve birden dünyamızın, açık, şeffaf olduğunu görürsünüz ve içinde ifşa olan güçlere de orijinal olarak baktığımız zaman, daha önce hissetmediğimiz şeylerdir.

Soru: Böyle hızlı değişimler için manevi bir kök var mı?

Rav: Manevi kök olmadan bu dünyada ne olabilir ki, her şey maneviyattan gelir. Sen zamanı hızlandırmaya göre davranabilirsen tabi. Umarım ki sen, geleceği inşa edeceksin, görüyoruz ki dünya değişiyor, dünya anlamaya başlıyor ki bu en önemli şey. Görüyoruz ki yolun sonundayız, her eylemin içinde çaresizlik var. Egomuz hâkim, pratik olarak dünya kötülüğün farkındalığına geliyor, yani kendi doğasının farkındalığına, bu çok anlamlı, bizler de yardım ediyoruz, biz karanlık bir odaya küçük bir ışık getirdiğimiz zaman, içeridekileri görürsün, burada da büyük çabanızın karşılığında oluyor her şey.

O yüzden dünyayı daha iyi bir koşula çekmek istiyoruz. Baal HaSulam'ın yazdığı gibi, atom bombası, 3. ve 4. Dünya savaşı vs. koşulunu yazmıştı. Bunların olmama koşulu oluşuyor, bu olumlu bir şey, ben eminim ki, bu bizim çabamızdan kaynaklanıyor. Büyük bir grubuz, uluslar arası bir grubuz ve dünyada bu muazzam değişikliği yapabilecek bir koşuldayız, tümü ile bambaşka bir derece. Diliyoruz ki tüm dünya büyüklüğünde, yüceliğinde cansız dünyanın hepsi, bitkiselliğin bir elementi, tüm bitkisel hayvan seviyenin bir seviyesine ve tüm hayvansal seviye bir insana eşit. Bu yüzden böyle muazzam güçlü bir grubumuz varken, yedi milyar insana karşı görüyorsunuz, niyetimiz var, ilhamımız var ve bu kıyas kabul etmez. Öyle bir seviyeye geldik ki, göreceksiniz, sizlerin yaptığı şey özellikle gelecekte çok ciddi, yani gerçek anlamı ile dünyayı islah edecek.

Soru: Bizler zamanında denilen koşulda de facto dediğimiz koşulda doğuyoruz. Yapacak bir şey yok ve bizim zamanı hızlandırmak denen koşula girmemiz lazım ve dediniz ki; düşüncelerimizi Yaradan'a yönlendirerek kontrol etmek, giderek artan bir frekansa sebep olur, öyle bir noktaya geleceğiz ki, her şeyin O olduğunu bileceğiz, bir taraftan da "ben" oluyoruz. Bunu Ahişena' ya çeviriyoruz, bunu açar mısınız?

Rav: Çabamızla ifşa etmeye çalışıyoruz, arzu da düşüncede "O'ndan başkası yok" olmadığını keşfetmeye çalışıyoruz, "önümden arkamdan sardı" koşulu, tüm koşullarımızı o tayin ediyor. Çabanı yapmaya çalışıyorsun, ama yalnız değil, çünkü yalnız ifşaya gelemezsin.

Üst entelektüelin, üst aklın içimizde var oluşunu grup vasıtasıyla keşfedecek ve göreceksiniz ki bu dünyadaki en büyük şey aşama aşama dostlarla iç içe olmaktır. Öyle şeyler oluyor ki, içsel bir vizyon ve bu Yaradan'ı görmemiz için bir koşul ve onu görmek demek, onu hissetmek demek ve böylece onunla ortak bir şekilde çalışıyorsun demektir.

Soru: Başkaları için ve grup için talep edersem, bununla grup için ışık mı çekiyorum, yoksa bu sadece benim egom mu?

Rav: İyi olduğunu ve iyi yaptığını düşünmen de iyi, insanın bazen egosunu okşaması lazım. Bir yerden enerji alman lazım, akıllı olduğunu düşünmen, iyi bir insan olduğunu düşünmen iyi, çünkü ödül olmadan enerji yok, o yüzden bu iyi bir şey.

Aynı şekilde sen gruba getirildin, çünkü anladın ki bu yapmaya değer, seçmeye değer. Belki kendin tümü ile bilinçli değilsin ama Yaradan'ın istediği bir çalışma yapıyorsun ve Yaradan yap diyor yapıyorsun, o yüzden farklı egoist koşullarda, Yaradan tüm bu olanlarla kişiyi

doğru işi yapmaya getirir. O yüzden değer verin bu tür koşullarınıza. Gruba gelen herkeste bu ilham var, hoş bir arzu var, yakıt var. Bu yakıt Yaradan'dan geliyor, bilin ki bizim bir gramlık yakıtımız yok. O yüzden harikası.

Soru: Şimdi bu yalan ile ilgili, dostlara Yaradan'ın yüceliği, onların çabalarının yüceliği dediğim zaman, ışığın dostlar üzerine etkisini mi sağlıyorum yoksa ışık için bir koşulu mu sağlıyorum?

Rav: Elbette her birimiz ışık için bir araç oluyoruz. O yüzden benden gelecek ışık da başka birinden gelemez, her birimiz çok özeli. Bu yüzden Baal HaSulam diyor ki; Bu dünyadan bir niteliği bile yok etmeye hakkınız yok, çünkü her nitelikten ışık geliyor bu dünyaya.

Soru: Işığı kelimeler olmadan nasıl aktarabiliriz?

Rav: Boş boş konuşmaya gerek yok, dostların manevi ilerleyişi için hissettiğin şeyleri yap.

Soru: Sabah dersinde ne yapayım?

Rav: Kahve getir dostlarına. Ben her sabah saat 5 te dostlara kahve getirirdim. Benim görevim bu idi, ayrıca dersleri kayıt yapıyordum.

Soru: Dağıtımı nasıl yapabilirim?

Rav: Dağıtım en önemli şey, çaba ve niyet elbette önemli ama kitlelere gidiyorsan nasıl konuşacağını bilmen lazım.

Soru: Ahişena dünya için ne demek?

Rav:Zohar kitabına girişte Baal HaSulam şöyle yazıyor; Bizler dünyayı ıslah etmeye başlar başlamaz, yani bu organize olan Bnei Baruch grubu, ışık tüm dünyaya geliyor, bu Ahişena, bunu yapmaz isek, Yaradan bize çok kötü günler gösterecek ve bize baskı yapacak ve bizleri daha çok zorlayacak.

Soru: Ahişena için, başkalarının yapacakları bir şey yok mu?

Rav: Başkalarının bunun için yapacakları herhangi bir araçları yok ki. Bu piramit öyle bir şekilde ki, BB ve onun altında diğer tüm dünyalar var. Işık bize atalarımızdan gelmek durumunda ve bizden tüm dünyaya, buradaki tek ayırım dünya hazır olmak zorunda değil. Dünyanın, bu ışığı kendileri için çekmek zorunlulukları yok, ama bizlerin var, o yüzden Adem'den başlayarak atalarımız dediklerimizin yaptığı o çalışmayı, yani bizim kendi işimizi bize ait çalışmayı yapmamız lazım, bize ait çalışmayı yerine getirir getirmez dünya ıslaha gelecektir. Zira onların kalpteki noktası yok.

Soru: Mantık ötesi çalışmayı nasıl öğrenebiliriz. ?

Rav: Mantık ötesi inanç sürekli çalıştığımız bir şey, problem istemiyoruz açıkçası. Bir türlü basmıyor, girmiyor kafanıza, üst düzey var ve bunun altında alt düzey (dünyevi arzularım),

üst düzeyde düşünceler ve Yaradan ile birlik, yine bir arzu, bu koşulda Yaradan'ı kendi fiziksel arzundan daha yüce görüyorum. Yaradan'ın yüceliğinin farkındalığı, mantık ötesi inanç dediğimiz bu. Yukarısı inanç, aşağısı bilgi. Bu yüzden ne olursa olsun, hesap yapmam lazım. Yaradan'ın faydası için mi yoksa egomun faydası için mi? O kadar, bu Yaradan'ın iyiliği için ise ne yapacağım, nasıl edineceğim? Bu yüzden Yaradan'ın yüceliğini hissetmem lazım, başlangıçta hissetmiyorsam bir yerden almam lazım! Gruptan, kitaplardan ama Yaradan'ın yüceliğine ihtiyacım var.

O yüzden Yaradan ya da benim ufak değersiz arzularım, egomuz ile o, değersiz savaş, bilinmeyen bir koşul. Bu yüzden adam, kendini o alanda hissetmeye başladığı zaman ki, o an olsa bile önemlidir.

DERS 7

Bugün niyete odaklanmamız için iyi bir gün, daha önce hiç olmamışken, Kabalistik bir kongre geçiriyoruz. Neden Kabalistik? Bu sol çizgi dâhil, Rabaş'la beraberken, Şubat ayı idi, sorular sormaya başlamıştım ona, burada düşüşler ve düşüşlerle yükselişler içerisinde ve aniden elimi kolumu tuttu ve Şamati Kitabını verdi ve ben de ne yapacağımı bilmiyordum, sadece, Şamati kitabı onun elinden düştüğü anda şaşırımdı ve tuttum. Ve daha sonra koptu, artık ben yalnızdım, tabii ikimizin beraber yaptığı birçok işimiz oldu, birçok yerlere gittik gezdik ve elinde sadece bir kitap vardı. O günün koşullarında çok keskin ve net anlatırdı. Muhtemelen onunda öğrencileri vardı. Sadece yanımıza geliyordu, burada onun el yazmasını biliyordum, konuşmalarını biliyordum, Rabaş'ın sözleri vardı, sürekli bize anlattığı, konuştuğu...

Bir yerde oturmuştu bazen hiç kimsenin gelmesini istemezdi yanına, ilk kez beni uyardı, şaşırmıştım, sen benim hocamsın, işte ben Michael dedim. O anda sol çizgide muazzam bir çalışması vardı, sürekli çalışırdı, sürekli. Bu Rabaş'ın doğası oldu artık.

Seçin artık, konuşurken başlığınızı seçin,

IZDIRAB SEVGİNİN IZDIRABI, başlık bu.

Bu yol hepimizin önünde olmalı. Bu her şeyin özünden kaynaklanan bir koşul burada çekeceğimiz durum farklı, bu dünyanın yansıması vasıtası ile bir üst dünyanın koşuluna geliyoruz. Ve bizim için burada Kabalanın dışında bunu realize eden başka bir metot yok. İsterseniz daha sonra sohbet edersiniz, eğlenirsiniz yani burada kabalada öyle dincilik gibi bir şey yok, ritüeller vs. Kabalada sadece kişi kendi egosu ile ilgilenmek durumunda. Rabaş öldükten sonra bana vermiş olduğu bu materyali, Şamati'yi tutmam gerektiğini biliyordum ve burada her şeyi RABAŞ'ın makalelerinden aldım. Biliyoruz ki, bu koşulda, haktan yana insanlar üst dünyayı keşfedebilir. Bu çok ciddi bir durumdur. Mahsom'u, bir şeyi kırıp, öteki tarafa geçecek, kısaca kişinin düşmemesi grubun elinde. Herşey burada olup bitiyor. Bunlar benim ilgilendiğim, bizim de o koşulun içerisine girmeye çalıştığımız koşul ve bununla birlikte grubun içerisine giriyoruz. Grubun içerisine girerek Mahsom'u geçiyoruz. Sürekli tek baktığımız yer grup ve tek değer yargımızın en yüksek olduğu yer grubun

içerisinde, buradaki bu form. Bu formda, aşama aşama gelecek. Öyle ki bir dönüşüm noktası, bir sebep olmadan bizler gün ve gün sabah dersleri ile dağıtımlar ile ve sürekli buraya yapmış olduğumuz yatırımlar ile ve inatçı bir şekilde bu koşulların içerisinde git ve gel halinde olacağız. Ve buradaki yapmış olduğumuz her şey, saran ışığı üzerimize uyandırmaktır. Bütün bu dünyadaki işimiz bu saran ışığı üzerimize uyandırmaktır. Bu güç, bu saran ışık, bütün bu enerjiyi bize veriyor. Sadece, burada üst ışık üstümüze yansıyor. Tekrar burada üç çizgi içerisinde tabii. Öyle ki; bu tat ve bu doyumla bir yükselişe geçiyoruz. Orta çizgi, yani bu doyumla en fazla ilgili olan ve bizim en çok gerçekle ilgili olarak, en gerekli yer bu orta çizgi. Geçmemiz gereken durum burası.

Ve Dostlarım; şimdi burada henüz bize bir şey ifşa olmadı, ama üst ışık sürekli bizi bu koşula getirecek. Ve bizler burada egoizmimizin üzerine yükselmek istediğimiz an, burada sürekli sorularımız da egoistik olacaktır. Ne kadar, nerden güç alacağız? Ancak hayattaki koşullarımız egoistik, bu gücü nereden alıyoruz, nerden geliyor? Ve şimdi bizim burada sevgi denilen koşulda inatçı olmamız lazım. Şunu anlamalıyız ki burada sadece dincilerin yaptığından çok, aynı zamanda birçok farklı zorluklarda yaşayabiliriz. Zorluklardan da geçebiliriz ve işte birlikte geldiğimiz yer KABALA. Bu öyle sessiz, sakın bir isimde değil. Birden algılanamaz. Hiçbir şekilde bu olamaz. Bu egoistik koşullarda, burada, onun hakkında şöyle yazılır, biz ancak bu saran ışıkla algımızı değiştirebiliriz ve bizi çekip çevirir. Hem bu aksiyonlarımız vasıtası ile dostlarımızla bir araya geleceğiz ve daha sonra bize bu defa yeni bir algı verecek. Egoistik olmayan bir algı, özgeci bir algı ve bu ihsan etmek, yani bizim dünyanın enerjisine benzeyen bir şey değil. Öyle ki bu yaklaşım şöyle söyleyelim, eğer egoistik koşul içerisindeyse bu Kabala yaklaşımı değildir. Sürekli ben kendimi dostların hizmetinde görüyorum, yani bunun dışında burada özel bir şey yok. Sürekli kendimi yanımdakine eğiyorum, kendimi kolektif kalbe adıyorum ve daha sonra üst dünyanın algısına gelebilirim. Bu şekilde dünya ve dostlarla sürekli sabit olarak bu düşüncenin içinde olmalısın. Önemli olay, kişinin bir çalışma çerçevesinin olması ve burada kabalanın dağıtımıdır. Bu net durum çok açık bir durum. Sürekli gereken şudur; yukarıya ihsan etmeyi gerçekleştirmeliyiz, burada bunun içerisinde ve bütün koşullarda diyoruz ki, daha fazla yukarıya karşı bilgelik, en azından bu metot, ıslahın metodu dünyaya verildi. Dünyaya verilmesindeki sebep, bir dengeye, artık saf bir duruma gelmesi en önemli konu olmasıdır. Sevginin ıstırabına gelmemiz en önemli konudur. Sadece sevgiye gelemediğim için ızdırap çekiyorum, burada sürekli bu iki çizgi içerisinde gidiyoruz ve biz bu iki çizgi içerisinde giderken, bu ikisini sadece bir durumda birleştirebiliriz. Grubun desteğini alabilelim ve neden biz bu umutsuzluğa ve bu ayrılığa ve umutsuz düşüncelere geliyoruz soralım. Onu optimize etmeye çalışın, yani bu iki çizgi arasında, bunu içsel olarak da dışsal olarak da, bütün işlerimizin içerisinde de u duyguyu almamız gerek. Burada ışık sürekli eğitiyor, hızlandırmak demek, ilerleyişi arttırmak demektir. Bu üst güçteki oluşumu ve biz, onunla bağ kurup, olumlu bir yolda bu hissiyatı, bu duyguyu almamız demektir. Bu yüzden bizler bu koşula hep beraber girebiliriz. Öyleyse burada bağda da farklı seviyeler var ve burada bu dünya dediğimiz yerde, benim gücümün anlayabildiği ölçüde, bunların içerisine girerim. Burada elimden geldiğince bütün bu her şeyi yaparım ve böylece sol çizgiyi aramış olurum. Bu defa sağ çizgiye, Grupla birleşmiş oluyorum. Yani her şey benim egomun üzerinde oluyor. Burada artık sorulara doğru cevap veriyorum. Çünkü bu güç artık bütün her şeyi ile daha fazla, ben yükseldikçe,

benim içime sızıyor ve bu yüzden bu sol ve sağ çizgi, ihtiyacımız olan bu sıralamayı yapıyorum. Daha sonra sevginin ızdırabına geliyoruz ve sevginin ızdırabı demek, bu ikisini birleştirmek, yani birini ötekine eklemek demektir. Bir koşul oluyor, daha sonra üzerine ekliyorum bu iki durumumu inceleyerek ilerliyorum. Ve bütün bunlarla birlikte bu ikisini, koşullarla beraber, öyle bir birleştiriyorum ki maksimum şekilde ışığın algısının içerisine girip ilerleyebiliyorum. Ve burada bu ilerleyiş ve bu kabulde en uygun forma ulaşıyorum.

Soru; Bizler nasıl an be an bu koşulda ilerleyebiliriz?

RAV. Bir birinize ekleyerek ortak bir anlayışa gelin.

RAV. Burada bütün koşulumuz egoistik olduğu için ızdırıp çekiyoruz.

Biz ne kadar çok amaca yönelik almaya çalışsak da Yaradan'ın amacına, yaratılışın amacına yönelik bir bağa gelmeye çalışacağız. Burada sürekli yükselen, ancak kendimizden bir cevap vermediğimiz bir koşul var. Bu da bir mesafe oluşturuyor. Şimdi tek sorun sevip sevmemekte. Devam edin aynı soruya.

RAV: On Sefirot'un girişinde şöyle der; burada Yaradan'ın yüzüne layık görülür. Bu Yaradan'ın yüzüne layık görülmesi durumu ve burada üst dünya, bizden gizli. Kişi gittikçe utanç duymaya başlıyor ve dikkat etmeye başlıyor. Tabii ki her şey burada kişinin, yani kişi hissettikten sonra bu geçmiş denilen koşulu anlıyor, burada öyle bir koşulda ki Yaradan Tora'da kendisini gizler denir. Metot vasıtası ile çalışırsa ve düzenlerse, Yaradan'a yaklaşır. Karanlığın yolundan ışığın yoluna gelir ve burada kişi Yaradan'ı hissettikçe, Kabala Bilgeliğini çalışmaya başlar. Burada çabuk olmalı, acele etmeli ve hatta daha fazla çaba sarf etmeye layık görülmeli Yaradan için.

Burada kişinin, zıt bir duyuya ihtiyacı olması gerekir. Yani iyiye yönelik, zıt bir koşula sahip olması lazım. Kötüden iyiye gelmemiz gerekli. Burada gelişim böyle, bunun vasıtasıyla doğru çalışan bir kişi, şunu anlar ki, sadece bu yol vasıtası ile bütün bu çabasını ortaya koyarak, bir ölçüme gelir yani bir şeylerin üstüne çıkar.

Öyleyse bizler Yaradan'ı ifşa eden bu son kilometreye nasıl geliyoruz,ve burada bu koşulun üstüne nasıl çıkıyoruz? Burada nasıl saldırı yapar ve bütün bu hissiyatların hepsini toplarız ve üst ışığa doğru kişi kendisi nasıl yükseltir, bu enerjiye gelmesi için?

RAV; Bizler nasıl bir durumda kendimizi grubun içine yerleştiriyoruz? Bağ içerisinde, birlik içerisinde olduğumuz ana ve her bireyin birey birey desteklenmesi durumuna nasıl kendimizi getiriyoruz? Burada bireysel engeller var, yani onlar da bazı koşulların içerisine düşüyorlar. Çünkü burada bireysel yakınlaşma, bireysel etkilenişte. Diyelim ki ben grupla bağ kurdum ve sürekli sabit olarak onlarla bağ kurmak yolunda kendimi hep sarsarak gittim. Burada bireysel olarak ne kadar çok, hayatta mani durum oluşursa, onlarla ilişkide olarak bu durumun üstesinden geliyorum. Sürekli burada konuşmalı, ilerlemeliyim. Beden her zaman ızdırıp çeker ve burada bedenle ilişkisini kesmesi sayesinde kendisini iyi hisseder. Onun dışına çıkması, ondan ayrı olması, grubu hissetmesi, burada bedeninin dışına çıkıp bedenine zıt olan bir koşula gelmesiyle burada öyle güçlü şekilde bağ kurar ki, bedeni de sürekli onu çeker.

Şimdi benim bütün bu söylenmem, şikâyetlerim arzularım, şunlar bunlar hepsi egoistik söylenmelerden geliyor. Nasıl ben bu koşulun içerisinde bunu eritmeye gelebilirim?

RAV: Burada Yaradan'a duayı eklemeliyiz. Bu nedenle gruba kendimi kitlerim, Yaratan beni bu koşulun içerisinde tutar ve grubun içerisinde beni zıt koşullarda tutarak Yaradan la bu temasını sürdürür. Böylece kendimi grubun içerisine getirmem için kendimi kurtarmam gerekir. Evet bunu konuşun?

RAV: Bir kez daha söylüyorum; grubun içerisinde Yaradan uygun bir durumda nasıl duruyor ki ben yapmış olduğum bütün bu koşula tutunuyorum? Burada önüme çıkacak engellerle, şunlarla bunlarla kendimi sürekli sabit ve inatçı bir koşula getiriyorum. Öyleyse öyle bir alan bulmalıyım ki onun burada yerleşik yeri olsun ve ona sarılmalıyım, ona tutunmalıyım ve bütün engellerle, bütün sıkıntılarla, bütün problemlerle bu alana tutunmalıyım. Burada grupla doğru bağın içerisine olmam koşuluna gelmeliyim. Bu noktaya odaklanın, bu noktaya doğru kendinizi ayarlayın?

RAV: Baal HaSulam şöyle yazar; Bu dünyadaki her şey, bizim gerçek ızdırabı almamız içindir. Gerçek ızdırıp bizi ilk manevi seviyeye getirir. Alma arzusu yerine ve bu alma arzusunun üzerinde ihsan etme arzusu olur ve bu ızdıraplar vasıtasıyla, burada olağan duruma bizi yükseltir. Yaradan'a kötü konuşmadan bu duaya gelmeye çalışmalıyız. Burada bunu anlamak demek, kendimle ilişkili olan düşünceyi durdurmam anlamına gelir. Yani ben burada Yaradan'a yönelik sürekli şikâyetler içerisindeyim, şudur budur, bizler nasıl bu anda bu koşulu bırakıp farklı bir ihsan etme arzusuna, diğerlerini sevme arzusuna geleceğiz? ızdırabı bize vermesi ile nasıl değiştirebiliriz? Yalnızca Yaratan bunu hesaba katar ve işte bu ikisinin yerini değiştirebilir, işte dua bu. Egoistik şikâyetlerinin üzerine yükselmek istiyorsun, ancak bunu yapamıyorsun. Yardım istediğin anda Yaradan sana bunu bulman için cevap verir ve bu yanıt da kişiye bir inanç ve ihsan etme niteliği getirir. Bu inancın mutluluğu, kişiye ihsan etmenin uyumlu koşulunu getirir. Bu yüzden şu ortaya çıkar ki bu kişinin hissettiği ızdıraplar değişmez yani Yaratan değişmez. Değişecek olan kişidir. Kişinin talebi bu değişimdir. Faydadan ziyade yaratılanın Yaratan için bir ızdıraba girmesi isteğidir ve Yaradan bunu iştir. Kişiyi gruba yaklaştırır. Öyleyse kişi, bu ızdırabının en derin yerinde, bütün bu şikâyetleri, bütün bu ızdırabı realitede olan her şeyi Yaraticısına yakınlaşmak için kullanmalıdır. Bütün bu problemler vasıtasıyla kişi kendisini geliştirebilir. Kişi kendisi için bu egoistik ızdıraptan neden vazgeçmez, neden bu egoistik ızdıraptan sonra sevginin ızdırabı gelir? İşte dersin konusu bu.

RAV: Kabalistlerin ızdırabı, yani Kabalistlerin ızdırabına, sevginin ızdırabı deniyor, Kabalist olmayanların ızdırapları neden değersiz? Neden böyle deniyor.

RAV: Bütün dünya, hepsi bir arzudur. Her şey kişiyi kendi yapmak için. Burada ızdırabın kendisini hissetmek değil de Yaratan'ın çağrısını duymak önemli olan. Bu arzunun sürekli, sabit koşulda ve burada, sadece aramızda, bu birleşmeyi kurmak. Arzunun tam etkilerini bir şekilde duyarak, burada toplumlara bir çağrı yapmak, Yaradan'ın çağrısı! Neden kalpteki noktası olanların ızdırabı vardır? Dostlar için bir şeyler yapabilmem, sorumluluğa gelebilmemizin ızdırabı bizim için önemlidir. Taki; bu noktaya gelip, buradan, ızdırabın dışına

çıkabilirim ve buna Mısırdan çıkış denir. Aniden bu defa karşılıklı garantiye doğru bir ilhamımız olur ve bizler bu karşılıklı garantiyi hissederiz. Daha üst derece de beklediğimiz durum, aramızdaki bağ ile Yaradan'ın durumudur yani aramızda bu sebepten dolayı bir garantörlük vardır.

Bu yüzden unutmamamız gereken durum şu; burada daha önce de dediğimiz gibi içsel ızdırabı genelin ızdırabı ile değiştirmemiz gerekir. Buna Mısırdan çıkmak denir. Bu nosyon Burada Yaradanı edinmenin ızdırabına gelmek, yani dostlara ihsan etmek ve Yaradan'a ihsan etmek. Bu yüzden ızdırabın derecesi birikir birikir, bizi mısırdan çıkartır. Egoizmimizden çıkartır, egoizmimizden çıkışımız ile ilk safhamıza ulaşırız.

Bizi Mısırdan çıkarmaya sebep olan bu his nedir? Soru bu.

RAV; İçinden geçtiğimiz bütün bu safhalarda, onlar da nihai olarak Yaradılışın temasına geliyorlar. İlk dokuz ve işte bu bağ embriyonun yapışması, daha sonra bu embriyonun büyümesi ve daha, daha, daha fazla gruba bağlanmalar var. Yani bir kısım değil, tam ve bu koşulda doğru bir cesaretlenme lazım. Bu yapışmada, dokuz aydan sonra, bizim geliştirdiğimiz on gün var. Bu şekilde daha büyük bir bağ kuruluyor Yaratan'la. Bu defa daha fazla hissediyoruz ve daha sonra beslenmeyi düşünüyoruz ve daha daileriye gidiyoruz. Öyleyse; bizler bu devamlı gelen aksiyonlarla tamamen grubun içerisine dâhil olarak, hiç hiçbir kıyafet olmadan, bunun içerisine girdiğimiz anda bu gördüğümüz dünya yok oluyor.

Yani kendimiz öyle bir safhalarda olacağız ki burada onu yükseltmeyi gerçekleştireceğiz.

Hep beraber, hep beraber yapalım. Tabii, hep beraber birlikte yapacağız.

RAV: Unutmayın ki grup Yaradan'ın, yani O'nun aksiyonunun olduğu yerdir. İyi şanslar.

RAV: Kısa bir anons varmış.

Bu benim yazdığım ilk kitaptı; Kabalanın Temelleri. Realitenin Yapısının Temelleri.1983-1984 yılında basımı yapıldı. Bunu size öneriyorum. Kabalanın Temelleri.

Aynı bunun gibi iki kitap daha var. ZOHAR kitabı, aynı zaman da bunu da öneriyorum. Zohar Kitabı! Zohar, öyle bir dilde yazıldı ki, öyle bir çeşitte yazıldı ki, hayatımızdaki her şeyin çözümü için okunabilir. On Sefirot yerine Zohar kitabını öneriyorum. Bir roman gibi aslında. Zohar yazılabilecek en üst seviyeden yazıldı. Zohar Kitabını haftada yirmi otuz sayfa okuyun. Buradan çok muazzam bir arzu, büyük bir güç alırsınız ve bunun avantajını alın, bunu kullanın.

Ve bu da 84-85 yıllarında yazdığım bir kitap, bunu da öneriyorum. Kabala Bilgeliğinin Temelleri.

Daha sonra Zohar, Zohar aynı zamanda Baal HaSulam'ın tefsiri biliyorsunuz. Şimdi bir aramız olacak, şimdi yemeğimiz olacak. Yemekten sonra kitap imzalama, sizlere bu kitapları almanızı öneriyorum. Buradan kitap alabilirsiniz ve sonra imzaya getirebilirsiniz.

Dostlarınıza, arkadaşlarınıza hediye edin. Kitaplar, alanla veren arasında, manevi bir bağlantı oluşturuyor. Özetleri de var içerisinde, özel kitaplar.

Kongrenin aynı zamanda bir broşürü de var. Bunu da öneriyorum. Ve her şey nihai bağa yönelik, bağa ilerlemek, aramızda ihtiyacımız olan tek şey bu.

DERS 8

Şimdi duyduk ki; Işıkla taçlanmış dostları, onu bekler. Zohar'da çalıştığımız bu, "Gelinin Gecesi" çok derin ve bilinen makale. Gelin kim? Korkunç arzularımız, ihsan etmek, sevgi, endişe ve karşılıklı sorumluluk: Gelin dediğimiz bu. Bugünün dünyasının ötesinde grup; sevgi ve iyilik aktaracak.

Yaradan ayrıca dağıtım için bizleri seçti. Yaradan'ın adının dünyada ortaya çıkması için. Dünyada bir güç var. Sadece bunu bilmek ve tanımlamak lazımdır. Yaradan'a olan zıtlığımız ki doğal olarak yaradılışa zıtız. Bunu özellikle muhafaza etmeliyiz. Ayırt eden farkın vasıtası ile onunla bağa gelip, onunla bir olacağız.

İki çizgide ilerlemek. Bir taraftan kendi doğamızda olmak ve öte taraftan Yaradan'a benzemek. Kolay bir iş değil.

Çünkü dünya bir organizmadır. Bir grup insanın içsel farklılıklarının analizi için karmaşa, kargaşa ve kafa karışıklığına ihtiyacı var. Üzerlerindeki ego, yukarıdan verilen bir şey. Bu nedenden dolayı bizleri seçmesi ve Yaradan'ın adını dünyaya aktarmak ve dünyayı birliğe getirmek için. Bunun ötesinde hiçbir şey yok.

Bir gücün tüm yaradılışa kıyafetlenmesi, o aynı arzuların, yaratılan kişiler içinde farklı şekillerde ortaya çıkarması. Yaradan'ın ifşasını, tüm dünyaya aktarmak. Yaradılışımız bu şekilde, Yaradan'ın emir vermesi değil ve buna endeksli.

Ancak Dünya da en az iki büyük kısım var: O da Baş ve Beden. Yani insanoğlunun edinmesi ve anlaması gereken kısım.

Yaradan'ın eylemlerini analiz etmenin gerekliliği için, o yüzden Kabala ilmini aktarmamız lazım. Ve hazır olmayan insanoğlu, yani kendi içsel yapılarında da çıkmaya hazır olmayan insanoğlu.

Beden de mikroçip gibi. Beynin ufacık kısmı, her şeyi organize ediyor. Beynin bedene yönelik her şeyi adapte eden ufak bir programı var. Bedene yönelik beynin merkezinde bir hiyerarşi var bedenimizde. Benzer şekilde de tek fark şu; maneviyatta her şey yuvarlak. En ufak hücrede bile, eğer tümüyle yer almazlarsa, bedenin tüm kısmıyla, tüm beden, o eksikliği hisseder ve edinemez ve tam ıslaha gelemmez. Bu şu demektir. Bu nedenden dolayı herkesin ona göre değeri var. En ufak Sefirot var ve tüm Sefirot'lar on Sefirot'a bağlı. Mükemmellik, bir seviye de olmazsa olmaz. Mükemmellik tüm seviyelerde olmalı, benzer şekilde. O yüzden Kabalayı kalpteki noktaları olanlara dağıtıyoruz. Bu şu demek; düşünce ve hislerdeki birliği aktarmamız lazım. Eğilimi olmayanlara kabala aktarmıyoruz. Dünyanın kötüye gittiğini

görenler ve birlik ve beraberliğin iyi olduğunu anlayan, buna göre kabul eden insanlar, buna katılan insanlar. Aşama aşama Yaradan'ın eylemi üzerimiz de olur ve farklı bir boyuta gireriz hepimiz. Dolayısıyla kendimiz için bilgelik değil, hissiyat, düşünce değil. Bunların hepsinin gerçek olmadığını göreceğiz ve network de olduğumuzu göreceğiz.

Benzer şekilde yavaş yavaş bunların hepsinin reel olmadığı, network sistemin içinde olduğumuzu göreceğiz. İntegral bir entelektüel sistem içerisinde. Birlik ve beraberlik denen bir sistemin dağıtımı.

G. E
Ahap

Bizler daha çok bağ kurabilmek için Galgalta Eynaimde bağ kurmalıyız.

Başkalarına birlik denen metodu aktarabiliriz. İnsanoğlundan sinyaller almaya başlarsak, eksilerini Yaradan'a doğru yükseltebiliriz. Kendimizden aktarabiliriz; eksiler çok olsun. Anlayışımız ve zorlukları gördüğümüz zaman, bir çocuğun ağlaması gibi, anne ve babaya bir görev verir. Fakat çocuk bunu anlamaz.

Yaradan'la bağ kurmak, onun bize doğru gelmesidir. Bizim tarafımızdan edinilemez. Alt kısım bizim tarafımızdan edinilir. Dvekut denilen bir koşuldayız. Ancak bu, belli bir koşulda altla bütünlüğü edindiğimiz zaman ve her şey aşağıdan. İnsanoğlundan Yaradan'a tutunabiliriz. Bu olmadan belli kontaktayız; MAN denilen o arzu çıkmıyor.

Bizim arzumuz egoistçe. Kendi arzularımızdan başkalarınınkine çıkmaya zorunlu durumdayız. Halka gitmeliyiz. Onların ümitlerini ve çaresizliklerini ve problemlerini almalıyız. Çocuklar gibi nasıl çözeceklerini bilmiyorlar. Onlar için biz yükseltmeliyiz. Onları kendimizden doldurmalıyız. Doktora gidiyorlarmış gibi ve bu şekilde iyileştireceğiz. Biz onları bu koşula getirip, bu arzuyu onların arzuları haline getireceğiz. Önümüzde olan koşul bu. Bu olmadan ilerleyemeyiz. Kabala ilmine tüm insanoğlu ihtiyaç duymaya geliyor.

Kitleler ızdırap çekiyor ve Yaradan bize baskı yapıyor. Ama yapmak zorundayız. Yoksa yaptığımız çalışma işe yaramaz. Yaklaşımlarımızı insanlara baskı yapmadan yansıtmalıyız. Çünkü insanlar ne olduğunu anlamıyor. O yüzden kalpteki noktasi olanları bir şekilde ayıklamamız lazım. İntegral birlik, bütünlük gibi Kabala dışında anlatabileceğimiz bir şeyler olmalı. Buna göre eğitimler yetiştiriyoruz. Yaratılışın amacı, Kabala ve birlik metotları için. Baal HaSulamın dediği gibi, kitleleri de o noktaya getirmek için. Dolayısıyla kişi dağıtımla ilgilenirse görevini yerine getirir. Yaratan, ortak arzuyu insan seviyesinde yarattı ve tam bütünlüğe gelmeli.

Yaradan'la bağ, bizlerin birbirimizle iç içe olmamıza bağlı. Kişi anladığında, kendisi için bir şey yapmıyor. Tüm başarımız dağıtıma bağlı; kutunun içindeyiz ileriye gidemiyoruz. Ek arzumuz eksik. Bu şekilde geliyoruz.

Bu nedenden dolayı dağıtıma ihtiyacımız var. Ve dünyevi arzu için baş olalım.

SORU/RAV: Kongreyi bitiriyoruz. Ahişena'nın izinde kendimizi nasıl ilerletip saran ışığa yönlendirelim ki dostlara yakınlaşalım. Ahişena koşuluna gelmek için nasıl bir arzuda bunları bütünleştirebiliriz. Bu arzu için Ahişena ne demek. Bizler bu büyük arzuyu getirirsek, insanoğluna anlayacakları şekilde götürürsek; bir çocuğun bir şeye uzandığı gibi uzanırlar. Yaratılan varlıklara sevgi uzatmış gibi oluruz. Bunu yapamazsak ne biz ne de onlarda Ahişena olamaz. Her şey dağıtıma bağlı ve dağıtım kaldıraç gibi. O yüzden ilişkilendirildiği koşul bu, bu resmi Ahişena olarak nasıl inşa edeceğiz?

SORU/ RAV: Başkalarına dağıtımın kendi içselliğimizdeki, kendimize dağıtımdan daha kolay olduğunu düşünebilir miyiz? Böyle mi. Başkalarına dağıtım daha kolay olması gerekmiyor mu?

SORU/ RAV: Her şeye bir bütün yaratılış olarak bakacak olursam, her şeyi ruh ve ben olarak görürsem. Zıt olarak gördüğüm egomun gösterdiğini, ıslah edip, pasifize edersem, dışımdaki her şeyi ruhumda ve içimde Yaradan dolduruyormuş gibi. Ben, bu ruhtan ayrılan bir parça olmuş olurum ki; daha çok Yaradanı içimde hissedeyim. Yoksa bilinçsiz bir koşulda olurum. Hissetme seviyesinde olmam. Sadece nokta olurum. Sonuç olarak; dışımdakini edinirsem, manevi koşulda, o zaman ahişena tarafından bunu nasıl görebiliriz?

Başkalarının ıslahı, benim ana çalışmam olmalı. Bunun ötesinde bir şey yaparsam, manevi koşulumda zıt. Bu yapmamam gereken bir şey ve engellerin ötesinde, farklı çeşitteki insanları ve ne olursa olsunlar kendimize yakınlaştırmalıyız. Bu bizim ahişenamız.

Grup, sadece manevi dünyada olduğumuzu, bizlere bütünleşme olarak anlatmak için var. Tüm insanoğluna gerçek anlamıyla kendimizi aktarmak için. Her şey ahenk içinde.

Gördüğümüz ıslahlar dünya algısının ötesinde ve dağıtımın bize yardımı, bu algıyı düzeltmeye yardımcı oluyor. Başka ne ekleyebilirim? Dünya tüm bu yaratılanlarla yenileniyor. Bu nedenden dolayı yaratılandan yaratılanlara bu ışığın gücü aktarılmalı. Dağıtım durursa dünya zorluğa girer. Öyle seviyedeyiz ki, dünya olumsuz şekilde hızla geliyor. Bu problemimiz ve dağıtımımızla, kişisel gelişimimizle, dünyasal gelişim ve birlik beraberliğe yönelik gerideyiz. Geciktikçe dünya daha da düşüşe geçiyor. Her birimiz o ışık kanalını açmalıyız. Gruplar vasıtası ile insanoğluna geleceğimizin neye bağlı olduğunu anlatmalıyız.

RAV/SORU: Aramızda ne olmalı? Aramızda nasıl bağ kurmalıyız ki; Ahişena denilen hızlandırma koşulun da olalım? Ne tür bir bağ oluşturmalıyız? Gruplar arasında ne tür bir bağ oluşturmalıyız.

SORU CEVAP

SORU: Kabalada iki çizgi olana öğretiyoruz, sağ ve sol. Öğreti materyalimiz bunun etrafında. Sağ çizgisi olanların kabalaya ya da integral eğitime mi ihtiyaçları var? Sağ çizgide olanların kabalaya ihtiyaçları var mı?

RAV: Yıllardır egoizm sürekli bizi Yaratana karşı getiriyor. Baal HaSulam şöyle yazar; kabala ile ilgilenmek kişiyi ya Yaratana birliğe yönlendirir, ya da Yaratana karşı götürür. Sevgi ve nefret. İçsel yönü var. Yaratana ifşası ya pozitif ya da negatif olacak. Bu şekilde kişi kabalaya gelir ama orda değilse, dinle ve psikoloji ile ilgilenip sakinleşebilir adam.

SORU: Kime öğretip, öğretmeyeceğimizi nasıl ayırt edeceğiz?

RAV: Gelen geliyor, Geldikten sonra ayrılan da ayrılıyor. Kişinin önce reaksiyonunu bilmemiz lazım. Herkese göre bir şey var. Farklı farklı tanıtacağız.

SORU: Profesyonel yaklaşalım ki, öyle bir kongre yapalım ki; integral eğitim, dağıtımda becerimizi artırsın. Bizim çalışmalarımız, bize bu beceriyi verecek mi?

RAV: Bir kaç uzmanı alacaksınız. Hazırlanacaksınız. Kabala ya da İntegral eğitim olabilir. Size bağlı. Metoda göre dağıtım yapan sizsiniz. Benim zamanımda böyle şeyler yoktu. Bilimin, psikolojinin, kabalanın insanlara aktarılma şekli bir sisteme getirilmeli, tarif edilmeli. Sürekli nasıl daha iyi yapabilirim diye düşünmeliyiz. Tecrübelerinizi sisteme aktarabilir ve paylaşabilirsiniz. Ciddi bir hazırlık ve çalışma lazım. Kongrede konuyu geliştiriyorum. Bu konuları hep beraber çalıştık. Bu derslerde bizimle kimler vardı? Bu ortak kabamız da, kontrolümüz de olmadan, inişlerdi, çıkışlardı, ilhamdı vs. ortaya çıkıyor. Tipik bir ders yapmıyoruz.

SORU: Sevgili Rav, belli metodoloji den bahsediyoruz. Sosyoloji, felsefe...

RAV: Kabala bilimine kendimiz sosyolojiyi, psikolojiyi dahil edip, kabala biliminin dağıtımında kullanmıyoruz. İnsanlara nasıl yaklaşacağımızı bilmek ve onlarla çalışmak. Bu işi profesyonellere yaptırım. Reklam acentesine gideceksin ve reklamı onlara yaptıracaksın.

SORU: İnsanoğlu için dua ne olmalı?

RAV: Herkesin bir arzu olduğu koşuluna gelmeleri, bütünlük bağına gelmeleri. Bu koşula gelene kadar ızdırap bitmeyecek. Kabala tüm bu adımları, yaklaşmayı öğreten bir bilim. Önce biz kendimizi gruba entegre ediyoruz. Kişi hazırlık içinde (9 aylık dönem) ve akabinde maneviyata çıkıyor. Grupla güçlü bağ kurarsa, gruptan nefes değil, ruah denilen koşulu alır. Yani emzirme seviyesi. Daha büyük bütünlük içinde olmalı. Kişi gelişmeli ve daha büyük arzu edinmeli. Kişi doğuyor ve göbek bağı kesiliyor. Maneviyatta kişi gruba daha çok bağlı. Bu dünya da olduğu gibi. Kişi sürekli grupla bağ kuruyor. Adamın son ıslahı bu. Ve İnsanoğlunun bunu bilmesi lazım. On Sefirot çalışması önümüzde. Tüm insanoğlu bir integral sistem. Ne kadar egoistik olursa olsun, yavaş yavaş ifşa olacak.

SORU: Sık sık grup ikiye ayrılıyor. Bir kısım dağıtıma hevesli, bir kısım bağ kurmaya hevesli.

RAV: Dağıtıma çıkmadan bağ kuramazsınız. Siz Yaratana Man yükseltemezsiniz. Man aşağıdan gelir. Dağıtım yapmadan, bir çiftin çocukları olmadan, aile olmaz. Genel olarak öğrenciler yoksa grup güçlenmez. Dağıtıma karşı iseler, gruptan ayrılırlar. Ya da rahatsız

etmesinler. Sabırlı olmalıyız. Kişi dağıtımla ilgilenmezse yakıtı biter. Psikolojik bir grup olursunuz.

SORU: Evin manevi kökü nedir? Eşim sormamı rica etti

RAV: Eşi ile birlikte oluşturur. Bağ manevi de olabilir. Gelecekte her seviye de maneviyat bağ kurdukça aile de oluşturacağız. Şu an için ihtiyacımız olup olmadığını bilmiyorum. Realite de çok zor. Kolay değil. Yıllardan beri yapmaya çalışanlar var. Bir şeyler olmuyor değil Oluyor. Eşinizi ise maneviyatta grupla değiş tokuş edebileceğiniz bir şey değil.

SORU: Bayanlar soruyor.

RAV: Bayanlar grupta, Bney Baruh ta ana gücümüz. Gerçekten bayanlar sadık dostlar. Büyük yatırım yapıyorlar. Kabala ve integral eğitim son derece faydalı. Erkekleri de alırsınız birkaç tane.

SORU: Bir sonraki kongremiz Pragda yapılacak. İki gün olacak. Burada kongre içseldi. Prag'daki kongre nasıl olacak?

RAV: Prag'daki kongreyi düşünmedim. Tarihle hemfikir oldum. Asistanımla bağlantı içerisindeyim. Her şey size bağlı. Yarın itibariyle çalışmaya başlarız. Sanırım Avrupa'daki en güçlü kongrelerden biri olacak. Avrupa da çok hızlı ilerleyen arkadaşlar görüyorum. Konuyu sizin seçmeniz lazım.

SORU: Merhaba Rav. Biz sanal onluyuz. Dağıtım ile ilgili sorumuz var. Psikoloji öğretmeniyiz. Psikoloji ile Kabalayı nasıl ayırt edeceğiz?

RAV: Belki psikoloji ile başlarsınız. Baal HaSulam materyal psikolojiyi verimli görüyordu. Pratik olarak birkaç yıl devam etti. Daha sonra geçti. Fazla üstünde durmaya gerek yok. Kabalayı psikoloji ile değiştiremezsin, alemi yok. Pratik olarak ekstra bir şey getirmiyor. O yüzden psikoloji ile başlayıp kişinin arzularına getirip, aşama aşama ilerleyebilirsiniz. Şöyle ki; ışığın içinden çıkamadığı kara delik gibiyiz,. İnsanlara dünyayı keşfetmeyi öğretmeliyiz. Kabala ruh vasıtası ile üst psikoloji formudur. Ruhun edinimine yöneliktir.

SORU: Bu çemberlerde mi olacak,yoksa derslerle mi?

RAV: Öncelikle her zaman derslerle ve daha sonrasında farklı formatlar deneyebilirsiniz. Bu şekilde aşama aşama kabalaya geçebilirsiniz. Hatta doğal bir gelişim olur.

SORU: Çemberlerde konuşarak yapıyoruz. Öteki taraftan arka arkaya konuşuyoruz. Beraber aynı anda konuşunca münakaşa ediyoruz. En iyi yaklaşım nedir?

RAV: Herkes aynı anda konuşursa, herkes herkesin sesini duyarsa,. dışarıdan dinleyen biri için zor. Doğru bir şekilde anlaşılmaz. Ortak bir arzu ve fikre getirmeleri lazım. Müzisyenleri düşünün, nasıl müzik aletlerini akort ediyorlar?